

NNCL991-49Fv1.0

JEFFREY STONE
Az Éj Istene

Regény

A sorozat előkészületben lévő kötetei:

Nemere István: A téridő istenei II.

Jack Vance: A Klau rabszolgái

Andre Norton: Időügynökök

Andrew Hall: Titkok világa

Nemere István: A téridő istenei III.

PHOENIX KÖNYVEK DEBRECEN

Eredeti cím: The Nightbook

1990 by Jeffrey Stone 1987, 1988, 1990 The Cherubion Saga I-III

Fordította: Nemes István

A borítón Szendrei Tibor festménye

HU ISSN 0865-2953 ISBN 963 7457 07 0

Hungarian translation Nemes István

PHOENIX

Könyvkiadó és Terjesztő Kft.

Felelős kiadó: Hajja Attila ügyvezető igazgató

Szedte és tördelte a Phoenix Könyvkiadó

Nyomta az Alföldi Nyomda A nyomdai megrendelés törzsszáma: 4060.66-14-2

Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató

Terjedelem: 7 (A/5) ív Készült Debrecenben, az Úr 1991. évében

Prológus

Egy ködös éjjelen Leon Silver egy lila fényjelenséget követve különös helyre kerül - Cherubion fantasztikus világába.

E furcsa világ egykori istene, a hatalmas Kevanaar más dimenzióba távozott, s tanítványai marakodnak a hatalomért. Melan, a hideg és számító technokrata tankokkal és robotokkal vív elkeseredett csatát a feketemágus Choler sárkányaival és lidérceivel. Közben a harmadik tanítvány, Sang, az eszelős félisten a háttérből igyekszik irányítani a játszmat.

Leon Silver megismerkedik egy verssel, melyben a távozó isten megjelölte az utat a világ leghatalmasabb varázsszeréhez, az Éj Kövéhez. A tanítványok azonban csak egy-egy versszak magyarázatát ismerik, és tudásukat nem osztják meg egymással.

Leon nem csak résztvevője, főszereplője lesz annak a játszmának, melynek célja az Éj Kövének megszerzése. Élete szakadatlan kalandok és menekülések sorozata. Egy fiatal mutáns boszorkány, Chlovia segítségével eljut az Éj Kövének rejtekhelyére, megszerzi azt, ám kiderül, hogy a hatalmasnak hitt varázsszer ereje mindössze arra terjed ki, hogy használóját elrepítse egy távoli jeges földrészre, Kevanaar egykori dolgozószobájába - és vissza a kiindulási pontra.

Amikor a három félisten a végső leszámolásakor össze csap, egy másik kontinensről a rettegett Otoak vezetésével megérkezők az Elfajzott mutánsok, és rohamuk alatt a félistenek meginognak. Leon Silver és Chlovia csak egyetlen kiutat lát: használják az Éj Kövét.

A lakatlannak hitt Üvegpiramisban, Kevanaar egykori lakhelyén barátságos eszkimók laknak. Leon és Chlovia hónapokig nyugalomban élnek köztük, ám egy hatalmas karmazsinszínű denevér elrabolja Chloviát. Leon útnak indul, hogy kiszabadítsa feleségét.

Cherubionban mindenfelé Elfajzottak hemzsegnek, Melan, Choler és Sang nem haltak meg, Otoakak bebörtönözték őket. Mivel Leon úgy gyanítja, hogy Chloviát a Káosz földjén, arMegadownban tartják fogva, arrafelé tart. A nem hosszú, de eseményekben gazdag út után eljut arMegadownba, övé lesz az Éj Kardja, a legnagyobb hatalom Cherubionban.

Ám a világ létét az Elfajzottak részéről akkora veszély fenyegeti, amellyel Leon egyedül nem mer szembeszállni. Elhatározza, hogy kiszabadítja a félisteneket, hogy dacolhasson a nagyhatalmú Otoakkal, így a három egykori tanítvány követőit egyetlen hatalmas sereggé kovácsolva megindul arMenien ellen. Mivel tudomására jut, hogy Otoakak még hatalmasabb sereggel Kedrath felé vonul, Chloviát wyvernháton elküldi, hogy figyelmeztesse a népet, és arMegadown várába menekítse őket.

Leon és szövetségesei borzalmas csatában elfoglalják arMenient. Leon először Cholert szabadítja ki. Ám az Éj Kardja önálló életre kel és megöli a mágust. Sang vállalja a veszélyt, és beleegyezik Leon feltételeibe, Melan viszont, félve a kardtól, inkább a további fogolysorsot választja.

A csata után a sereg megpihen arMenien várában, mielőtt elindul, hogy össze csapjon Otoakak tengernyi harcosával...

1.

Chlovis valószínűleg csak kopogni akart, de mivel szokás szerint rosszul mérte fel az erejét, az ajtó beszakadt roppant ütése alatt.

- Sógor! - lihegte. A meredek, szűk lépcső megviselte kissé. Hatalmas gorillamellkasa most szinte kétszeresére dagadt, fejcskáján a szarvak harciasan meredeztek, fehér kezével felindultan hadonászott. - Be... bekövet... kezett!

Leon, aki már a beszakadó ajtó robajára felugrott a vaskos karosszékből, dermedten meredt rá. Sohasem látta még behemót alvezérét ilyen felindultnak.

- Mi történt? - kérdezte rezignáltan. - Otoakak seregei ostromolják a kapukat?

- Igen! - kiáltotta Chlovis. - Otoakak ostromra készül... De nem itt, hanem arMegadown falainál!

- Az lehetetlen - kiáltotta Leon hitetlenkedve. - Kizárt dolog!

Chlovis akkorát csapott a falra, hogy az egész terem beleremegni látszott.

- Éjfélkor optimálisak voltak az együttállások! A nővérkém üzente telepatikusan. Kétségbe van esve. Segítséget kér!

- Chlovia? - A váratlan hír kiverte Leon fejéből a borús gondolatokat. - Chlovia üzente?

Az óriás dühösen rántotta meg hatalmas vállát.

- Ő hát, ki más? Üzenetváltásunk rövid volt, a kedvező körülmények elmúltak. A lényeg: A wyvern hátán eljutott Keorathba, sikerült figyelmeztetnie a keorokat a veszélyre. Bár nem mindenki hitt neki, még a hitetlenek is egyetértettek abban, hogy készüljenek fel Otoakak seregének fogadására. Chlovia, az utasításod szerint sokakat rávett, hogy tartsanak vele, és megközelítőleg ezredmagával megindult arMegadownba. Az alakváltó simán átvezette őket minden veszélyen, az úton alig húsz-huszonötven veszítették életüket óvatlanságuk miatt. Ahogy utasítottad, bevették magukat a várba, és az ottaniak figyelmét

felhívták a lehetséges támadásra. Tegnap délben érkeztek meg... és rá két órára Otoak seregei már a vasalt kapukat döngették!

Leon visszarogyott a székbe, rákönykölt a foszladozó, régi térképre, és a tenyerébe támasztotta az állát.

- Elképesztő! - suttogta. - Az ember esze megáll! Chlovis türelmetlenül mocorgott, de nem szólt semmit.

- Hogy juthatott oda Otoak ilyen rövid idő alatt? - Arrébb söpörte a térképet, és fáradtan bámult rá. Az a vár, arMenien erődítménye, ahol jelenleg állomásoztak, a háromszög alakú kontinens közepe táján volt jelölve, s tőle megközelítőleg egyenlő távolságra látszott a két célpont: Keorath fenn északkeleten, arMegadown pedig a kontinens bal felső csücskében, északnyugaton. A kettő között a távolság légvonalban is legalább kétnapi járás lehet, s Leon emlékezett rá, hogy Godefroy vezetésével az út több napig tartott.

Mindössze két nap telt el a győztes csata óta, amelyben Leonék elfoglalták arMenient és kiszabadították a foglyokat. Még csak két napja pihentek, és máris újra indulniuk kell.

Leon úgy számolta, hogy Otoak serege megközelítőleg mostanra érheti el Keorathot, és még ha nem időzik is ott sokáig, napokba beletelhet, mire eljut arMegadownba. Már amennyiben oda igyekszik egyáltalán... És már amennyiben nem fordul azonnal vissza arMenien felé értesülve a csata híreről...

De nem! Chlovia szerint Otoak máris arMegadown falait döngeti. Meg kell az embernek örülnie!

Leon hitetlenkedve csóválta a fejét. Tekintete az óriásra esett. Chlovis lányos arcán zavar tükröződött, vörös haja szinte lángolt, még hűvös, ezüst szeme is tüzelni látszott.

- Te mit gondolsz? - szegezte neki a kérdést Leon. - Hogy került ilyen hamar Otoak arMegadown falai alá?

Az óriás bólintott, és a térképen mutatta, mire gondol. Fekete szegélyű körmével vonalat karcolt, összekötve arMenient arMegadownnal.

- Csak egy megoldást látok. Otoak nem Keorathba sietett...

- Ez az - nyögte Leon fáradtan. - De mit akar ott? Mit keresnek az Elfajzott mutánsok a Káosz Birodalmában? Mire készül Otoak? És egyáltalán mi ez az egész? Már azt hittem, kezdem megérteni, mi miért történik Cherubionban, de most megint az az érzésem, mintha bekötött szemmel utaznék a szellemvasúton.

- Hogy hol? - érdeklődött meglepetten Chlovis. - A kísértetek fémből lévő útján?

- Felejtsd el! - legyintett Leon. A homlokát ráncolta. - Nem érdekel, mit akarnak az Elfajzottak arMegadownban, lényeg az, hogy ott vannak, és Chloviát veszély fenyegeti. Azonnal indulunk.

- A Kardot akarhatják - bökött a hatalmas termetű keor fejével Leon dereka felé. - Az Éj Kardjára fáj a foguk!

Leon szinte nem is hallotta e szavakat. Felegyenesedett.

- Hívd össze az alvezéreimet! Harrist, Al'thangot, Ishabart, Alrienát, és... szólj Sangnak is!

Az alvezérek egymás után érkeztek. Elsőnek Harris lépett be. Fekete arcán aggodalom villant. - Indulunk?

- Hamarosan. - Leon észrevette, hogy az Őrmestert zavarja valami. - Mi bánt?

Harris vállat vont.

- Baöt és szakasza még nem érkeztek meg. Semmi hírünk róluk. Hagytunk nekik üzenetet a megbeszélt helyen... Tehát minden valószínűség szerint eljutnak ide, ha élnek, de... de a fenébe is, nem bánnam, ha Baöt ismét köztünk lenne! Az ő tudása sokat segítené...

Egy alacsony, fekete köntösű, baljóslatú alak jelent meg az ajtóban, Ishabar, a Sötét

Láng szolgája, Choler seregeinek vezére. Gennyes, zöld arca, sárga agyari rémisztően hatottak a sárga gyertyafényben. A gnóm egy pillanatra megtorpant az ajtóban, visszalépett, és - Leon legnagyobb meglepetésére - udvariasan előreengedte Alrienát, Sang női testőrségének főnöknőjét, csak utána lépett be.

Alriena tenyeres-talpas, megtermett asszonyosság volt, hosszú haja zsírosan verdeste a vállát, s szokásos bőrszoknyája fölött most egy rozsdaszínű láncinget viselt az eddig megszokott mellvédő tányérkák helyett. Zöld szeme izgatottan villant Leonról az udvarias Ishabarra, de nem szólt semmit.

Al'thang, az alakváltók nyúlánk kapitánya a hatalmas termetű Chlovissal együtt érkezett. Leont egy pillanatra komoly vágy gyötörte, hogy elmosolyodjon furcsa kettősükön, de végül is sikerült visszafognia magát. Chlovis roppant hústornya az alakváltó gumyszerű, cingár teste mellett olyan ellentétet képezett, ami Stan és Pan kettősét juttatta eszébe.

- Nos... - kezdte Leon -, meglepő dolog történt. Otoak máris arMegadownt ostromolja. Így hát, sajnálatos módon, nem pihenhetünk tovább. Mindenki szedje össze a harcosait! Holnap hajnalban indulunk. Van kérdés?

- Persze hogy van! - harsant fel egy hang az ajtóból. Sang állt ott, a kaotikus félisten. Ezüst haja, markáns arcvonásai szinte máris feledtették azt a képet, ami Leonban élt a féleszü tanítványról. Most komoly volt, szinte ünnepélyes. Laza, fehér tógát viselt, melynek karöltőjét krétai labirintusminták díszítették. – Szerinted hány napba telik az út odáig?

Leon az ajkába harapott.

- Ha erőltetett menetben haladunk, hat nap alatt ott lehetünk.

- Hat nap? - Sang a fejét csóválta. - Hat nap ostrom végzetes lehet.

Leon szívét vasmarkok szorították össze. Sangnak igaza van. Bármennyire sietnek, ha későn érkeznek, Chloviának és az ő sugallatára odamenekült cheruboknak végük.

- Van valami javaslatod?

Sang kivillantotta teljes fogsorát.

- Nyilván. A seregünk legütőképesebb részét az Éj Kardjának tulajdonosa és Kevanaar első tanítványa képezi, vagyis én meg te. Ha mi ketten időben a helyszínre érünk, nemcsak hatékonyan közreműködhetnénk az ostrom visszaverésében, de kis szerencsével megölhetnénk Otoakot és szétkergethetnénk gyűlöletes népét. Tudok egy módot arra, hogy másfél nap alatt odaérjünk. Addig talán kitarthatnak az ostromlottak.

Leon az ajkába harapott.

- Másfél nap?

- Talán még annyi sem, ha pihenés nélkül repülünk. Engem képessé tesznek az erőim, hogy tudjak repülni. Azt hiszem, téged különösebb erőfeszítés nélkül elbírnálak a hátamon. Mi ketten megindulhatnánk, amint felkészültél. A sereg pedig jön utánunk. Okozunk egy kis meglepetést Otoaknak. Nos, mit szólsz?

Leon igazából szólni sem tudott. Magabiztossága a félisteneket illetően kissé megcsappant. S az a kilátás, hogy dacára az Éjkardnak, Sanggal kettesben vágjon neki egy ilyen veszélyes útnak, nem kimondottan töltötte el örömmel. Próbált kibúvót keresni, alvezérei feszült arcát vizsgálta. Tekintete váratlanul Ishabar gennyes kelésekkel telt képén állapodott meg. Erről az arcról semmilyen érzelmet nem tudott leolvasni, mégis az az érzése támadt, mintha sugallni akarna valamit.

Hirtelen rájött, hogy mit.

- Csak repülve érhetünk oda időben - erősködött Sang.

- Igen - ismerte el Leon -, repülni fogunk. Ishabar! Hány wyverned maradt?

A kísérteties vízihulla meghajtotta a fejét.

- Nyolc, uram.

- Wyvernháton fogunk arMegadownba repülni. És nem is csak ketten. Hány személyt bír el egy wyvern?

Ishabar vállat vont.

- Kettőnél többet semmiképpen nem, uram. És a vezérwyvernre mindenképpen kell egy vezérlovas, aki tökéletesen képes irányítani. Ily teremtmény csak az én alattvalóim között akad.

- Remek! - rikoltotta Sang, különös fénnel a szemében. - Legalább akkor nem csak ketten megyünk!

Leon nem nézett rá, de gyanította, hogy a félisten - színlelt lelkesedése dacára csalódott lehet.

- Az azt jelenti... - számolgatta Leon -, hogy rajtam és Sang mesteren kívül még tizennégyen tarthatnak velünk, amennyiben Sang saját erejével repül.

Sang vállat vont.

- Ha ragaszkodsz hozzá, hogy repülésre pazaroljam az energiámat... Akkor azonban kevés támogatást nyújthatok neked Otoak ellen.

Leon komoran nézett maga elé. Ki tudja, talán mégis bíznia kellene az eszelős félistenben?

- Jó, akkor tizenhárman- szögezte le bizonytalanul. Aztán összeszedte magát, és körülnézett. - El kell döntenünk, kiket vigyek magammal!

Kérdőn vette sorba alvezéreit. És ha ő itt hagyja őket, kire bízza a sereg Vezetését? Ez újabb problémákat vet fel. Amíg alvezérei egyenrangúak, készséggel működnek együtt. Azonban, ha valamelyiküket a többi fölé emeli, az kínos ellentéteket eredményezhet. Legjobb lenne mindőjüket magával vinni. Mindőjüket vagy egyiküket sem!

- Chlovis! Te és a keorjaid... Hányan maradtatok? Az óriás vállat vont.

- Heten, de Volodyon húzza a bal lábát. És még ketten sérültek.

Míg Leon latolgatta, miként döntsön, az alakváltók vezére lépett elő.

- Nem értem, miért habozik a választással, uram? Hiszen csak egyféleképpen dönthet. Otoak a mi hazánkat ostromolja. A mi hozzátartozóink, szeretteink várnak arra, hogy segítsünk rajtuk! Én és társaim az Éj Kardjának engedelmeskedünk, de az Éj Kardjának Őre egyszerűen nem készíthet arra bennünket, hogy ólomlassúsággal meneteljünk várunk felé, miközben mások vívják meg a mi küzdelmünket!

- Ez nem ennyire egyszerű - rázta a fejét Leon.

- Valóban nem - folytatta az alakváltók kapitánya. - Nem csak az az egyetlen érv, hogy a mi otthonunkat fenyegeti a veszély, arMegadownt rajtunk kívül senki sem ismeri. A veszély a levegőben is ott leselkedik, nem csak a földön. Szükség van a mi útmutatásunkra, különben a felmentő sereg sohasem érkezik meg.

- Otoak serege is megérkezett - vitatkozott Leon. Szándéka szerint ugyanis épp Al'thangra kívánta bízni a sereget. Az alakváltók kapitányának hűsége az Éj Kardja felé megkérdőjelezhetetlen. S kemény tartása garantálja, hogy a kezében tudja tartani az uralmat. - Ha Otoak eljutott arMegadownba, én miért ne lennék képes rá?

- Nem tudhatjuk, hány Elfajzott esett a Káosz Földjének áldozatául, míg a sereg végül eljutott a várig! - vágott vissza Al'thang.

Leon épp elő akart hozakodni a sereg fővezére személyét illető terveivel, ám Sang váratlanul az alakváltó segítségére sietett.

- Ha a várat körülvették, nem lesz könnyű bejutni, még wyvernháton sem. Talán cselre lesz szükség, s akkor jól jön egy-két alakváltó.

Al'thang élénken hadonászott csontsovány karjaival.

- És még valami, uram... Mi a Kard szolgálai vagyunk, nem az ön csatlósai. A mi helyünk mindig az Éj Kardja mellett van. Ha azt kívánja tőlünk, hogy a sereggel maradjunk, míg ön csatába indul... a Kardot is itt kell hagynia!

Leon sóhajtott. El kell fogadnia ezeket az érveket. De akkor ki legyen a sereg vezére, hogy ne kerüljön sor belviszályra?

- Ishabar! Te leszel a sereg vezére. Gondoskodj arról, hogy mielőbb arMegadownba jussatok, és ha szükséges, mágiával segítsd a csapatot! Harris! A te feladatod az élelmezés és a szakszerű ellátás! Ha a sors úgy hozza, te felelsz minden emberért! Alriena! A te harcosnőid fogják ellátni útközben a felderítést! Chlovis! Ti fogjátok elvezetni a sereget arMegadown határáig. Egyébként a vitás kérdésekben Ron Kuluk-hon fog dönteni. Kérlek benneteket, fogadjátok úgy Ron döntéseit, mintha engem hallanátok. Messzemenően megbízok benne.

- Úgy lesz - mondta Ishabar, és fejet hajtott. Három társa követte a példáját.

- Ezek szerint... - kezdte Al'thang.

- Ti fogtok velem jönni - szögezte le Leon. - Viszont az a két embered, aki a legjobban ismeri a tartományotokat, a sereggel marad, és a vezetőjük lesz arMegadown határától. Ebben nem tűrök ellentmondást.

- Igenis, uram!

Leon indulás előtt lesietett a várőrökönbe Melanhoz. Aranysárga fénysugarak feszültek teste körül és tartották gúzsba kötve. A cella alját még mindig fekete mocsok borította, s a veszedelmes kékes gőz, bár ritkult valamelyest, még ott úszott a levegőben lebegő alak fölött. A majomszerű kis félisten gyanakodva pislogott a Leon oldalán lógó kardra, de nem szólt semmit.

- Nem gondoltad meg magad? - érdeklődött Leon. Szeretett volna maga mellett tudni még valakit, aki szükség esetén mellé állhat Sang ellenében, ha az a kiszámíthatatlan fickó tervez valamit. Legalább sakkban tartanak egymást. - Otoak ellen vonulunk... arMegadownba. Minden erőnkre szükség lenne.

- Nem - mondta Melan határozottan. - A kard megöl, ahogy Cholerrel is végzett. Nem tudnád megfékezni.

Leon összevont szemöldökkel töprengett.

- Sangot sem bántja... Melan erőltetetten nevetett.

- Még nem...

- Nélkülem nem szabadulhatsz ki. Állítólag évszázadokig is eltarthat, mire gyengül a köteléked.

- Van időm.

- Arra számítasz, hogy Otoak halálával te úgyis kiszabadulsz, de... de mihez kezdesz akkor? Az embereid most már engem követnek, nem hisznek benned. Magadra maradtál.

Melan nem válaszolt. Merev arckifejezésén egyetlen izom sem rándult. Lerítt róla, hogy részéről befejezettnek nyilvánítja a társalgást. Leon kelletlenül sétált el onnan. Ahogy kilépett a pince sötétjéből a romos udvarra, a lenyugodni készülő, vörös nap utolsó fénye megcsiklandozta az arcát, és egy pillanatra elvakította a szemét. Mélyet sóhajtott. E sóhajban egyesült mindaz, ami már napok óta gyötörte. Az udvaron jókora sereg sürgött-forgott, szedelőzködött vagy mulatozott, a hangulat felengedett az első napok feszültsége óta, a különböző táborok megbarátkoztak egymással, készséggel egyesültek a közös fenyegetés, az Elfajzottak ellen. S úgy tűnt, a folyamatos hadviselés sem okoz már nekik problémákat. Ismét megtanultak nevetni, szeretni, bolondozni.

Egyedül ő, Leon Silver, a sereg fővezére érezte magányosnak magát, dacára annak, hogy mindezek az emberek és lények egyetlen szavára ugranak, senkit sem tudott, akivel megbeszélhetné a problémáit és akivel megoszthatná a gondjait. Nagyon, hiányzott Chlovia. Most hogy végigsétált a hatalmas várudvaron a most gyulladó tábornövek között és látta, hogy Harris katonái kiszabadított hozzátartozóikkal és Alriena harcosnőivel andalognak, még inkább űrt érzett a szívében. Szerette volna, ha Chlovia mellette van, és összefűzve, suttogva megtárgyalhatnák, mi legyen a következő lépésük.

Sietős léptekkel ment keresztül az udvaron vert tábor bal szárnyán, és a tüzek mellől kipirult arcú férfiak és nők ugráltak fel, a harcosok tisztelegtek, a nők csak ragyogó szemmel nézték, a gyerekek megragadták anyjuk kezét, és a szoknyájukhoz bújtak. Féltek tőle?

Leon ezen nem csodálkozott volna igazán. Súlyos, fekete páncéljában csörtetve, a legendás varázskarddal az oldalán és állandó gondterhelt arcával valóban nem nyújthatott túl gyámoltalan látványt. S bár a felnőttek szeméből nem félelem sugárzott, hanem őszinte tisztelet és hála, valahogy mégis jobb szerette volna, ha elhúzódás helyett inkább vállveregetéssel, mosolygással, közvetlenebb módon nyilvánítják ki érzéseiket.

Szeretett volna rájuk mosolyogni, leállni velük barátságosan beszélgetni, de tudta, bármennyire is szívesen tenné ezt, nagy hibát követne el. Az emberek most őt is valamiféle istenségnek hiszik, de legalábbis egy legendás, rettenthetetlen alaknak, aki fölöttük áll és aki pontosan tudja, mit kell tenniük. Felnéznek rá, tisztelik, fenntartás nélkül hisznek benne. Vakmerően követik akár a pokolba is. Ha megmutatkozna előttük igazi arcában, azonnal rádöbbenének, hogy bár a varázsfegyver birtokában van, ő is csak esendő ember, akit kétségek gyötörnek, aki tele van bizonytalansággal. És ez a morál szempontjából végzetes lenne.

Amerre elhaladt, megéjleneztek, és a rivalgás egyre hangosabb lett mögötte. Bár a szíve megtelt melegséggel és ugyanakkor jeges hidegséggel, ügyelt arra, hogy egyetlen arcizma se rezdüljön. Csak egy pillantást vetett kipirult arcú éltetőire, aztán komor tekintettel sietett tovább.

Jó, ha az emberben bíznak, de iszonyú nehéz lesz megfelelni ennek a bizalomnak.

Ron Kulukhont az egyszarvúak mellett találta. Nagy gonddal csutakolta amúgy is makulátlan fehérségű szőrüket, és közben folyamatosan motyogott hozzájuk. A telepátia-érzékeny állatok türelmesen hallgatták.

Az eszkimó fiú felpillantott, és ahogy Harris katonáitól elleste, szabályos haptákba vágta magát.

- Beszélni akarok veled, Ron - mondta Leon halkán. - Én most wyvernháton arMegadownba indulok. Te a sereggel fogsz utánam jönni. Ishabar lesz a vezér, de azt parancsoltam, hogy a vitás kérdésekben neked kell döntened. Ez nagyon kényes feladat, és rendkívül résen kell lenned, hogy teljesíteni tudd. Ha problémák támadnak, igyekezz bölcsen dönteni közöttük, hogy mindannyian elégedettek legyenek. És ne nagyon parancsolgass nekik, mert... ellened fordulhatnak.

Ron arcán meglepetés villant.

- Akkor Ron lelövi őket nyilazó puskával. Leon elmosolyodott.

- Ezt semmiképp ne tedd. Ha problémád támadna valamelyikükkel, emlékeztessd arra, hogy te engem képviselsz, és ha téged megsértenek, azt velem teszik. Az eszkimó boldogan bólogatott.

- Ron rendet tart.

- Bízok benned, Ron Kulukhon... és esküszöm, ha minden rendben megy, veled együtt térek majd vissza a népedhez, és személyesen mesélem el, milyen hősieen viselkedtél...

Ron erre szemmel láthatólag elkomorult.

- Inkább Ron mesél...

Leon mosolygott, hátba veregette a fiút, majd erősen megszorította a jobb vállát.

- Nagyon sok múlik azon, hogy a sereg időben odaérjen. Bízok benned! Sok sikert neked, tábornok!

- Tábornok?

- Ezt a címet adományozom neked.

Az ifjú arcára ismét felhők telepedtek.

- Nem lehetne Ron inkább őrmester, mint Harris...

- Ha akarod - nevetett Leon. - Sok sikert, Kulukhon őrmester!

Az alakváltók kapitánya már várta. Keskeny arcán szinte emberi türelmetlenség látszott.

- A wyvernek indulásra készek -jelentette. - Sang mester már ideges.

Leon enyhén megrándult a mester szóra. Furcsa volt ezt hallani a mindig tisztelettudó, de túlzásokba sohasem eső alakváltó-kapitány szájából. Eddig a legmegtisztelőbb megszólítás tőle az uram volt. A mester valahogy idegenül hangzott.

Leon gyorsan összehajlította válltáskájába mindazt, amit magával szándékozott vinni, aztán Al'thang után kisietett a várudvar romba dőlt északkeleti csücskébe, ahol a nyolc wyvern és leendő utasaik várakoztak.

Ishabar és néhány túlvilági szörnyetege néma csendben várakozott ott, és a másik tábor katonái a távolból csoportokba gyűlve figyelték. Nem vették maguknak azt a merészséget, hogy közelebb óvakodjanak.

Sang valahonnan kerített egy hatalmas vörös posztóköpenyt meg egy citromsárga selyemnadrágot. E kettőben feszített karba tett kézzel és olyan volt, mintha bálba készülne.

Ishabar, a zöld arcú kísértet szemmel láthatólag ügyet sem vetve Sangra, egyenesen Leonhoz sietett, és meghajolt.

- Seregek fővezére - köszöntötte -, készen állnak indulásra a wyvernek.

Leon kissé elbizonytalanodott a hatalmas szörnyek láttán. Egyszer kényszerűségből utazott már egyikük karma között, és az az utazás nem tartozott kellemes emlékei közé. Ishabar a bal szélén hasaló legnagyobb bestia felé intett. A wyvern sárgás pikkelyű hasán hevert, hosszú, kígyózó nyakát szintén a földön nyugtatta, akár egy alvó kutya. Rosszindulatú vörös szeme parázslott, mintha a pokol tüze égne benne. Vaskos, háromujjú hüllőmancsát kissé begömbölyöztette zöldesbarna pikkelyes teste mellett.

A wyvern széles hátán egy hatalmas termetű, brutális kinézetű arcnélküli teremtmény ült. Leon már ismerte annyira e sárkányok szokásait, hogy tudja, egyetlen ilyen wyvernlovas megfelelően képes irányítani a repülésüket.

Leon felkapaszkodott a közönyös wyvernlovas háta mögé, és annak rendje-módja szerint becsatolta a lábát a sárkányra aggatott hevederbe. Körülnézett. A tábor távolabbi részeiből szinte az egész sereg odagyűlt, és néma csendben figyelték őket. A katonák, a nők és a gyerekek még mindig nem tudtak megbarátkozni a gondolattal, hogy ilyen alvilági teremtmények vannak közöttük. Némi tisztelettel, félelemmel lesték, mint távozik el közülük félisteni vezetőjük.

Leon úgy érezte, valamivel emelnie kell az indulás ünnepélyességét, hogy ne okozzon csalódást a távolabbról bámészkodóknak. Egyetlen sima mozdulattal kirántotta a kardját, és a levegőbe tartotta.

- Az Éj Kardjának nevében - harsogta. - Kiűzzük a földünkről Otoaak gyalázatos hordáját, és hosszú évszázadok után ismét béke és rend fog uralkodni egész Cherubionban. Indulás!

A hatalmas pallos bíbor színben izzott, és Leon utolsó szavainál félméteres vörös lángot lövellt ki magából.

- Hohó! - kiáltotta Sang, és a szomszédos wyvern hátán kissé hátrébb húzódott a felé irányított lángcsóva elől. - Tartsd féken az átkozott szabályadat, Silver! Nincs kedvem Choler sorsára jutni!

A nagy, arctalan wyvernlovas hátra sem fordult, nem várt további parancsot, megrántotta a gyeplőt, és hátborzongatóan mély hörrenést hallatott. Leon nem szívesen ért hozzá a fickó szőrös testéhez, de a felágaskodó sárkány hirtelen mozgása kibillentette, az egyensúlyából, és szabad bal kezével kénytelen volt megkapaszkodni az előtte lovagló teremtmény vaskos derekában. Ettől eltekintve igyekezett kihúzni magát, és

feltartott karddal rendíthetetlenül ülni, mert a báméskodók üdvívalgásából arra következtetett, nem akármilyen látványt nyújthat. Az ormótlan testű sárkányszörny kinyújtotta hosszú nyakát, feltartotta hüllőfejét, kibontotta hatalmas szárnyát, elképzeltetlenül vaskos hátsó lábaival a levegőbe lökte magát, és szárnyaival máris csapkodni kezdett. Meredek ívben emelkedett, és pár pillanat múlva harminc méter magasságban körözni kezdett az égen, míg társai is felemelkedtek.

Leon elrakta a kardot, és lepillantott. Idefentről a jókora erődtmény még romosabbnak tűnt, mint a földről. Épp most rugaszkodott el az utolsó wyvern is, hátán egy csontvázsovány alakváltóval és az Éj Kardjának egyik páncélos lovagjával. Az ottmaradtak valamennyien kiabáltak, hujjogtak, integettek. Leon még ebből a magasságból is tisztán látta a tömegben a megmaradt keorok maroknyi csapatát élükön Chlovissal, aki épp Ron Kulukhonnak magyarázott valamit. Feltörő kétségeit elnyomta az az érzés, hogy íme, Ő Leon Silver, az Éj Kardjának Őre erős csapattal indul szerelmese megmentésére.

2.

Már órák óta repültek az arMenientől északra elterülő erdőség egybefüggő lombkoronája fölött. A wyvernek lejjebb ereszkedtek, sárgás hasuk szinte a legfelső ágakat súrolta. Leon tudta, hogy ezt csak ő képzele így, hiszen még óvatos becslés szerint is legalább öt-hat méter volt köztük.

A sárkányok szabálytalan ék alakban repültek északnyugat felé, az ék csúcsában Leon Silver hatalmas jószága helyezkedett el. A wyvernlovass egész idő alatt egy szót sem szólt, csak a gyeplőt kezelte, hol feljebb, hol lejjebb vitte állatát, s néha egy-egy mély hörrenés hagyta el a torkát, ha a hatalmas bestia rakoncátlanabb mozdulatot tett.

A nap melegen sütött, egyetlen felhő sem állta útját hevének, s Leon már induláskor úgy érezte, menten megsül a vaskos páncélban. Ennek ellenére hősiesen tartotta magát, de hát hiába is panaszkodott volna.

Dél körül járhatott az idő, és Leon úgy saccolta, körülbelül másfél, kétnapi járóföldre távolodhattak el arMenien várától. A távolban derengő kékes vonal egyre tisztábban rajzolódott ki előttük, és hamarosan az egyes csúcsokat is tisztán ki lehetett venni. Nem volt túlságosan magas hegység, de az nyilvánvalóvá vált még Leon előtt is, hogy valamivel magasabbra kell emelkedniük, ha át akarnak jutni fölötté. Ennek ellenére a wyvernek, mintha csak összebeszéltek volna, az első hegy lábától mintegy mérföldnyire ereszkedni kezdtek egy gyors folyású patak menti tisztáson.

Sang odakiáltott a szomszédos jószág nyergéből.

- Pihenniük kell a wyverneknek... és a halandóknak is!

Leon nem válaszolt, de elzsibbadt fenekére gondolva igazat adott az ezüst hajú félistennek. Azonban nem kerülte el a figyelmét, milyen gúnyosan fejezte be Sang a mondatot. A halandóknak... Vajon Sang mit tud róla?

A tisztáson tüzet raktak, húst kezdtek sütni, az arctalan wyvernlovass pedig sorra megitta a jószágait, úgy tűnt, a patak vízszintje csökkent valamelyest. Leon kíváncsi lett volna, vajon mit fognak enni ezek a roppant méretű szörnyetegek, de csak annyit látott, hogy a gazdájuk sorra járja őket, és egy-egy maréknyi rózsaszínű port önt a pofájukba.

Leon vállat vont. Hiába is kérdezné a fickótól, hogy mi az a por, választ úgysem kapna, lévén, hogy az illetőnek nincs szája, sem füle.

Míg a húsok sülték, Leon odasétált a fűben heverésző, a tűz fényében gyönyörködő Sanghoz, és letelepedett mellé egy kisebb sziklára. Sang felpillantott, és tekintete a hüvelyben nyugvó Éj Kardjára esett. Rövidre nyírt ezüst haja mintha kissé felmeredt

volna, a szemében megmagyarázhatatlan fény csillogott.

- Vigyázok a kardomra - nyugtatta meg Leon. - Nem kell tőle tartanod.

- Ennek szívből örülök - jegyezte meg Sang, és megrándult egy apró izom a szája szélén.

Leon kutatóan fürkészte szövetségese arcát. Jó lenne belelátni abba a rejtélyes koponyába és kikutatni, vajon mire gondol.

- Azt hiszem, itt az ideje elbeszélgetnünk... - Sang vállat vont.

- Ám legyen - mondta. Hirtelen elkomorodott, és felült egy másik szikladarabra, Leonnal szemben. - Kérdezz!

Leon kissé félrehajtotta a fejét, hogy a nap ne süssön a szemébe.

- Ki vagyok én? - Sang a fejét rázta.

- Erre én is kíváncsi lennék.

- Akkor miért ismerted el a börtönben, hogy én vagyok Kevanaar? - faggatta Leon zavartan.

Sang nagyon csodálkozott.

- Hiszen te magad állítottad, hogy az vagy!

- De te nem cáfoltad meg.

- Miért cáfoltam volna meg? Semmi okom nem volt rá, hogy kételkedjek. Attól, amit én tudok rólad, lehetsz akár Kevanaar is.

- Úgy nézek ki, mint ő?

- Mit számít az, hogyan nézel ki? Aki isteni hatalommal bír, kedve szerint képes változtatni a külsejét.

- Hogyan lehet bárkit is felismerni ebben az istenverte világban?

Sang nevetett.

- A mentális kisugárzása többé-kevésbé azonosítja.

Leonnak a vén gyíkember jutott az eszébe, aki szintén az aurája alapján vélte benne felismerni Kevanaart.

- Az aurám tehát arra utal...

- El kell keserítselek, Leon. Az emberi agy mentális erejének kisugárzása az ember jellemével, gondolkodásmódjával, erejével együtt fokozatosan változik. Az alapkisugárzás természetesen állandó, olyan, mint egy fa törzse... A jellegzetes ágak, görcsök csak minimálisan változnak, a törzs mérete fokozatosan növekszik, de az évszaktól függően máshogy néz ki rajta a lomb. Ki ismerné fel biztosan a tavaszi rügyekben pompázó fában a téli megfeketedett ágú, levéltelen fát? És ki állítja, hogy nincs két egyforma fa?

- Tehát? - kérdezte Leon egyre türelmetlenebbül.

Sang széttárta a kezét.

- Én csak annyit tudok, hogy egyszerre csak ott teremtél a palotámban. Az aurád hasonló volt ahhoz, amit réges-rég Kevanaarnál jól ismertem, de jóval erőtlenebbül, erélytelenebbül sugárzott. És ami a legmeglepőbb volt, amikor rád támadtam, nem tudtál védekezni.

- Rám támadtál?

- Nem tudtam, ki lehetsz és azt sem, hogy kerültél oda. A palotát ugyanis a létező legerősebb mágia védte... Az én engedélyem nélkül még maga Kevanaar sem lett volna képes behatolni. Nyugodtan üldögéltem a trónomon és fortélyos terveket szövögettem, hogyan tudnám egymás ellen legjobban kijátszani és legyengíteni a két ellenfelemet. Egyszer csak mindenfelé vészjelek kezdtek harsogni, és egy meztelen férfi jelent meg a trónszék lábánál. Te voltál az. Mielőtt reagálhattam volna, eszméletlenül estél össze. Mondanom sem kell, rettentően megijedtem, és azon nyomban rád támadtam. Ám mielőtt megöltelek volna... a kíváncsiság felülkerekedett a félelmemen. Ki vagy te? Hogy kerültél ide? Hogy voltál képes bejutni a mágikus védelem ellenére? Ezek a kérdések

foglalkoztattak, és elhatároztam, hogy addig nem nyugszom, míg ezt ki nem derítem. A vizsgálat és a vallatás során hamar kiderült...

- Vallatás? - kiáltotta Leon. - Nem volt semmiféle vallatás! Egy üres szobában tértem magamhoz, aztán te ijesztgetni kezdted, és példabeszédekkel halmoztál el...

Sang sokatmondóan elvigyorodott.

- A vizsgálat és a vallatás során nem sokat tudtam meg rólad. Úgy tűnt, olyan sokkhatás ért, ami kitörölte az emlékezeted és szinte a nullával tette egyenlővé a mentális energiádat. Annyi kiderült, hogy egyelőre nem jelentesz semmilyen veszélyt, és természetesen azonnal azon kezdtem töprengeni, hogyan húzhatnék hasznót belőled. A kisugárzásod alapvetően Kevanaarra emlékeztetett, de azt gyanítottam, hogyha megpróbálnálak Kevanaarként beállítani, hamar kiderülne a turpisság és nem jutnék semmire. Viszont az aurád azt is elárulta, hogy bár nem tartozol sem Choler mocskaikhoz, sem Melan szintetikus embereihez, nem cherubioni vagy. Hónapokon át gondolkoztam, mire a nagy terv kialakult bennem. Azt továbbra sem tudtam meg, hogy ki vagy, de azt már igen, mire használhatlak. Mágikus álmot bocsátottam rád, és folyamatosan tápláltam a fejedbe információkat egy rég letűnt, múltbéli világról, amit valaha Svájcnak hívtak meg egy kis faluról, aminek a Le Sentier nevet adták. Ezeket természetesen én találtam ki, a valóságban sohasem léteztek... Huszonhat éven át tartott az álmod, és az aurád...

- Huszon... Ez lehetetlen! - Leon elhatározta, hogy nem fogja közbeszólásokkal zavarni a beszélőt, de most nem bírta tovább. Felugrott, és hitetlenkedve meredt Sangra. - Ez nem igaz!

Al'thang sietett oda, és tisztelettudóan, de határozottan Leon elé lépett. Keskeny arcán zavar látszott.

- Valami baj van, nagyuram?

Leon látta, hogy a táborban mindenki őt nézi.

- Nem, semmi... - motyogta, és visszaült a kőre. Intett Al'thangnak, hogy távozzon, aztán mély levegőt vett, és szólt Sangnak, hogy folytassa.

Sang komolyan nézett rá.

- Minek hazudnék? Nem akarlak meggyőzni semmiről. Ha akarsz hiszel nekem, ha nem, akkor hazugnak tartasz. Döntsd el te, mit gondolsz.

Leon komoran nézett rá.

- Folytasd!

- Szóval, a huszonhat éven át tartó látszólagos életed megtette a hatását, az aurád kellemesen megváltozott. Most már nem kellett attól tartanom, hogy akár Choler, akár Melan első pillantásra Kevanaart gyanítja benned. Viszont az aurád megtartotta jellegzetes idegenségét, és tudtam, hogy ez fel fogja kelteni mind a nagy mágus, mind a technokrata becses figyelmét. No persze, időközben, míg te az álmvilágodban porosodtál, én sem tétlenkedtem. Ravasz kis fortélyokkal még inkább egymásnak ugrasztottam két vetélytársamat, és ügyesen elhittem magamról, hogy féleszű vagyok. Elértem, hogy rám mind kevesebb figyelmet fordítottak, és a folytonos csatározásokkal állandóan fárasztották egymást. Eleinte nem volt gond, de később egyre inkább vigyáznom kellett, hogy a túlságosan megerősödött Choler el ne pusztítsa teljesen Melant. Titokban a technokratát segitettem, aztán amikor a segítség túl hathatósra sikeredett, gyorsan a meggyengült Choler mellé álltam. Időközben kitaláltam azt a kis versikét, és szépen bejárva az útvonalat elrendeztem a csapdákat. Gondosan kellett terveznem, de nem volt túl nehéz dolgom, hiszen nagyon jól ismertem Choler és Melan észjárását. Tudtam, mire hogyan fognak reagálni. Gondoskodtam arról, hogy a versike elterjedjen és az Éj Kövének gyűrűje legendává váljon. Erre a célra Kevanaar egyik régi gyűrűjét használtam fel, mint tudod... Aztán létrehoztam egy szektát is, mely Kevanaar visszatérését várta és egy bizonyos Megváltóról beszélt. Bizonyára emlékszel a néhai

Zilia el Kevanaarra, ő az én legszebbre sikerült teremtményem volt.

Leon bólintott, de nem szólt semmit, mert félt, hogy a hang, ami elhagyja a torkát, az nem méltó a Kard Őréhez. Sang folytatta.

- Amikor elérkezettnek láttam az időt, beindítottam a nagy játszmát, hogy törbe csaljam az ellenfeleimet. Bár te egy kissé megkavartál mindent, a dolgok szépen alakultak, és mint tudod, elérkezett a nagy leszámolás órája. Könnyedén elintéztem volna a két legyengült tanítványtársamat, ha engem is meg nem lep Melan megjelenése. Ám még így is felülkerekedtem volna rajtuk, ha nem tűnik fel Otoaak. Ettől kezdve már csak azt tudom, amit te is. A börtönben rohadtam a megjelenésedig, és igencsak meglepődtem, amikor te az Éj Kardjával a kezeden, Kevanaarként toppantál be. Abban a pillanatban megvilágosodott előttem, mi történhetett. -Mi?

- Mint tudod, évszázadokkal ezelőtt a mi nagy tanítómesterünk, Kevanaar a sötét űrbe távozott, hogy megtalálja az emberiség más világokra települt leszármazottait. Mi hárman elzártuk a visszatérése útját, és marakodni kezdtünk a hatalmon. Aztán lehet, hogy Kevanaar a mi ármányunkat nem is gyanítva mégis visszatért, átverekedte magát a mágikusan befoltozott űrlyukon, ám ez úgy megviselte, hogy elvesztette az emlékezetét és az ereje nagy részét. Én megdolgoztam, és belekezdtem vele a játszmába. Ám ő az eltelt idő alatt valahogy magára talált... és akkor valóban te vagy Kevanaar!

Leon a szemöldökét ráncolta.

- Ha én vagyok is Kevanaar... csak az erőm tért vissza, az emlékezetem nem.

Sang nevetett.

- Ha túljutottunk a hegyeken, mutatni fogok neked valami olyasmit, ami talán majd eszedbe juttatja a múltat.

- Mi lesz az?

Sang sejtelmesen vigyorgott.

- Mindent a maga idején.

Leon szívesen folytatta volna még a kérdéseit, de az eddig hallottak is úgy összezavarták, hogy nem tudta, mit kérdezzen. Az egyik alakváltótól kapott hússal félrevonult, és amíg falatozott, gondolatai körbe-körbe forogtak.

Igaz lehet, amit Sang mondott, vagy ismét csak hazugság? Egyrészt semmi oka nincs rá, hogy megbízzon a félistenben, másrészt semmi sem utal arra, hogy miért ne bízhatna meg. De még ha igaz is, amit Sang mesélt, kicsoda ő? Leon Silver Svájcból? Kevanaar a világűrből? Vagy... A fenébe a vággyal!

Hamarosan felszedelőzködtek, és repültek tovább. A tisztást és az összefonódó lombokat másodpercek alatt maguk mögött hagyták, és már oda is értek az első hegyhez. A wyvernek erőlködve csapkodtak a szárnyaikkal, hogy, elég magasra emelkedjenek, de a nehéz pillanatok nem tartottak sokáig, gyorsan egy völgybe jutottak. Ezután már nem nagyon kellett magasra emelkedniük, többnyire a völgyek mentén haladtak.

Leon elgondolkodott a sorsán, és mire felocsúdott, a hegységet már maguk mögött hagyták, és ingoványos, rothadó dzsungel fölött repültek. A bűz olyan átható volt, hogy Leon még a magasban is érezte. Épp be akarta fogni az orrát, amikor azt látta, hogy Sang sárkánya egészen közel ér hozzá. Ez az egészen közel természetesen legalább húsz métert jelentett, de Leon még ebből a távolságból is látta, hogy az ezüst hajú félisten arcán szokásos szarkasztikus mosolya játszadozik.

- Ígértem, hogy mutatok neked valamit, ami eszedbe juttatja a múltat - kiáltott át Sang a csapkodó szárnyak fölött.

Leon szinte felágaskodott a nyeregben.

- Hol van?

- Itt alattunk, ez a mocsár - kiáltotta vissza Sang. -Én neveztem el. Érdekes nevet adtam neki.

- Mégpedig? - érdeklődött Leon. - Mi a neve?

- Silver veszte! - röhögött Sang, és a tenyeréből egy citromsárga villám vágódott ki, egyenesen Leon felé.

Leon tudatosan talán képtelen lett volna védekezni, ám az életösztöne felélesztette benne azt a csodás valamit, amit itt Cherubionban prózai egyszerűséggel csak mentális pajzsnak neveztek. A sárga villám becsapódása előtt talán egy ezredmásodperccel vörös burok villant Leon elé. A villám sisteregve csapódott neki, lecsúszott róla, és a wyvernlovas szőrös hátába fúródott. Pukkanás hallatszott, és ökölnyi fekete lyuk keletkezett a nyomorult hátában. A fickó egyetlen nyikkanás nélkül kifordult a nyeregből, és alázuhant volna, ha a bal lába nem lett volna a kengyelhez csatolva. Belegabalyodott a gyeplőbe, és ahogy kizuhant, megrántotta. A wyvern felbömbölt az erős húzás hatására, a fejét rángatta, begörbítette a nyakát, és lefelé siklott.

Igaz, hogy Sang első támadását kivédte Leon mentális burka, de Leon még magához sem tért megdöbbenéséből, máris három hasonló lövedék olvadt szét sziszegve vörösen izzó "páncélzatán". Ám mindhárom találat olyan erős volt, hogyha nincs a lába a kengyelhez csatolva, kilökte volna a nyeregből. És ráadásul, mindegyik találatnál érezte, hogy mentális védelme gyors ütemben gyengül.

Sang önelégülten röhögött, és most egy minden eddiginél nagyobb citromsárga golyó vágódott ki a tenyeréből. A lövedék szétpukkant a lefelé zúgó sárkány kengyelét rángató Leon védőburkán, de a férfit egész testében megrázta. Amint kikerült a sokk hatása alól, látta, ahogy Sang oldalról repül felé a sárkányán, és arcán baljóslatú vigyor játszik, szeme gonoszul izzik.

Leon dühös ordítással rántotta elő az Éj Kardját! És a Kard egyszerűen kirepült a kezéből!

Leon csak tátogott.

A Kard, ahogy kirántotta a hüvelyből, egyszerűen kicsusszant a kezéből, még röptében Balamuddá változott, és éles rikoltással zúdult Sang felé.

- Öld meg az árulót! - sikoltotta Leon.

- Rögtön szort kerítünk arra isz - sejpegte vissza a denevér.

Balamud teljes sebességgel zúgott Sang felé, aki Leon legnagyobb csodálkozására még csak nem is próbált menekülni. Hamarosán kiderült, miért nem. Balamud odaröppent Sanghoz, és ahelyett, hogy éles karmaival letépte volna a fejét, szépen visszaváltozott a bíborszínben villódzó Éjkarddá, és engedelmesen a félisten kinyújtott kezébe siklott.

Leon felordított.

- Már késő! - rikoltotta Sang. - Megyek!

A wyvernlovas halott teteme mostanra gabalyodott ki a kengyelből, és zuhant le a mocsárba. A teste pörögve tűnt el a rothadó növényzetben. A gyeplő szorításától megszabadult wyvern felbömbölt, és nagyot csapott a szárnyával. Leon lába kiakadt a kengyelből, majdnem lezuhant. Leon elmarta a gazdátlan bőrgyeplőt, és teljes erejéből jobbfelé rántotta. A wyvern meg se rezzent. Csapkodott a szárnyaival és kis körben keringett.

Vijjogva, eleven rakétaként kapta őket oldalba Sang wyvernje. A bíborszínben lángoló Éjkard nagy kört írt le. Leon felordított, és hátravetette magát. A kard hajszára suhant el a feje fölött, és olyan rettenetes erővel vágódott a sárkány vastag pikkelyektől védett testébe, hogy szinte kettészelte az állat emberderék vastagságú nyakát. Sötét vérzuhatag mocskolta be Leon páncélját. A wyvern szárnyai görcsösen vonaglottak. A roppant test lefelé bukott. Sang harsogva röhögött. Leon pörögve zuhant le a hátasáról. Máris lomboknak csapódott, egy korhadt fa beomlott páncélja súlya alatt, és recsegve csapódott az ingoványos talajnak. Leon egész arcát beborította a mocskos posvány, és füle iszonyatos döngéstől csengett. Úgy érezte, minden porcikája összetört a páncélban, mely

most hogy az Éjkard nem könnyítette, ólomsúllyal húzta lefelé.

- Innen nem menekülsz, Leon Silver! - hallatszott fentről Sang röhögése.

Leon mozdulni is alig bírt, rettenetesen kábának és gyengének érezte magát, és csak az a gondolat dobolt az agyában, hogy minél előbb megszabaduljon a súlyos páncéltól, mely egyre mélyebbre húzta a mocsárba.

Sietve csatolta le karvértjét, lábszárvértjét, mellvértjét és a sisakot. Úgy érezte, órák telnek el, mire sikeresen megszabadul a súlytól és kibújik a marasztaló iszapból. Hason csúszott egy bokor felé, és sikerült megkapaszkodnia, mielőtt az arca ismét a mocsokba merült volna.

A bokor egy szárazabb részen nőtt, és Leon sántikálva, fájdalmas nyögésekkel igyekezett minél előbb eltűnni lezuhanása helyéről. Odafentről bömbölések, rikoltások, ordítások hallatszottak. Sang nyilván most harcol az alakváltókkal.

Ez a gondolat csak a másodperc töredékéig lakozott a fejében. A felismerés, ami követte, megdöbbentő volt. Odafenn nem csatázik senki sem Sanggal. Hiszen az alakváltók mindannyian az Éj Kardjának mindenkori urát szolgálják. És az az áruló Balamud elég nyilvánvalóan Sangot választotta!

Eszébe jutott az a pillanat, amikor a Kard előző gazdája, Myor Thurgos ellen fordult, és bezúgta a koponyáját. Nos, ez a mostani árulása valamivel kegyesebb volt, de a végeredmény valószínűleg ugyanaz lesz. Hiszen hová is menekülhetne itt ebben az ismeretlen mocsárban, amikor az isteni hatalmú Sang vadászik rá egy sereg alakváltó társaságában?

- Ott fut! - Leon felismerte Al'thang jellegzetes hangját.

Sang röhögése hallatszott, szinte közvetlen felülről Leon csak azt látta, hogy egy sötét árnyék vetődik rá, és suhogást hallott. Egy wyvern szárnya úgy hátba csapta, hogy hasra esett. Hallotta, ahogy a sár nagyot cuppanva nyeli magába a leszálló szörnyeteg súlyos altestét.

- Vége, Leon! - mondta Sang.

Leonnak nem volt ereje feltápáskodni, csak a fejét fordította a hang irányába. Al'thang már leugrott a sárkány hátáról, és karba tett kézzel, közönyösen várakozott. Sang ruganyosan pattant le a nyeregből, és villogó szemmel, sajnálkozó mosollyal közeledett. Az Éj Kardja békésen izzott a kezében, az ingovány zavaros vize szenvtelenül locsogott a csizmája közelében.

- Nem szeretném megvárni, míg visszatér az erőd és az emlékezeted - mondta Sang komoran. - Akár Kevanaar vagy, akár nem, túlságosan megerősödtél ahhoz, hogy életben hagyjunk.

Leon Al'thangra pillantott. Az alakváltó arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

- És... miért csak most? - nyögte Leon. - Már sokkal korábban megölhetnél volna...

Sang vállat vont.

- Ha bárki is értesülne a halálodról, az dugába dönthetné az egész tervet.

- És még Ishabar sem képes e hegyeken túlra ellátni - tette hozzá Al'thang csendesen.

Leon felkönyökölt.

- Mit terveztek?

- Azt, hogy először is téged megölünk - nevetett Sang.

Magasra emelte az Éjkardot, és lecsapni készült. Leon az egyetlen dolgot tette, amit tehetett. Bal kezével jó erősen megszorította az Éj Kövét, és nagyon erősen arra gondolt, hogy elrepüljön a Menedékbe.

Még látta, ahogy az Éj Kardja lilásan felizzik, lángot vet, és nagy lendülettel lefelé zúdul.

Az Éj Kövében rejlő varázserő felkapta, szürke ködbe burkolta, és elreptette oda, ahol egykor Kevanaar élte életét: az északi sarkon lévő Üvegpiramisba.

Állott levegőjű helyiségben találta magát, abban a szobában, ahol egykor Chloviával együtt berendezkedtek. Az áporodott szag arra, utalt, hogy távozása óta senki sem szellőztetett, és az elszívó berendezés sem működött már tökéletesen.

Leon üldögélt néhány percre, míg szívritmusa ismét helyreállt, és közben az események hirtelen fordulatán rágódott. Pár perccel ezelőtt még szíve hölgye szabadítására induló lovag volt, az egyesült Cherubion várható legnagyobb ura, s most ugyanaz, ami mindig is: üldözött csavargó.

Hogy mi történt? Nem volt nehéz rájönnie, Sang úgy döntött, hogy saját kezébe veszi az ügyet. S Balamud, az Éj Kardjának lelke úgy ítélte meg, hogy a kaotikus félisten sokkal erőteljesebb gazdája lesz, mint Leon Silver. Valószínűleg igaza van.

Leon még magának sem merte igazán bevallani, hogy valamelyest megkönnyebbült, amiért ezáltal megszabadult Cherubion sorsa alakításának felelősségétől. Ugyanakkor gyötrő aggodalom kezdte kínozni Chlovia miatt. Ez a két ellentétes érzés tökéletesen kiegészítette egymást, és semleges területet teremtett Leon agyában: Leon csak ült, mint egy neurotikus és bambán meredt maga elé.

Aztán felállt, és próbálva elfojtani minden gondolatot, kilépett a poros szobából.

Az Üvegpiramis északi szektorának jól ismert főtere most üresen terült el előtte. Ez igen szokatlan látvány volt, hiszen a bolwoonok erős közösségi életet éltek, nem szívesen zárkóztak el egymástól. Ha mást nem, két-három öregasszonyt mindig lehetett a téren látni a kopott padokon.

- Alvin, Geor, Bruce! - szólította fennhangon barátait. - Merle Apatiki! Merre jártok? Én vagyok az, Leon... Hahó!

Hangja üresen kongott a nagy térségben, még visszhangot sem vert. Semmi válasz nem jött, egyetlen nesz sem hallatszott.

Leon homlokát ráncolva sietett a törzsfőnök, a vén Opatiiki lakához, és bezörgetett. Mivel nem kapott választ, benyitott. A ráncos képű kis fickónak nyomát sem látta, de még ősz asszonya sem tartózkodott otthon.

Ez nagyon furcsa volt. Leonba különös kétség költözött. Olyan érzése támadt, mintha egy elhagyott kísértetvárosban bolyongana. Sorra járta azokat a lakrészeket, ahol eszkimó barátai éltek, de sehol sem talált egy teremtet lelket sem.

Hol lehetnek? Hová mehettek?

A keleti kapu felől óriási döndülés hallatszott, és Leonnak, aki már elkönyvelte magában, hogy egyedül van, ettől borsódzni kezdett a háta. Mi folyik itt?

Futni kezdett a keleti kapu felé. Végigszaladt a keskeny folyosón, és hamarosan elérte a hatalmas bronzkaput. Ahogy kitárta, friss, hűvös északi szél sodort havat az arcába. Leon pillantásával azonnal a szánokat kereste, és csodálkozva fedezte fel, hogy ott áll az összes rossz, s kissé külön az a négy, amely még használható volt. Akkor kik mentek ki itt? Milyen járművel? És hová?

Még a gondolatai is megdermedtek, amikor a ropogós hóban nagy, széles szántalpak friss nyomát pillantotta meg. De mekkora szánét! Az egész bolwoon népesség elférhetett benne!

Tekintetével követte a széles sávot, és a láthatáron a buckák között nagy fehér felhő tűnt el épp a látóteréből.

Leon nem habozott. Felkapott az egyik szánra, beindította, és gyors ütemben megindult a nyomok után. Elhatározta, hogy a végére jár a rejtélynek, bármi történjék is.

Másfél órán keresztül siklott nagy sebességgel, de a nagy szán sem igen mehetett lassabban, különben már rég utolérte volna. Már-már kezdett azon gondolkodni, hogy visszafordul, amikor látta, hogy a követett szán széles nyoma egy hegynyi méretű jégtömb mögött tűnik el. Leon nem tapasztalt semmi gyanúsat, ösztöne mégis azt súgta, lassítson, s ne hajtson ki vigyázatlanul a jégtömb mögül. Épp leállította a szánt, és ki akart

lesni, amikor olyan égzengető dördülés rázta meg a talajt, mintha a sarkvidék jege egy csapásra kettérepedt volna. Leon a füléhez kapva ordított fel, és biztos volt benne, hogy egész életére megsüketült. A dörgés fülrepesztő sivítássá vált, s a jégtömb mögül egy háznyi nagyságú fémszivar kúszott fel az ég felé.

Egy űrhajó! Leon úgy érezte, menten meg kell örülnie! Űrhajó Cherubionban? Ez olyan látvány volt, mintha az Államok egyik atom-tengeralattjáróját látta volna kibukkanni a fürdőkádja lefolyójából.

Ablakokkal, antennákkal, műszerekkel, szárnyakkal ellátott, ötven méter átmérőjű acélszivar kúszott fel az égbe, aljából kékesfehér lángcsóva lövellt a talaj felé.

Leon csak állt, míg a rakéta hajtóművének fénye bele nem veszett az ég szűrkeségébe. Akkor kilépett a jégtömb mögül, és megbizonyosodott róla, hogy nem csak érzékei játszottak vele. A nagy térség közepén legalább ötven méter átmérőjű körben a felszálló rakéta hajtóműve megolvasztotta a jeget, és az alatta lévő szürke szikla nagy foltokban megfeketedett.

A széles talpú szán nyomai egészen a megolvadt részig vezettek és ott eltűntek. Nyilván bementek az űrhajó belsejébe. Vajon önként, vagy kényszerből?

Leon még sokáig vizsgálódott, próbálta összerakni a mozaikot, de sehogy sem akart összeállni a kép. Végül feladta, és fáradtan más gondok felé fordította a figyelmét. Minél előbb vissza kell térnie a kontinensre, kiszabadítani Chloviát és figyelmeztetni a főszereget Sang árulására.

Sang bizonyára sejtí, hová tűnhetett áldozata. a kardcsapás elől, s nyilván azt is tudja, hogy Leon Silvert az Éj Köve ugyanoda viszi majd vissza, ahonnan elragadta. A kérdés most már csak az, mi a fontosabb Sangnak: Leon Silver megölése, vagy a terve haladéktalan végrehajtása? Ezt nem volt nehéz kiszámítani. Mert így az Éj Kardjától megfosztottan mit árthat Sangnak az ingoványban bolyongó Leon Silver. Semmit. Következésképp nem fog napokat az eltűnés helye mellett virrasztani, hogy megvárja az ő visszatértét. Nyilván akad sokkal fontosabb dolga is.

Leon felült a szánra, és visszatért az Üvegpiramisba. Hosszan töprengett, aztán elszánta magát a cselekvésre. Markába szorította az Éj Kövét, és erősen arra gondolt, hogy vissza akar térni. Szobájának szürke falai máris kifordultak a látóteréből, az ismeretlen erő felkapta és elröpítette...

Kissé tartott attól, hogy rosszul értelmezte az Éj Köve varázserejének hatását, és nem oda tér vissza, ahonnan elmenekült, hanem arLiannonba, az Ősi Lelkek Nyugvóhelyére. Ám lába iszapba merült, és amikor kinyitotta a szemét, csak a végeérhetetlen ingoványt látta.

Sietve indult meg észak felé, és a bokáig érő mocsárban tocsogva, néha térdig is merülve haladt. A hínáros iszapban piócák és más vérszívók nyüzsögtek, és behatoltak a nadrágja, ingujja alá. Leon alig bírta megszabadulni tőlük.

Az ingovány nem akart véget érni. Leon egész nap dagasztotta a sarat, csak néha pihent meg egy-egy szárazabb területen. Egy ilyen száraz szigeten érte az éjszaka, és Leon még tüzet sem tudott gyújtani. Evett pár falatot, majd dideregve, térdét átölelve próbált aludni néhány órát, aztán a hajnal első jelére máris indult tovább.

Jóformán még be sem köszöntött a reggel, amikor Leon egy sáros dombra kapaszkodott fel, hogy körülnézzen. Azonban nem ért fel. A domb beszakadt alatta, és Leon egy nagy üregbe zuhant. Először azt hitte, valamiféle csapdába esett, de aztán a korai nap fényében meglepetve fedezte fel, hogy egy álcázott csapóajtó nyílt meg alatta, és egy viszonylag víz- és sármentes helyiségbe került. A földön egy elnyűtt vánkost pillantott meg, szétdobált foszladozó ruhadarabokkal, s közvetlenül az agyaggal betapasztott nádfal mellett egy gyalulatlan deszkából tákolt asztalt, rajta félig leégett gyertyákkal. S a gyertyák mellett az asztalon egy vastag, vörös bőrbe kötött, megsárgult

lapu könyvet talált. Izgatottan kapta fel, és remegő kézzel emelte a szeme elé, hogy kibetűzze a fedélen szereplő feliratot.

Az Éj Könyve (Kevin Aare naplója)

Leon úgy megszorította a vaskos könyvet, mintha hosszú éhezés után ínycenc falatra bukkant volna. Meg is bánta azonnal elhamarkodott mozdulatát, mert egy megsárgult lap száraz sarka letört, s félő volt, hogy a teljes könyv szétporlad a kezében, mielőtt egy sort is olvashatna belőle. Ezt követően már úgy bánt vele, mint a hímes tojással.

Lerogyott az asztal melletti ingatag karosszékbe, óvatosan kihajtotta a hártavékonyságú lapot, és tekintete a kifakult ceruzás kézírásra esett. Percekbe is beletelt, mire rádöbbsent, hogy a kusza sorokat angolul írták, s még ekkor is csak nehezen tudta olvasni. Néhány sor után azonban fokozatosan ráért az ízére.

Sanyarú körülmények között kell megkezdenem immáron tizennegyedik naplóm. A ghirdek veszélyt látnak bennem és az életemre törnek. Tegnap megostromolták a palotámat. Hű tanítványaim messze vannak tőlem, nem tudják, mi az igazság, s félek, mi négyen együtt sem tudnánk dacolni a veszedelemmel. Most hogy a ghirdek ismét a kapuimat döngetik, csak egy megoldást látok: elszököm. Elszököm oda, ahol soha nem találhatnak meg. Oda, ahol egykor annyi évet eltöltöttem Romin'yarakkal és ébredező népével...

Ennyi állt az első lapon, mintegy bevezetőül. Leon óvatosan fordított egyet. Az írás, ha lehet, itt még kiolvashatatlanabb volt.

Mivel eddigi feljegyzéseimet kénytelen voltam hátrahagyni, és mivel nem tudom, mi vár rám, nem tudom, mi vár Cherubionra, kötelességemnek érzem összegezni az eddig történeteket. Ha fennmarad még valami abból a fajból, amit valaha emberiségnek hívtak, és valamelyikük megtalálja a naplóm, tudnia kell a múltját...

E bolygót valaha Földnek hívták. Történelméről alig tudok valamit. A Földet rettenetes katasztrófa sújtotta, s a civilizáció gyakorlatilag megsemmisült.

Az északi Üvegpiramisban lakók túléltek a katasztrófát. Nagy mentális erővel megáldott emberek voltak. Én nem köztük születtem, nevelőapámtól tudom, hogy egy bolwoon nevű halásztörzstől raboltak el csecsemőkoromban. Hogy rám miért volt szükség? Ezt csak jóval később értettem meg. Az én izmaim egészségesek voltak, és nevelőapám gondosan vigyázott arra, hogy míg szellemi erőm egyre növekedett, izmaim se satnyuljanak el. Szigorúan megbüntetett, ha lustaságból a mentális erőmet használtam kar- vagy lábizmaim helyett. Így esett, hogy mire felcseperedtem, nem volt, aki szembeszegülhetett volna velem. Mentális pajzzsal megtanultam kivédeni ellenfeleim támadását, ám az ő mentális pajzsuk csak a szellemi erőmtől védte őket, az izmaimtól nem. A tímek vezetője lettem. Amikorra ez bekövetkezett, nevelőapámat már utolérte a végzete. Ám én nem feledkeztem el arról, amire tanított. Arra, hogy nem szabad megengednünk, hogy az emberiség kipusztuljon ezen a bolygón. S mivel népem szaporodása az utóbbi évek alatt katasztrófálisan lecsökkent, vérfrissítésre volt szükség. Kitértünk az Üvegpiramisból, átkeltünk a jeges óceánon, és eljutottunk a kontinensre. Szörnyetegektől, örültektől, vadaktól hemzsegő földet találtunk. Népemet különös kór támadta meg. Végtagjaik elkocsonyásodtak és lehullottak. A nyomorultak egymás után pusztultak, és akit nem vitt el a végzetes betegség, azt vadállatok vagy a vadaknál is rosszabb szörnyek ragadták el. Mire a civilizáció még mindig létező nyomaira bukkantunk, mind elhullottak mellőlem. Mind, kivéve egyiküket, egy mókás kis fickót, akit Sang néven

emlegettek. Sang, ez a félnótás alak túlélte mindazt, amibe nála erősebb papok, harcosok belepusztultak, sőt, még fizikálisan is megerősödött. Most már nagyon vigyáztam rá, szélről is óvtam, ő lett az első tanítványom. Aztán rábukkantunk egy elvadult barbár törzsre, ami az éhhalál szélén állt. Eleinte mentális erőm révén segítettem őket élelemhez, aztán meg akartam tanítani őket önellátásra, de kudarcot vallottam. Volt azonban köztük egy majomszerű, szőrös kis fickó, a törzs javasembere, aki rendkívüli érdeklődést mutatott a tudományom iránt. Vele külön foglalkoztam. S bár ő igazából a letűnt kor gépeinek roncsaival szeretett kísérletezni, valósággal csüggött a szavaimon. Megtanítottam a mentális erő használatára, de amikor bejelentettem, hogy távozok, nem tartott velem. Később, amikor kezdtek kialakulni a dolgok, ismét megkerestem. Ő lett a második tanítványom: Melan.

Mennél délebbre vándoroltunk ezen a kísértetjárta kontinensen, annál kevesebb életre bukkantunk. Nyilván, az a katasztrófa, ami véget vetett a civilizációnak, főképp a déli vidékeket sújtotta. Ám itt, lenn délen bukkantunk rá Cholerre, a Fekete Erők sámánjára, aki már akkor jelentős erőket birtokolt. Amint felismerte az én hatalmam, behódolt előttem, és esedezett, hogy a tanítványom lehessen. Choler nagyon jó tanítványom lett. Buzgón igyekezett elsajátítani mindazt, amit én tudok, és közben tovább folytatta furcsa szertartásait.

Ám itt sem voltam képes négy-öt évnél tovább időzni. Sang barátommal kettesben vagy alkalmi kísérőkkel szinte a teljes kontinenst bejártuk. Mindenhol pusztulással, éhínséggel, torzulásokkal találoztunk. Háborúk dúltak az egyes törzsek között, az emberiség a kihalás szélén ingadozott. A Katasztrófa, mely nem tudta megsemmisíteni a népet egyetlen csapásra, nem eresztette el azt, amit már a markába zárt.

Hamarosan rá kellett döbbenem, hogy a Katasztrófa után maradt különös sugárzás míg ugrásszerűen növelte egyes lények mentális erejét és intelligenciáját, elsovasztott másokat és kiismerhetetlen, szétágazó mutációkat okozott. Az emberi és az állati birodalom határai összemosódtak. Mert míg az állatok intelligenciája elképzelhetetlenül megnövekedett, az emberek többsége úgy elkorcsosult, hogy visszazuhant az állati sorba. A legnagyobb fejlődés minden faj közül az ember egykori háziállatai között következett be. A hűséges kutyákra, macskákra, lovakra, kecskékre, juhokra és egyebekre megvilágosító villámcsapásként hatott a sugárzás. Egy meglepően fogékony, új faj fejlődött ki belőlük, akik cheruboknak nevezték magukat. Csodálatos képességű lények voltak köztük: ártatlanok az emberiség bűneitől. Közülük került ki a negyedik tanítványom: Gilgarat.

Az ismeretlen eredetű Katasztrófa volt a kezdete annak a sötét éjszakának, mely az emberiségre zuhant és még ma is tart.

Felismertem, hogy ebből a mély periódusból csak egy módon lábalhatunk ki, ha véget vetünk a vérontásnak, megszilárdítjuk a rendet és hatalmas birodalmat kovácsolunk. És ki lehetett volna erre alkalmasabb, ha nem én. Üzentem egykori tanítványaimért, és összeszedtük mindazokat Cherubionban, akiket a sugárzás nagyszerű képességekkel áldott meg. Minden hívem közül a leghatalmasabb Gilgarat volt, aki varázsereje révén egy győzhetetlen kardot kovácsolt, a Tombolót. Ám mivel a mágia alaptermészete, hogy minden pozitív használat negatív mást is termel, egy másik hős kezében létrejött a Tomboló ellenkardja, a Denevér, a Káosz átkozott fegyvere.

Ekkoriban azonban én erről még nem tudtam. Bizakodó tervekkel telten kezdtem meg a hatalmas munkát. Gilgarat és varázshatalmú harcosai sorra igázták le a marakodó törzseket és behódoltatták őket. Néhány éven belül létrejött a hatalmas Cherubion magja, melynek jövőjét a nemrég kialakult jámbor cherub fajra, köztük is elsősorban a keorokra kívántam építeni. E tervem persze számos ellenzőre és támogatóra talált hű embereim között. Ám mivel leghatalmasabb harcosaim nagy része, sőt, maga Gilgarat is a keorok

közül származott, csak kevés ellenvetés hangzott el nyíltan.

Bár az igazi cherubok nagyobb népcsoportjai északon éltek, a Cherub Birodalom magját a kontinens szívében hoztam létre. Már csak azért is, mert ezen a ponton volt a legerősebb a sugárzás, a legerősebb a mágia. Ráadásul északon éltek a legveszedelmesebb mutánsok, a kunigaamiak, akik minden behódoltatási törekvésünknek ellenálltak. Ezek a fenevadak kannibalisztikus szertartásokat űztek, és az Amrikból ideözönlő eemsikkel együtt saját birodalmat akartak. De egy olyan birodalmat, melyből kitörlik a cherubokat. Ezek az elfajzott fenevadak voltak az emberiség igazi leszármazottai és fajuk ősiségére hivatkozva el akarták pusztítani a trónkövetelő fiatalabb fajokat.

A legnagyobb összecsapás a Gol Dorshe völgyében zajlott le, ahová a Mokharat-hágón át betörtek az eemsik és a kunigaamiak. Hűséges segítők a szomszédos völgyben, a Kaskah-völgyben fogadta őket seregével. A harc kimenetele azonban erősen kétséges volt, mivel az eemsi Otoaak a maga nemében legalább akkora harcos volt, mint Gilgarat és mágikus erői az enyémmel vetekedtek. Ráadásul, a kunigaamiak és az eemsik többszörös túlerőben voltak.

Borzalmas csata volt. Otoaak megölte Gilgaratot, hívei szinte minden harcosunkat kardélre hányták, és már-már diadalmaskodni látszottak, amikor maradék erőm felhasználásával döntő lépésre szántam el magam. Egy roppant sziklát görgettem a Kashir folyó medrébe, és ezzel az egész harcmezőt elárasztottam, védők és támadók együtt pusztultak a vöröslő áradatban. Ez megfordította a csata állását, a megmaradt eemsik és kunigaamiak visszamenekültek Amrikba, és hosszú ideig nem merészkedtek a kísértetjárta vidékre.

Ezzel a döntő győzelemmel úgy tűnt, a Cherub Birodalom fejlődésének immár semmi nem állhatja útját. Hűséges embereim legjavát elvesztettem ugyan, ám tanítványaim és a cherubok többsége megmaradt. Behódoltattam minden nagyobb törzset és erős városok, várak építésébe kezdtem. A rend egyre szilárdult, Cherubion készen állt a felvirágzásra. Ám bekövetkezett az, amitől félttem. Különös betegségek ritkították alattvalóimat, s a sugárzás, mely segítségemre volt a mágiában, terméketlenséget okozott. Pár évtizeden belül a cherubokon kívül a régi faj szinte teljes népessége kihalt. Tanítványaimmal együtt minden erőnkkel azon voltunk, hogy biztosítsuk Cherubion fennmaradását. Én a cherubokra esküdtem, mindent elkövettem, hogy ezt az újonnan serkent fajt felvirágoztassam. Tanítványaim ki nem mondott ellenszenvvel viseltettek az "állatok" iránt, s saját módjukon próbálták menteni, feléleszteni az emberfajt. Sang mágikus segítséggel élő szövetekkel kísérletezett, hatalmas kádakban új testeket gyúrt a távozni készülő lelkek köré és új embereket hozott létre. Hamarosan megtalálta az emberek "teremtésének" leggyorsabb módját, és tucatszám kezdte létrehozni tetszetős külsejű, lélektelen műveit. S míg én a cherubok közt időztem, benépesítette velük a palotámat.

Melan egészen más utat választott. Ő kezdetektől fogva a régi nagy emberbirodalomra esküdött. Istenítette az elődeinktől fennmaradt roncsokat és szinte minden idejét az ősi gépezetek, technológiák tanulmányozására fordította. Ő az új faj megteremtését a "tökéletes emberek" megalkotásában látta. Eleinte gépi intelligenciák kifejlesztésén fáradozott, de később eljutott a szintetikus alapú mesterséges intelligenciák megteremtéséig. Haldokló népének agyát és más nemesebb szerveit szintetikus testekbe ültette, és ezzel megtalálta az eddig pusztító járvány ellenszerét. Ám mivel ezen teremtményei képtelenek voltak a szaporodásra, tovább kellett fejlesztenie a technológiáit.

Három tanítványom közül Choler volt az, aki a számomra legidegenebb utat választotta. Elmélyült a mágia sötét oldalának tanulmányozásában és olyasmikre jött rá, aminek megértésére én képtelen vagyok. Az elesett harcosok csontjaiból, szöveteiből képes volt újraéleszteni ezeket. Ám mivel a teljes újraélesztés rettenetes nagy

erőfeszítést követelt, ezt csak legkedvesebb alattvalóival tette meg. A többiek csak egy idegen, alvilági úton elevenítette meg, és síron túli szolgájává tette.

Elnéztem mindhármójuk játszadozásait, mert bíztam abban, hogy előbb-utóbb ráunnak, és akkor meggyőzhetem őket arról, hogy a cherubok már nem állatok, s ők hordozzák magukban a jövő ígétét. Talán sikerült volna, ha meg nem jelennek a ghirdek...

Nem tudom, kik ők, nem tudom, honnan jöttek, csak azt tudom, hogy egy napon megjelentek Romin'yarak gyíkemberei között, és olyan erővel törtek rám, aminek minden mágiámmal is képtelen voltam ellenállni. Csodával határos módon sikerült elmenekülnöm. Egy Eam'err nevű ghird szöktetett meg, élete kockáztatásával. Máig sem tudom, miért tette....

Azt hittem, mágiával védett palotámban biztonságban leszek, és értesítve hű tanítványaimat, dacolhatok a ghirdekkel. Mekkora tévedtem! A palotámat szinte megérkezésemet követő percekben belül azonnal körülvették a ghirdek, és megostromolták a kapukat. Dacára a váram mágikus védelmének, hű embereim sorra estek el a csatában, és az egyre megújuló ostromok alatt megerősödött bennem a meggyőződés, hogy már nem tart soká a hatalmam. Hiába nyúltam ki mágikus szálakkal távoli tanítványaim felé, nem tudtam elérni őket. A ghirdek műve volt ez is. Leárnyékolta a mágiámat, hogy ne tudjak segítséget hívni.

Már készültem a halálra, amikor ismét megjelent Eam'err, áldott legyen a neve, és sürgetett, hogy vele együtt szökjek a palotából. Tettének indítékát nem közölte, de azt mondta, ha nem menekülök, ma este utolér a végzet, és akkor mindannyiunknak vége. Hogy a többes számot hogy értette, nem tudom. Mivel a váramban már nem volt semmi keresnivalóm, vele szöktem. Előző segítsége jóvoltából nem volt okom rá, hogy bizalmatlan legyek vele szemben...

Ide hozott, ebbe a mocsárral körülvett bűvőhelyre, mely valaha Romin'yarak népének adott otthont, mielőtt rávettem őket, hogy a többi cherub közelébe költözzenek. Aztán Eam'err szavamat vette, hogy rejtőzködve itt várok rá, míg vissza nem tér. Valami utazásról beszélt, Egy nagyon hosszú utazásról, amit meg kell tennem, ha meg akarom menteni Cherubiont,

Nem tudom, mire készül, de azt ígérte, az úton majd mindent megmagyaráz.

Már hetek óta várok, és az eltelt napok alatt bőven volt időm töprengeni. Eam'err nem jött vissza. Kezdek elbizonytalanodni. Baja esett, vagy átvért...

Épp most, írás közben folyamatos mennydörgést hallottam, és amikor kikukkantottam, egy roppant nagy fémvárat láttam aláereszkedni a levegőből, melynek kapuján Eam'err bukkant elő több ghirddel. Barátságosnak, de sietősnek tűnnek...

Az írás itt félbeszakadt, csak megsárgult üres lapok sorakoztak. Leon döbbszerűen állt. Akkora információmennyiség zúdult rá pár perc alatt, amivel agya képtelen volt egyszerre megbirkózni.

Volt valami, ami már az olvasás közben megdöbbszerűen. Ezek szerint az Elfajzottak az emberek leszármazottai! A cherubok, köztük Chlovia is, csak mutáns állatok, Melan, Choler és Sang népe pedig csak szintetikus és mágikus teremtmények! És ő, Leon Silver, egységbe kovácsolta ezeket a furcsa kreatúrákat, hogy Otoak népe ellen, az igazi emberek ellen vonuljon!

Már-már nevetni támadt volna kedve ezen a képtelen gondolaton, ha nem gyötirik komor kérdések. Ráadásul, az igazi emberekre gondolva iszonyodva jutott eszébe a kannibalizmus ténye, és igazat adott a naplót író Kevin Aare-nak. A cherubok, ha egykor állatok voltak, most "emberi sorba" emelkedtek, és az emberek visszasüllyedtek vérszomjas fenevadakká.

Egy pillanatra átsuhant a fején, hogy ezek szerint Chlovia ősei is állatok lehettek, és

ösztönösen próbált párhuzamot találni a lány és az általa ismert háziállatok valamelyike között. Aztán gyorsan leküzdötte a gondolatot. Chlovia az Chlovia, érző, gondolkodó, kedves teremtmény, ettől, amit megtudott az őseiről, semmit sem veszített az értékéből. Dacára a valóban állati ősökre utaló szarvacskáknak, ő ezen a világon a hozzá legközelebb álló teremtmény. És hát az ember nem szintén állati sorból fejlődött ki millió évekkel ezelőtt? Az, hogy az ismeretlen sugárzás hatására ez a folyamat némely lénynél most összehasonlíthatatlanul rövidebb idő alatt zajlott le, mit sem változtat a végeredményen. A cherubok az új faj, rájuk kell építeni a jövőt. Az ősi faj, az emberek ideje lejárt, eljátszották a nagy lehetőségüket.

Aztán minden átmenet nélkül gyötrő kérdések rohanták meg. Mik azok a rejtélyes ghirdek, amiket Kevanaar említ? Talán ők is valamilyen szupermutáns faj leszármazottai? Vagy az űrből jött idegenek? Vagy esetleg a Föld jövőjéből időutazással érkezett emberek? Vagy másik dimenzióbeliek?

A napló utolsó sorai egy leszálló űrhajóra utaltak. Egy hatalmas fémvár a levegőből, folyamatos mennydörgéssel. Mi más lehet ez, ha nem űrhajó. De vajon mi történt ezután? Mit tettek az űrhajóból kilépő ghirdek és a titokzatos Eam'err a rájuk várakozó Kevanaarral? Valami hosszú útról volt szó. Hová vitték?

És ehhez kapcsolódik a mindenhol hallott legenda, hogy Kevanaar az űrbe távozott. Állítólag az emberiség őseinek a megkeresésére.

Chlovia jutott eszébe. A lány árulónak tartja Kevanaart, amiért eltávozott és cserben hagyta kiválasztott népét. A tanítómester sorsukra hagyta tanítványait.

Most azonban Leon számára kiderült, hogy a hatalmas istennek tartott Kevanaar nem önszántából távozott el, hanem a szükség vitte rá. A ghirdek elűzték.

A ghirdek! Megint csak ezek a titokzatos alakok.

Ha eddigi ismeretanyagát veszi alapul, legszívesebben az alakváltókkal azonosította a ghirdeket, hiszen a megismert fajok közül ők a legidegenebbek. Azonban, bár különös átváltozásukkal sok mindent elérhetnek, honnan lenne annyi erejük, hogy egy Kevanaar-féle istent és hű embereit legyőzzék?

Leon sóhajtott, és hátradőlt a recsegő karosszékekben. Egy pillanatra behunyta a szemét, mert úgy érezte, az agya menten szétrobban a rátörő kérdések özönétől. Hogy mit tegyen? Erre nem tudott magának választ adni. Homályosan ott zakatolt az agyában, hogy jó lenne megtalálni az arMegadown felé tartó seregét, és megbeszélni tanácsadóival újonnan szerzett ismereteit. Hátha együtt rátalálnak a helyes megoldásra.

Aztán egyszerre savként mart lelkébe a gondolat, hogy Chlovia ezóta már bajba kerülhetett. Összeszorult a szíve erre a lehetőségre, és minden izma bizseregni kezdett. Hogyan is ülhet ő itt töprengve, amikor egyetlen szerelmét veszély fenyegeti?

Aztán Sangra gondolt. Mit tehet ő egyedül, fegyvertelenül a nagy hatalmú félisten ellen, aki kezében az Éj Kardjával szinte legyőzhetetlen. Hiszen nincs fegyver, ami dacolhatna az Éj Kardjával.

Hirtelen úgy ugrott fel a székből, mintha darázs csípte volna meg.

Mi az, hogy nincs fegyver? Hiszen az Éj Kardja bizonyára nem más, mint a Kevanaar naplójában említett Denevér, a Tomboló negatív párja. És a Tomboló, a néhai Gilgarat kardja ott hever valahol szikláktól betemetetten a Vértó partján egy szétrobbant HZ-7-es harcirobot szétlapított kezében!

3.

Leon evett az Üvegpiramisból magával hozott élelemből, és mivel úgy gyanította, hogy jelenlegi helyzetétől a Kaskah völgye északkeletre lehet, arra vette az irányt.

A rothadó, korhadó növényzet közötti bűzös posvány idegesítően vette körül a környéket. Leon megpróbált olyan útirányt kinézni, mely viszonylag ép fák, bokrok között vezet. Arra az esetre, ha az iszap lefelé akarná húzni, legyen esélye megkapaszkodni valamiben. A nyíltabb, feketevizés területeket gondosan elkerülte.

Órákig tocsogott az undorító fekete latyakban, és észre sem vette, mikor szilárdult meg alatta a talaj. Csak akkor lepődött meg, amikor váratlanul egy tiszta vizű forrásra bukkant. Elgyötörten hasalt le, és nagy kortyokban oltotta a szomját a hűvös folyadékból. Aztán, amikor ezzel végzett, lemosta az arcára tapadt sarat és megigazította magán ruházatát. Így, a páncélja nélkül, bőrnadrágban és sodronyingében szinte meztelennek érezte magát, pedig a féming súlyosan húzta lefelé a vállát.

Megpihent kissé, aztán körülnézett, hogy eldöntse, merre folytassa útját. Jobb kéz felé sötét hegyvonulatokat látott, s ahogy szemét leárnyékolva figyelmesebben szemügyre vette őket, felfigyelt rá, hogy a pusztai részen élénkzöld sáv húzódik déli irányba. Mintha egy folyót szegélyező buja növényzet lenne. Esteledett, mire elérte a folyót, mely nagy kanyarokkal, lustán hömpölygött dél felé. Az éjszakát egy fán töltötte. És ezt jól tette, mert alig hunyta le a szemét, egy farkasszerű lény jelent meg a környéken és csaholásuk, tutulásuk egész éjjel a fa alól hangzott. Leon csak hajnal felé mert elaludni, mert félt, hogy leesik a fa alatt marakodó fenevadak közé. Hajnaltájban a farkasok váratlanul eltűntek, és Leon alhatott egy-két órát, mielőtt folytatta útját.

A hegyek egyre közeledtek, már ki tudta venni az egyes nagyobb sziklákat, de hiába támadt az a benyomása, hogy furcsamód ismerősek, nem tudta meggyőzni magát. Ám amikor szinte a hegy lábánál lehajolt, hogy az immár patakká keskenyedett folyóvízből oltsa szomját, döbbenet mordult fel. Eddig fel sem figyelt rá, hogy a patakmeder milyen rozsdabarna színt vett fel, de most egyszerűen nem lehetett nem észrevenni. Ez a patak a Vértó lefolyása lehet!

Leonnak fel kellett kapaszkodnia egy meredek emelkedőn, ahonnan a patak vízesésként zúdult le egy nagy, lapos sziklára. Amikor felért, a szíve megdobbant. Ismerős látvány tárult a szeme elé. Im már harmadjára járt itt, igaz, hogy ebből az irányból még sosem volt alkalma szemügyre venni a tájat.

A hegyektől körülzárt völgy közepén a Kaskah jól ismert, cinóberszínű vize csillogott. Az alig két-három kilométer átmérőjű tavacska közepén egy roppant szikla emelkedett, Leon még jól emlékezett arra, miként került oda. A tó vize ugyanúgy fodrozódott, mint bármikor, valahányszor látta, sötét szörnyetegek cikáztak alatta.

Leon két alakot pillantott meg a tó szemközti partján. Leárnyékolta a szemét, hogy jobban szemügyre vegye őket, két békésen üldögélő keor fogyasztotta az ebédjét. Azonosságukat kétségtelenné tették a homlokukon meredő szarvacskák. Chlovia népe.

Sietve elindult a két keor felé, hogy ott érje őket, mielőtt továbbindulnak. Már messziről észrevették.

Feszült tartásukon látszott, hogy nem tudják, miként viselkedjenek. Az alacsonyabbik észak felé mutogatott, úgy tűnt, azt magyarázta fejfelé magasabb társának, hogy tűnjenek el, mielőtt az idegen odaér. Társa már-már hajlott a jó szóra.

Leon csak most látta, hogy mindkét keor nőnemű. Olyanok voltak, mintha Chlovia húgai lennének. Sietve távolodtak, és félszeg pillantásokat vetettek a közeledő felé.

- Hé! - kiáltotta feléjük Leon, és futásnak eredt. - Ne féljete tőlem! Leon Silver vagyok. Chlovia férje!

A magasabbik keor nő a név hallatán megtorpant, de futásra készen állva riadtan kiáltott vissza.

- Ne gyere közelebb! Ne üldözz minket!

Leon, hogy el ne ijessze őket, lefékezett, és lépésben közeledett tovább.

- Leon Silver vagyok. Chlovia férje - ismételte meg, csak hogy mondjon valamit. -

Chlovis a sógorom. Jártam már Keorathban. Bejártam a völgyeket. Jóban vagyok Romin'yarakkal, Myrnanda, az egyszerűak királynője kegyes volt hozzám...

Már csak húsz lépésnyire volt a két ijedt nőtől, és úgy tűnt, ha a bizalmatlanságukat még nem is sikerült teljesen eloszlatnia, első ijedelmükön kezd felülkerekedni a kíváncsiság.

- Mivel tudod igazolni a szavaidat? - kérdezte bizalmatlanul az alacsonyabb teremtes, aki inkább lány lehetett még, mintsem asszony, talán a magasabbik nő lánya.

Leon legszélesebb mosolyával, feltartott kézzel közeledett.

- Nem kell félnetek. Fegyvertelen vagyok. Nem akarok bántani benneteket. Inkább segítségre lenne szükségem.

A magasabb nő hátrasímította hosszú, gubancos haját, és érdeklődve mérte végig Leont.

- Ha te Chlovia férje vagy, akkor... te vagy az, aki arMegadownba indult, és a hírek szerint megszerezte az Éj Kardját?

- Igen - magyarázta Leon. - Aztán egy sereg élén arMenienbe vonultam, hogy kiszabadítsam a foglyokat Otoak fogságából. Én figyelmeztettelek benneteket az eemsik gonosz szándékára.

Most már egész közel ért hozzájuk, nem szaladtak el, sőt, úgy tűnt, érdeklődés villan a szemükben. A fiatal keor lány végigpillantott Leon szakadt ruházatán, és a fejét rázta.

- Ha az lennél, akinek mondd magad, nálad kellene lennie az Éj Kardjának.

- Ismét arMegadownba tartottam - magyarázta Leon. - Sang csellel rám támadt, és a Kard cserben hagyott. Sangot választotta. Most nála a Kard, ő az Éj Kardjának Őre.

A két nő tanácstalanul pillantott egymásra.

- És most... mit vársz tőlünk?

- Segítséget. Szeretném, ha elkalauzolnátok Keorathba... pontosabban Hreeirathba, hogy Romin'yarakkal beszélhessek.

A fiatal lány barátságosan Leonra mosolygott, és cinkos pillantással valamit súgott az anyja fülébe. Az idősebb nő biccentett.

- A lányom hisz neked. Készséggel elviszünk Keo-rathba, ha bizonyítod szavaidat.

- Hogyan bizonyítsam?

- Azt mondtad, jártál már Keorathban. Hogyan lehet odajutni?

Leon gondolkodott, aztán elmosolyodott.

- Ott, a hegy túloldalán visz a régi út. Fel a sziklák közé, egészen addig, amíg a sziklafal ketté nem ágazik. Jobbfelől kell elmenni az ék alakú szikla mellett. Jobboldalt egy mély szakadék szegélyezi az utat, melynek alján sebes patak rohan, egy tetem látszik ott, keselyűk lakmároznak rajta. Ám ez csak illúzió. Nincs semmiféle szakadék. Ott, ahol az út elkanyarodik, szépen át lehet kelni a semmi fölött.

Leon diadalmasan vigyorgott. Az idősebbik nő bólintott.

- A nevem Armenda, a lányomé Ariem. Teljesídjük a kívánságodat. Induljunk!

Leon egy pillantást vetett az egykori szikla helyére, mely a harcirobot szétlapított testét takarta.

- Várjatok! - kiáltotta izgatottan. - Van itt valami, amit meg kell szereznem, mielőtt...

Armenda sürgető pillantást vetett rá.

- Nincs idő. Sietnünk kell!

- De...

- Ha nem indulunk azonnal, nagy bajba kerülhetünk. Ne kérdezz semmit! Ha azt akarod, hogy Keo-rathba kalauzoljunk, bízz bennünk!

- Bízz bennünk! - biztatta a lány is.

Leon sóhajtott, és vágyódó pillantást vetett a Tomboló nyughelye felé.

- Jól van - mondta megadóan. - Vezessetek!

A lány rámosolygott. így közelről egyáltalán nem hasonlított Chloviára. Nem ezüst szeme volt, hanem szürke.

- A lehető legrövidebb úton megyünk - közölte Armenda. - Ez a bejárat titkos. Nem láthatod. Be kellene kötni a szemed... de nincs nálam semmi, ami...

- Ez megfelel? - készségeskedett Leon, és leszakította amúgy is cafatokban lógó fehér vászoninge jobb ujját.

Armenda barátságosan rámosolygott, és bekötötte Leon szemét. A férfi érezte, ahogy a puha vászon eltakarja a látását, és a nő hosszú ujjai gyengéden matatnak a homlokánál. Azután semmi mást nem érzett, csak egy minden mást elnyomó éles fájdalmat a tarkójánál.

Amikor magához tért, egy erdei tisztáson hevert gúzsba kötve, mellette tompított lángú, kicsiny tűz lobogott. Két gumyszerű, csontsovány alakváltó guggolt a tűz mellett Armenda és Ariem ruháiban, és élesen vitatkoztak valamin.

Leon egy pillanatra úgy érezte, mintha ismételten fejbe vágták volna. Már megint bedőlt az alakváltók fortélyos trükkjének. Sőt, volt olyan ostoba, hogy jóhiszeműségét bizonyítandó, mindent elmondott nekik, amit csak tudni akartak.

A két nyurga fickó észrevette, hogy foglyuk kinyitotta a szemét, abbahagyták vitájukat, és mindketten közelebb húzódtak.

- Rohadt dögök! - morogta Leon vérben forgó szemmel. - Engedelmeskednetek kell nekem! Én Kevanaar vagyok, Cherubion ura, az Éj Kardjának Őre!

A nagyobbik alakváltó - Armenda ruhájában - egy sima mozdulattal Leon bordái közé rúgott.

- Nyughass! - mondta szenvtelen hangon. - Azzal a szándékkal tartózkodtunk ebben a körzetben, hogy megtaláljuk a titokzatos Keorath déli bejáratát. Ám most, hogy voltál olyan szíves elárulni nekünk a titkot, nem tudjuk, megöljük-e téged és folytassuk küldetésünket, avagy sietve térjünk vissza veled arMegadownba. Te mit gondolsz?

Leon megrándult.

- Öljetek meg - mondta komoran. - Mert ha életben hagytok, kiirtalak benneteket, aztán az egész fajtátokat!

- Fojtsd meg, Ar'menda - mondta az alacsonyabbik alakváltó. - Még az éjjel besurranunk Keorathba! Ne feledd, ha egyikünk nem lép időben a keor király helyébe, ezek az átkozott cherubok elronthatják a játszmát.

- Azonban meglehet, hogy már nem is kell törődnünk a cherubokkal. Ha Sang nyíltan átvette a hatalmat, komolyabb események várhatók arMegadownban. Nagy szükség lehet mindkettőnkre.

- Én akkor is azt mondom, hogy a legfontosabb a cherubok kiiktatása! - vitatkozott a kicsi. - Az egész tervet veszélybe sodorhatják.

Ar'menda megragadta Leon állát, és magasra emelte az arcát.

- Tud Al'thang arról, hogy Sang megszerezte tőled a Denevért?

- Nem - mondta azonnal Leon, de pillantása meghazudtolta szavait.

- Mikor történt ez?

Leon összeszorította a száját. Mivel érezte, hogy hazudni úgysem tudna, inkább nem válaszolt semmit.

- Öld meg! - mondta flegmán a kisebbik alakváltó. Társa Leon nyaka felé nyújtotta két csontos markát.

- Pusztulj te, átkozott! - kiáltott fel Leon, és minden mentális erejét megfeszítve le akart sújtani ellenfelére. Azonban annak ellenére, hogy az alakváltó egy pillanatra visszahőkölt a meglepetéstől, semmi sem történt. Még csak védelmező energiaburok sem izzott fel Leon teste körül.

Az alakváltó keskeny képén torz vigyor jelent meg.

- Ezen a környéken nincs mágia, kis bogaram. Kevanaar szinte minden mágiát elhasznált akkor, amikor a völgyet Vértóvá változtatta. Semmi sem véd meg tőlem.

Megragadta Leon torkát, és acélkemény marka összeszorult. Leon szeme előtt csillagok jelentek meg.

Mintegy álomban furcsa kopogást hallott. A kezek elernyedtek a torkán, és újra kapott levegőt. Ar'menda teste ernyedten rogyott rá. Leon lélegzet után kapkodott, érzékei egy pillanat alatt kitisztultak. Az alakváltó rárogyó teste több golyóütötte sebből vérzett, rángatózott, vonaglott, a legkülönbébb formákat vette fel, aztán visszatért szokványos, csontsovány alakjába, és elcsendesedett.

Az erdőből futva közeledtek valakik. Gépfegyverek ropogtak, és a kicsiny tűz szikrákat vetett.

A kisebbik alakváltó átugrotta a tüzet, és belevette magát az erdő sűrűjébe. Katonák robbantak be a tisztásra, és kettő közülük a menekülő után ugrott. Nem üldözték, csak hosszú sorozatokat lőttek a fák közé.

Leon összekötözött kézzel és lábbal próbált kikecmeregni a hulla alól. Egy megtermett katona árnya bontakozott ki az erdőt belepő homályból!

- Harris! - ordította Leon őszinte megkönnyebbüléssel. - A legjobbkor!

Egy bakancsos láb visszalökte a fűre, a nyakára taposott, és egy géppisztoly csöve meredt Leon képébe. A fegyver fölött egy jól ismert arc vigyorgott rá. Nem Harrisé.

- Micsoda véletlen! - recsegte a jövevény. - Remélni sem mertem, hogy találkozunk még!

- Baöt!

- Örülsz nekem?

Leon érezte a gúnyt az android kérdésében, és nem tudta igazán, hogy magyarázza el, hogy valóban örül.

- Mielőtt meggondolatlanul cselekednél, Baöt, hallgass végig. Az embereid az én parancsnokságom alatt állnak. Bergson tábornok áruló volt. Meghalt. Harris őrmester vette át a parancsnokságot, és ő nekem engedelmeskedik.

- Harris? - nevetett Baöt. - Az a szurkos képű senki? Szép kis parancsnok lehet!

- Én vagyok a parancsnok! - próbált erélyes lenni Leon. - Szabadíts ki! Cherubion jövője forog kockán!

Baöt harsányan röhögött, és intett embereinek, hogy állítsák talpra a megkötözött foglyot. Két szakállas, mocskos képű katona elvágta a lábbéklyóit és felráncigálta.

- Ne nyúljatok hozzám! - kiáltotta Leon. - Kiszabadítottam a hozzátartozóitokat arMenienben! A parancsnokotok vagytok!

- Tömjétek be a pofáját! - parancsolta Baöt, eltaposta a tüzet, és máris megindult befelé az erdőbe, amerről jöttek. A két katona, aki a dühöngő Leont tartotta, engedelmesen hajtotta végre a parancsot, és Leon szájába hamarosan egy gázolajízű rongy került, meggátolt minden ellenkezést. Még hányni sem tudott, csak öklendezett.

Két katona berángatta az erdő sötétjébe, a harmadik kissé hátramaradva gépfegyverrel biztosította őket.

Perceken át vonszolták keresztül a sötét erdőn, és Leon felhagyott az ellenkezéssel. Még örülhetett is, hogy megmenekült a biztos haláltól. Azt azonban sehogy sem értette, miért nem tud Baöt a nagy egyesülésről, és miért nem követte Harrisékat arMenienbe? Hiszen több jellegzetes helyen is üzenetet hagytak számukra.

Aztán kezdett megvilágosodni előtte a dolog. Ha az alakváltók árulók, érdekükben állhatott, hogy a portyázó szakasz semmit se tudjon meg a történekről. Tehát, mivel az alakváltók vállalták az állandó felderítést, egyszerűen visszamaradtak és megsemmisítették az üzeneteket. Ha így történt, Baöt és kicsiny csapata végképp semmit sem tud az eseményekről.

Pár perc múlva egy fűvel benőtt elhagyatott földúthoz értek, ahol egy rozoga teherautó várakozott.

- Vissza a többiekhez! - parancsolta Baöt, és a sofőr sietve indított.

Másfél órán keresztül robogtak a sötét erdő közepén, miközben Leon szinte percenként úgy érezte, menten háyni fog a torkába gyömöszölt gázolajos rongytól. A kocsi lefordult az útról. A sofőr leállította a motort, Baöt kiszállt, és a platón ülő katonák lerángatták Leont. A bokrok közül komor fegyveres alakok bontakoztak ki, és segítettek a foglyot beterelni egy csupa folt terepszínű sátorba. Leültették egy székre, és a csuklókötelékeit a sátor főszlopához kötözték. Leon csendben dühöngött, amikor otthagyták a sötétben.

Hamarosan két katona lépett be. Az egyik Baöt volt, a másik egy harcsabajuszos, kopasz fickó. A kopasz végre kiszedte Leon szájából a fojtogató rongyot. Leon csak tátogott.

- No, mesélj szépen! - mondta Baöt.

- Ide figyelj - kezdte Leon vészjóslóan -, míg itt velem szórakozol, az embereid óriási veszélyben vannak. Szövetségeseikkel együtt arMegadown felé vonulnak... vagy talán már meg is érkeztek. Össze akarnak csapni Otoak csúrhéjével, de az alakváltók és Sang elárultak bennünket. Az Éjkard Sang kezébe került, és ezzel nagy hatalma lett...

A harcsabajuszos a homlokát ráncolta.

- Egy szót sem értek.

- Nem találtátok meg Harris üzeneteit? Ő részletesen leírta, merre tartunk.

- Semmit sem találtunk - jegyezte meg a harcsabajuszos. - Visszatértünk a portyáról és meglepve tapasztaltuk, hogy a főszeregek semmi nyoma.

- Csak Bergson fejetlen hulláját találtuk meg - szólt közbe Baöt. - Egy darabig követtük a teherautók nyomát, de aztán a nyomok egyszerre csak eltűntek.

- Az alakváltók tüntették el! - kiáltotta Leon. - Mint ahogy Harris üzeneteit is.

- Miféle alakváltók? - csodálkozott a harcsabajuszos.

Baöt merőn nézte Leont, aztán elvigyorodott.

- Nem gondolod, hogy itt az ideje elmesélned, mi történt azóta, hogy utoljára találkoztunk.

Leon sóhajtott.

- Sok minden.

Mesélni kezdett. Kezdve azzal, hogy végződött Choler seregeinek támadása Baöték tábora ellen, hogyan zuhant le a wyvernnel, hogyan jutott el arMegadownba, ott hogyan lett ő az Éj Kardjának tulajdonosa, hogyan indult meg sereg élén arMenienbe, hogyan egyesítette a három marakodó tanítvány csapatait, s hogyan zajlott le arMenien ostroma. Aztán némi szünet után elmesélte Sang árulását és bolyongását a mocsárban. Ám Kevanaar naplójának megtalálását gondosan elhallgatta. A történetet azzal fejezte be, hogyan ejtette foglyul a két alakváltó és hogyan szabadult meg Baöt révén a közvetlen haláltól.

- Vissza kell mennünk a Vértóhoz! - sürgette két hallgatóját. - Meg kell szereznem a kövek alól a Tombolót, mert csak azzal szállhatok szembe az Éj Kardjával.

A harcsabajuszos hosszan gondolkodott, majd kérdőn Baötre nézett. Baöt elvigyorodott.

- Én csak azt gondolom, amire programoztak. Elsődleges célom Melan kiszabadítása, minden más csak jóval később következik.

- Melan nem akart kiszabadulni! - mondott ellent Leon. - Felkínáltam neki a szabadságot, de nem élt vele.

- Mint mesélted, az Éj Kardjától félt - bólintott Baöt. - Csakhogy most nincs nálad az Éj Kardja. Viszont az Éj Köve igen.

Leon a nyakában láncon függő gyűrűre pillantott, és erős vágyat érzett, hogy használja. Azonban egyrészt meg akarta volna győzni Baöt az igazáról, másrészt megkötözött kézzel viszonylag nehéz lett volna érte nyúlni, harmadrészt Baöt, hogy minden ilyen lehetőséget megcáfoljon, egyetlen mozdulattal kiszakította a vékony láncot, és a gyűrűt zsebre tette.

- Hé! - kiáltotta Leon. - Ehhez nem volt jogod! Baöt nem is törődött vele. A harcsabajuszoshoz fordult.

- Készítesd elő a szecs kavágót, Johnson! Egy óra múlva indulunk arMenienbe. Kiszabadítjuk Melant!

- Micsoda? - kiáltotta Leon. - Talán nem vázoltam elég egyértelműen a helyzetet? Nem Melanért, hanem a Tombolóért kell mennünk, aztán pedig arMegadownba!

A harcsabajuszos kérdőn pillantott Baötre, az android azonban nem gondolta meg magát.

- Egy óra múlva indulunk - ismételte. - És ha sokat dumál a fickó, tömjétek be ismét a pofáját!

Leon ezek után meg se mukkant.

4.

Körülbelül egy óra elmúltával Leont kivezették a sátorból, és egy tágas térre kísérték. És a téren - Leon nem akart hinni a szemének - egy toldozott-foldozott harci helikopter várakozott.

Látott már helikoptert Cherubionban, de azt épp az ő szeme előtt egy wyvern pusztította el. És a Harris-szal folytatott beszélgetésekből megtudta, hogy Melan csapatainak nem maradt semmilyen légijárművük. De akkor honnan került ide ez a helikopter? Lehet, hogy Baöt rakta össze a roncsokból?

Az android telepedett a gép pilótaülésébe, és négy ember foglalt helyet hátul, Leon mellett.

A helikopter légcsavarja egyre hevesebben forgott, és a fémalkotmány felemelkedett. Leon nem látta, csak sejtette, hogy délnek fordul, és gyors ütemben szeli a levegőt. Fogalma sem volt, milyen gyorsan repülhettek a wyvernek, de gyanította, hogy az út nem sokkal telhet rövidebb időbe, mint amennyit wyvernháton idáig megtett.

Mivel az elmúlt órák eseményei meglehetősen kimerítették, behunyta a szemét, és hagyta, hogy a gép lüktetése elringassa.

Már reggel volt, amikor kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy a hátul ülő katonák valamennyien alszanak. Leon elnézte ápolatlan, de mindazonáltal békés arcukat, és úgy döntött, hogy az, aki így tud pihenni, legyen az akár szintetikus teremtmény is, nem sokban különbözhet egy embertől.

Váratlanul a fedélzeti hangszórókból Baöt hangját hallotta.

- Ébresztő! Már látszik arMenien.

A négy katona azon nyomban kinyitotta a szemét, és egy pillanat alatt tetre készen álltak.

A vastag plaxiüvegen át az alattuk elsuhanó tájat nézték valamennyien, de természetesen arMeniennek még nyomát sem látták. Sőt, Leon bárhogy meresztette is a szemét, még a környéket sem ismerte fel. Dimbes-dombos terep fölött repültek, melyet nem takart erdő, legfeljebb kisebb facsoportok.

Ám nem kellett sokáig töprengenie, hol lehetnek, mert hamarosan feltűnt előttük arMenien jól ismert romhalmaza. A helikopter elrepült fölötte, és nagy kört írt le. Leon és a katonák jól látták, amint a romos várudvarra emberek tódulnak és csodálkozva bámulnak

felfelé.

- Ezek a mieink - suttogta az egyik katona.
- Asszonyok... és sebesültek - mondta egy másik.
- Azok, akik nem tudtak elmenni a főszereggel - mondta Leon.

A helikopter a várudvar legromosabb, északi részébe ereszkedett le. A bémészcodók csapatostól siettek oda. Baöt kiugrott. A katonák is kinyitották a gép oldalajtáját, és kezdtek kikászálódni. Leon nem kérette magát, mászott ő is.

Baöt láttán a felkötött karú, féllábú és egyéb sérüléseket szenvedett katonák azonnal tisztelegtek, és pillanatokon belül egy szálfegyenes harcos került elő, aki szabályosan jelentkezett az android előtt. Aztán, amikor meglátta a megkötözött Leon Silvert, elsápadt és elakadt a szava.

Baöt nem vesztegette az időt.

- Hol van Melan? - kérdezte türelmetlenül.

Néma csend támadt. A bémészcodók most fedezték fel Leont, és döbbenet meredtek rá.

- Hol őrzik Melant? - kérdezte ismét Baöt.

A szálfatermetű harcos, aki Milton káplárként azonosította magát, alig jutott szóhoz.

- Nem mondta el... Silver nagyúr? - makogta.
- Lenn a vártömlőben - közölte Leon rezignáltan. - Otoak zárta oda, mágikus kötélekkel.

A langaléta káplár arcán zavar villant.

- De, uram...

- Baöt nem tud semmit - magyarázta Leon. - Ismertettem vele, mi történt az elmúlt napokban, de nem hitt nekem. Most a foglya vagyok. Legyen szíves, Milton, győzze meg a felettesét arról, mit tettem mostanában!

A káplár csak tátogott. Nem jutott szóhoz.

- Nos? - követelte Baöt. - Mi a fenét tátogsz itt, mint egy partra vetett hal? Mi van Melannal?

- Halott - dadogta a káplár. - Tegnapelőtt hajnalban wyvernhaton visszatért Leon Silver úr, lesietett a vártömlőbe, és az Éj Kardjával a kezében apró darabokra vágta...

- Micsoda?! - kiáltott, fel Leon. - Micsoda arcátlanság...

Baöt szájba vágta. Az ütésről vér serkent Leon ajkából, Baöt elkapta a nyakát, és megszorította acélos ujjával.

- Ha ez igaz...

- Esküszöm... nem tettem ilyet... - nyögte Leon. - Hazugság...

A káplár tátott szájjal meredt Leonra.

- De uram... mindenki látta. Nem csinált titkot a dologból. Röhögve közölte, hogy ezt a biztonság kedvéért cselekedte. Nagyon szokatlanul viselkedett, de hát hogyan is bírálhattuk volna a fővezérünk cselekedeteit?

- Én? - Leon hirtelen észbe kapott. - Sang elvette tőlem a kardot. Egy alakváltó jött vissza helyettem... az én alakomban... az Éjkarddal a kezében!

A tömeg közelebb nyomult, és bár a legtöbben tanácstalanul vagy szánakozva bámultak rá, akadtak néhányan, akik dühödten átkozták.

- Nos? - kérdezte keményen Baöt, és engedett valamelyest a szorításán.

Leon levegőért kapkodott.

- Egy alakváltó felvette az én alakomat... - hörögte. - Higgy nekem... Ha meg akartam volna ölni Melant, a vár elfoglalásakor is megtehettem volna! Tegnapelőtt hajnalban még egy kietlen ingoványban bolyongtam.

Baöt egy pillanatra elgondolkodott, és elengedte Leon nyakát.

- Ez idáig én még nem sok alakváltóval találkoztam - közölte. - Ámbár tudok a

létezésükről, de úgy tudtam, sosem hagyják el az elátkozott Káosz Földjét. Ha feltételezzük, hogy most mégis megtették.

- Milton tanúsíthatja, hogy egész sereg alakváltó vett részt arMenien ostromában - vágott közbe Leon diadalmasan.

Baötöt nem lehetett kikökkenteni a gondolatmenetéből.

- Ha feltételezzük, hogy alakváltók hemzsegnek a környéken, márpedig feltételezhető, hiszen téged is épp ők készültek megölni, nem zárhatjuk ki az általad felvetett lehetőséget. Csakhogy van egy másik magyarázat is.

- Éspedig? - akarta tudni Leon, és enyhén megborzongott.

- Mi van akkor, ha a valódi Leon Silver tért vissza az igazi Éj Kardjával, és ő ölte meg Melant? Ez esetben meg kell vizsgálnunk azt a lehetőséget, hogy te ki vagy? Leon most már még erőteljesebben megborzongott.

- Engem itt mindenki felismer!

- Mint ahogy Melan gyilkosában is felismerték Leon Silvert.

- Azt akarod mondani...

- Talán te is csak egy alakváltó vagy!

- Képtelenség! - nevetett Leon. Senki sem nevetett vele. Mindenki komolyan vette ezt a lehetőséget. -Esküszöm, hogy Leon Silver vagyok - könyörgött.

A káplár a földre köpött.

- A nyakamat rá, hogy nem az! - morogta. - Leon Silver igazi fővezérként viselkedett, nem olyan szánalmasan mint ez a tetű. Ebben nincs semmi méltóság!

- A rohadék! - kiáltotta egy félkezű katona. - Biztos megölte Leont és felvette az alakját!

- Vágjátok el a torkát! - süvöltötte egy kövér nő. -Áruló!

- Gyilkos!

Elszabadultak az indulatok. A tömeg azon nyomban meg akarta lincselni, és csak Baöt határozottságának volt köszönhető, hogy megmenekült ettől a csúfos sorstól.

- Meg kell bizonyosodnunk, mielőtt ítélkezünk -kiáltotta az android.

- Úgy van! - helyeselt Leon buzgón. - Én vagyok a ti fővezérek! Kérdezzetek, és én bizonyítani fogom az azonosságomat!

Baöt csípőre tette a kezét, kutatón nézett körül, és megakadt a szeme egy faalkotmányon. Aztán a káplár felé biccentett.

- Milton! Engedjétek tele azt a dézsát vízzel!

Leon gyanakodva meredt rá.

- Mi... mire készülsz? - Baöt szélesen elvigyorodott.

- Csak egy módon győződhetünk meg arról, hogy nem vagy alakváltó. Alávetünk a vízpróbának.

- Miféle próbának?

- Az alakváltókat csak egy módon tudjuk leleplezni. Nem bírják a vizet. Víz alá dugjuk őket, és pár percen belül fuldokolni kezdenek. És amint ez bekövetkezik, képtelenek tovább fenntartani a felvett alakjukat. Haláltusájukban visszaváltoznak eredeti mivoltukba. Ez egy halálbiztos vizsgálati mód.

- Halálbiztos - szörnyedt el Leon. - De mi lesz, ha belehalok? Akkor kiderül, hogy nem vagyok alakváltó, de már késő lesz bocsánatot kérni!

Baöt, ha lehet, még szélesebben vigyorgott.

- Ha valóban az vagy, akinek mondod magad, nem okozhat problémát néhány víz alatt töltött perc. Leon Silver, a seregek fővezére sokkal nagyobb hatalommal kell hogy rendelkezzen.

Leont ez nem győzte meg. Hiába tiltakozott, egyszerűen megragadták, az időközben vízzel megtöltött dézsához vonszolták, és kíméletlenül behajították. Baöt saját kezűleg gondoskodott arról, hogy Leon feje is a víz alá merüljön. Leonnak még annyi ideje sem

maradt, hogy nagy levegőt vegyen, Baöt keze kíméletlenül a víz alá nyomta. Mintegy álomban, hallotta, hogy e cselekedetre üdvívalgás harsan a tömegből. Azokból a katonákból, akiket ő vezetett győzelemre, és azokból az emberekből, akiket ő szabadított ki a mutánsok fogságából. Ez a hálájuk, gondolta elkeseredetten. Aztán belátta, hogy igazuk van. Ők egy kemény, határozott Leon Silvert ismertek meg, és most, amikor egy gyenge, kiszolgáltatott Leon Silverrel találkoztak, jogosan hiszik azt, hogy csak egy alakváltó van a bőrében. Hogy meg fognak lepődni, amikor percek múltán Baöt nem egy alakváltó holttestét fogja kihúzni a víz alól!

Nem számolta a másodperceket, de érezte, hogy még egy perc sem telhetett el, amikor a tüdeje már kezdte felmondani a szolgálatot. A levegő bugyborékolva távozott az orrán át. Minden porcikája egy jókora korty levegőre áhítozott, de Baöt keze miatt ezt nem tehette meg. A tüdejébe olyan szúró fájdalom hatolt, mintha lándzsával felnyársalták volna, a szeme előtt színes karikák pattogtak. Közel állt hozzá, hogy elveszítse az eszméletét. Görcsös rángás vett erőt egész testén.

Milyen jó lenne most átváltozni alakváltóvá, kisiklani a kezét fogva tartó kötelékből, kibújni Baöt markából és felbukkanni a vízből!

Leküzdhetetlen dühroham szállta meg, és egész testében, rángatózni kezdett. Az életéért küzdött. Most már nem tudta, hol van, nem tudta, mit tesz, csak otromba képek suhantak végig az elméjén. Haláltusájában képzelgések rohantak meg. A teste hirtelen megnyúlt, csontjai helyét gumi váltotta fel, kezét kirántotta a kötelékekből: alakot váltott...

Haláltusájában minden képzelgés helyét egy minden mást elsöprő érzés foglalta el: ismét érezte, ahogy a mentális erő ott feszül az agyában. Ismét érezte, hogy hatalma megnövekszik. Csak mozdulnia kellett...

A fadézsza szétrobbant, és a víz egy pillanat alatt szétfolyt. Leon szárazra vetett halként tátogott, mohón szívta a tüdejébe a friss levegőt, ruhájáról víz csöpögött.

Iszonyatos düh fojtogatta, és érezte, hogy agyában ott lapul az eszköz, hogyan torolja meg sérelmeit. Látta, ahogy Baöt a gépfegyvere után kap. Azon nyomban felé sújtott mentális erejével. Úgy érezte, mintha egy hatalmas bunkó jelent volna meg a kezében, azzal vágta fejbe az androidot. Baöt összeroskadott, mintha kimerült volna. Fegyvert tartó jobb keze leszakadt, helyén vörösesfekete vér spriccelt.

- Itt a bizonyíték! - üvöltötte Leon. - Alakváltó vagyok? Nézzétek? Hát ilyen egy istenverte alakváltó?

Maga sem tudta, mit cselekszik, nem tudta kordában tartani mentális erejét. Érezte, hogy teste megnövekszik, és kezéből villámok cikáznak, szeméből fénypázmák vágódnak ki és a közelben robbannak.

A bámészkodók sikoltozva rohantak szét. Egyetlenegy sem vette közülük a bátorságot, hogy elé álljon, vagy hogy szembe szálljon vele.

Percekbe tellett, mire őriöngéséből magához tért, és döbbenetén fékezett le. Szóval ilyen az, amikor feltör belőlem az isteni erő, gondolta némi undorral, és krákogva, köpködve próbált megszabadulni a tüdejébe került víztől.

Észrevette, hogy Baöt rángatózik a szétrobbant dézsza mellett. Mivel öldöklő dühe csillapodott, odasietett az androidhoz. Baöt szörnyű állapotban volt. Fegyvert tartó jobb keze tőle méterekre hevert, arca félig levált a robbanástól, csak egy undorító húsmassza látszott a helyén, s a gyomrából izzó kardként meredt ki a hordó vasabroncsának egy darabja. A fickó még rángatódzott, de Leon hiába szólította, már nem reagált.

Leon lerázta magáról a kábulatot, és a helikopter felé sietett. A helikopterben tartózkodó két ijedt katona azon nyomban tüzet nyitott rá a géppisztolyából. Leon körül azon nyomban zöld védőburok képződött, és a lövedékek sisteregve pattantak le róla. A régi mentális pajzs ismét visszatért.

- Elég! - kiáltott Leon a két katonára. - Semmit sem értek ellenem!

Az egyik fickó kiugrott a gépből, és elfutott. A másik a sarokban lapult, leejtette fegyverét, és felemelt kézzel jelezte, hogy megadja magát.

Leon komoran intett a pilótaülés felé.

- Tudod vezetni?

A katona bólintott. Egymás után kétszer is. Arcán buzgó alázat tükröződött.

- Igenis... uram.

- Mi a neved?

- Bertram, uram. Mindent megteszek, amit kíván, csak ne öljön meg!

- Te leszel a pilótám. Irány a Kaskah-tóhoz! Beült a másodpilóta helyére, és mereven bámult maga elé. A helikopter hamarosan felemelkedett. Északkeletnek tartott.

Leon nem akart az őrjöngésére gondolni, de gondolatai állandóan visszatértek ahhoz a pillanathoz, amikor a dézsát szétrobbantotta maga körül és tombolni kezdett. Mi történt vele? És mi volt az az érzés, mintha az egész alakja megváltozott volna?

- Bertram - szólította meg a remegő katonát -, amikor kijöttem a dézsából... milyen voltam?

A mocskos arcú fickó félve pillantott rá.

- Rettenetes, uram.

- Más, mint most?

A katona nagy levegőt vett.

- A dézsából egy három méter magas, lángoló szemű szörnyeteg lépett elő. A szeméből villámok pattogtak, és megöltek mindenkit, aki az útjába állt. Szörnyű volt!

- Az alakváltókat visszaváltoztatja a víz, engem pedig szörnyeteggé változtatott a halálfélelem - töprengett Leon. - Nem került volna erre sor, ha hisztek nekem. Én Leon Silver vagyok, az... - Elhallgatott. Azt már nem mondhatja, hogy az Éj Kardjának őre, és azt sem, hogy ő Kevanaar. Akkor mit mondjon, ki ő?

5.

Hajnalodott, amikor a távolban feltűnt a hegyek ismerős vonala, és mintha a völgyben cinóberszínű víz csillant volna.

Egész éjszaka repültek, Leon akarata ellenére elszunnyadt, ám a fiatal pilóta nem merte kihasználni a lehetőséget. Nagyon félhetett utasától, ha féltelme ellenére még álmában sem merte megtámadni.

Bertram fáradtan hajolt előre, szeme körül barna karikák látszottak. Remegése már elmúlt, de idegessége még nem. Amikor Leon felébredt, úgy megrezzent, hogy az egész gép hirtelen megrázkódott alattuk.

- A Kaskah, uram - mondta reszelős hangon, és előremutatott.

- Szállj le ott annál a sziklafalnál - utasította a pilótát, és mutatta, hol gondolja.

A helikopter furcsán oldalazva ereszkedni kezdett, és óriási port vert fel a közelben. A gép simán leereszkedett a talpaira és Bertram kikapcsolta a hajtóművet. Nem sikerült teljesen vízszintes talajra szállniuk, a helikopter kissé jobbra dőlt a vízpart felé, de viszonylag stabilan állt.

Leon kiugrott, és a lassabban kászálódó fickót meg sem várva, türelmetlenül sietett a két hatalmas szikla közti szorozhoz, ahol a neves kardot betemette a robbanás.

A szétrobbant harcirobot alkatrészeire hamar rábukkant. Itt is, ott is egy-egy vezetékektől átszőtt fémtestrész kandikált ki a kövek vagy a hordalék alól, máshol csak acél páncéldarabok látszottak.

Leon dühösen mordult rá a tétlenül ácsorgó Bertramra. -Keresd te is!

- Mit, uram?

- Egy hatalmas... rozsdás kardot. Vagy bármit, ami kardra hasonlít!

Mivel a teljes szorost feltúrni, minden sziklát megmozgatni lehetetlennek tűnt, Leon megpróbált kiokoskodni valamit.

Amikor a harcirobot rácsapott Gilgarat kardjával a kőre, megpróbált oldalra suhanni alóla, de a gigantikus szikla rázuhant és agyonnyomta. A robbanás valószínűleg akkor következett be, amikor a robot belsejében lévő energiatelep megsérült. Márpedig, ha az energiatelep a robot törzsében volt, a robbanás központja középről indult ki, tehát a kardot arrafelé repítette, amerre a központtól elhelyezkedett. S mivel a robot a jobb kezében szorította a kardot, elképzelhető, hogy az, a kézzel együtt jobb felé röpködhetett. Ez esetben beljebb lesz a kard.

Nem kellett sokáig vizsgálódnia: A hatalmas acélfegyver ott hevert egy jókora sziklarakás alatt, de a markolata úgy állt ki, mintha a robot félig kidőlt sírkeresztje lenne. Leon mindkét kézzel megragadta és ráncigálni kezdte.

Szerencséjére nem temette be nagyon a sziklatörmelék, a kard az első rántásra megmozdult és kijebb jött pár centit. Ám most megszorulhatott. Leon hiába rángatta, nem mozdult.

- Bertram! - kiáltotta. - Ide! Segíts!

Nem kapott választ. Ijedten pillantott fel. A fiatal pilóta, aki pár másodperccel ezelőtt még tőle pár méterre kapirgált, most inaszakadtából rohant a helikopter felé.

- Bertram! Az anyád...

Leon eszeveszetten lökte el magát a kardtól, és teljes sebességgel rohant, hogy utolérje a fickót, mielőtt az felszállhatna és esetleg megszórhatná egy sorozattal a fedélzeti géppuskából.

A pilóta már csak húsz méterre járt a géptől. Eszelős ordítása még Leont is megrémítette.

- Hagyjon!

- Állj, te örült! Megállj, különben...

Megpróbálta mentális erejével leteríteni vagy visszafogni, ám ismét keserűen tapasztalta, hogy itt a Kaskah völgyében nem létezik semmilyen mentális ereje.

Rohant tovább.

Bertram máris beugrott a pilótafülkébe, és szinte ugyanebben a pillanatban lassan forogni kezdett a légcsavar. Leon még legalább harminc méterre volt.

És ekkor olyasmi történt, aminek hatására Leonnak még a lélegzete is elállt!

A sziklák mögül egy idomtalan fekete alak rontott elő, akkora volt, mint egy megtermett gorilla. Egész testét a bizonytalan talajon álló helikopternek vetette, és a hatalmas gép csúszni kezdett lefelé a meredekebb part irányába. Bertram úgy visított, mintha nyúznák. A gorilla diadalmasan felbömbölt, és még egy utolsót taszított a fémkasznin. A helikopter felborult. Légcsavarja egy sziklának csapódott és darabokra tört. A gép hengergőzni kezdett lefelé a meredek lejtőn. Egy kiugró, lapos sziklának csapódott és felrobbant. Fűlsiketítő dőrej hallatszott, lángnyelvek csaptak fel és fekete füst kúszott az égre. Alkatrészdarabok, kisebb sziklák röpködtek mindenfelé.

Leon kábultan állt.

A hatalmas, fekete szörnyeteget földhöz vágta a robbanás, de nem viselhette meg nagyon, mert már tápászkodott is fel. Leon egy pillanatig reménykedett benne, hogy egy Chlovishoz hasonló természetű keor sietett a segítségére, de elég volt egy pillantást vetni a fickó apró, vérben forgó szemére, hogy tudja, Otoaak egyik mutánsával került szembe.

A gorillaalak feltápászkodott, egész testében kiegyenesedett, és iszonyatosat bömbölt. A sziklák közül torz eemsik kezdtek előáramlani, és csapatosan megindultak Leon felé.

Leon sem vette ezt tréfára. Hátat fordított, és teljes erejéből rohanni kezdett egyetlen reménye, Gilgarat kardja felé. Nem nézett vissza, de hallotta, hogy a félelmetes horda

csörögve, zörögve meglódult utána.

Kisebb-nagyobb sziklák közt ugrálva futott, és pár másodperc alatt elérte a kardot. Tudta, hogy nincs más lehetősége, csak az, ha sikerül kihúznia, mielőtt a rémalakok rárontanak.

Teljes erejéből ráncigálta, és átkokat ordított, trágárul szitkozódott közben. Nem, az nem lehet, hogy ilyen ocsmányul végezze a kannibálok gyomrában, miután oly nagy utat járt be Cherubionban! Nem, az nem lehet, hogy minden itt érjen véget, távol attól a helytől, ahol most a nagy események zajlanak!

Szinte már a fülénél hallotta az elfajzottak morgását és lihegését, amikor egy kétségbeesett rántással sikerült kiszabadítania a hatalmas pallost. Kissé elgömbült ugyan, de ettől függetlenül használhatónak látszott.

Az egyik bestia már szinte rávetette magát, amikor Leon egy elszánt kiáltással megperdült. Két kézre fogta a gigászi pallost, és minden erejét megfeszítve támadója felé lendítette. Érezte, hogy a rozsdás penge húsba hatol és csontokat tör, de a haláltusájában vonagló szörnyeteg mázsás súlya kicsavarta a kezéből az amúgy sem könnyű fegyvert.

Mire utána kapott volna, már egy hatalmas fekete mancs zúdult felé, és kioltotta szeme elől a napfényt.

Leon Silver úgy érezte, hogy egy sötét verembe zuhan, s csak zuhan, zuhan végeérhetetlenül.

Kábultsága csak pár pillanatig tartott, de ez épp elég volt ellenfeleinek, hogy legyűrjék és kezére hurkot dobjanak. Amikor kitisztult a kép a szeme előtt, jobb szerette volna, ha inkább eszméletlenségbe zuhan. Egy súlyos test feküdt rajta, és sárgás agyarak csattogtak közvetlenül az arcánál.

Azonban az agyarak nem a nyakát harapták át, egy szót ismételgettek:

- Ghird! Ghird...

- Nem vagyok ghird! - nyögte Leon. - Ember vagyok, akárcsak... - Hirtelen észbe kapott. Csak egy módon menekülhet meg. - Otoak! Vezessetek Otoakhoz! Otoakkal akarok beszélni!

A másfél mázsás szőrös fickó végre leszállt róla, és felrántotta a földről, mintha csak egy zsák tollpihe lenne.

- Ghird! - morogta villámló szemmel.

A nagy darab gorillán kívül még hat ormótlan, szőrös fickó rázta göcsörtös bunkóját Leon orra előtt. A hetedik a kövek közt hevert, a rozsdás pallos valósággal félbevágta.

Valamennyien rongyokat viseltek, többnyire combnyi vastag bunkókkal voltak felfegyverkezve, csak kettőjük vállán lógott kezdetleges íj, s bőртеgezben kovahegyű nyílvevők. Torz ábrázatukon iszonyú düh látszott, Leon felé hadonásztak és halott társukra mutogattak.

Érdekes módon, bár Leon egyértelműen megállapította róluk, hogy eemsik, csak kisebb torzulások látszottak rajtuk. Egyiknek sem volt a kelleténél több végtagja, két feje vagy a szokványosnál több ujja.

Torzulásuk mindössze szőrösségükben, ormótlan alakjukban és idomtalan mozgásukban nyilvánult meg.

A hatalmas gorillaszerű fickó torkon ragadta Leont, és megrázta, mint egy ebet.

- Ghird! - ismételte dühösen, és a többiek is igencsak morogtak.

- Otoak! - nyöszörögte Leon. - Otoak...

Az Elfajzottak összevont szemöldökkel, értetlen képpel meredtek rá. Leon remélte, felfogják, hogy a vezérükkel szeretne beszélni.

A torkát, markoló gorilla valamit morgott a társainak, és azok buzgón bólogatva mély

torokhangon ugattak vissza. A fickó ronda pofáján csúf vigyor jelent meg. Barna nyelvével megnyalta sárga agyarait.

- Dogrzd drgu ghird! - morogta, és felemelte jókora buzogányát.

- Ne! - kiáltotta Leon.

- Stoo! - kiáltotta egy rekedt hang valamivel messzebből, és a gorilla ütésre emelt bunkója lehanyatlott.

Egy négykarú, egyszemű eemsi rohant oda, és szétlökdöste a morgó gorillákat. Kétágú korbácsával csépelte őket, mert nem nagyon akartak tágulni. Amikor a szőrös vademberek ordítózva elhátráltak a csapások előtt, a négykarú eemsi lehajolt a földre lökött Leon Silverhez, és szivárványszínű szemével hosszan vizsgálta.

- Otoaakkal akarok beszélni - nyöszörögte Leon. A négykarú fickó felragadta, és egész közel hajolt az arcához, bűzös leheletével Leon képébe lihegett.

- Otoaakkal akarsz beszélni? - mondta mély torokhangon, egészen érthetően. - Épp időben érkeztem. Ha nem akarod, hogy élve felfaljanak, fogd be a szád!

Megszorította Leon kezén a hurkot. Odavetett pár morrantást a zúgolódó gorilláknak és rájuk emelte a korbácsát. Azok az öklüket rázták felé, és tiltakozva kiabáltak.

- Azt mondják, ghird vagy! - nevetett a torz külsejű megmentő. - Amikor leütöttek, megváltoztattad az alakod. Előfordul... Gyerünk! Elviszlek innen.

Leon lecsapott rá.

- Az alakváltók a ghirdek. Tudtam!

- Nem kell színészkedned, ezek az állatok egy szavadat sem értik. Gyere, és fogd be a szád!

A gorillák nem szívesen hagyták, hogy váratlanul megjelent főnökük elvegye tőlük a vacsorájukat. Dühösen ordítottak, és a sziklákat csapkodták a buzogányukkal.

- A kard! - kiáltotta Leon. - Nem hagyhatom itt a kardot!

Az egyszemű megtorpant.

- Miféle kardot?

Leon mély lélegzetet vett.

- Gilgarat kardját, a Tombolót. Ez az egyetlen fegyver, mely képes dacolni a Denevérrel, az Éj Kardjával! Csak ezzel tudjuk legyőzni a közös ellenséget, a ghirdeket!

A négykarú eemsi egyetlen szeme megvillant.

- Azt mondd, az a kard ott a Tomboló? Gilgarat ősi kardja, mely évszázadokkal ezelőtt megtizedelte a kunigaami és az eemsi harcosokat?

Leon nem szólt csak bólintott. Valahogy nem tetszett neki ez a fickó.

- Lehetetlen! A Tomboló elveszett! Senki sem tudja, mi lett vele Gilgarat halála után.

- A Vértóból halásztuk ki... nem is olyan rég.

- Maradj!

Az egyszemű egy pillanatra elengedte Leon kötelékét, bizonytalan lépést tett a kard felé, aztán habozott és határozatlanul hátrahőkölt. Leonra pillantott, vajon igazat mond-e, aztán ismét előre lépett, és ismét erőt vett rajta a határozatlanság.

Végül úgy oldotta meg a kérdést, hogy ugató torokhangon ráordított két gorillára. Az egyik szőrös fickó minden félelem nélkül a vállára vette a súlyos pallost. Morogva lecipelte a cinóberszínű víz szélére, megfogta a markolatánál, meglóbálta, és teljes erőből a tó közepe felé hajította.

- Hé! - kiáltott fel Leon. - Megvesztél?

- Így kellett lennie - morogta a négykarú elégedetten. - Vesszen el a mélyben örökre!

- Ez a kard döntő fegyver lehetett volna... - sóhajtott lemondóan Leon, és vágyakozva nézett a rozsdás pallos után.

Az egyszemű megrántotta a Leon csuklóját fogva tartókötelet.

- El innen! - morogta barátságtalanul. - Így is túl hosszan időztünk már!

Valamit odakiáltott a fel-alá mászkáló gorilláknak, és azok dühösen lóbálták a bunkóikat, de ellenkező irányba indultak a part mentén. Leon a szeme sarkából még látta, hogy egyikük vaskos kovakést húz elő, és indulás előtt jókora darabot lemetsz halott társuk karjából és azonnal belemélyeszi sárga agyaráit.

Leon iszonyodva fordult el.

Az egyszemű sietve húzta maga után, és néha sürgetően ráfordult.

- Gyere már!

- Hová viszel?

A torz pofa még torzabb vigyorra rándult.

- Na, mit gondolsz?

Leon kutatóan nézett az egyetlen szürke szembe. Ismerős volt a kifejezés. Nagyon is ismerős. Hamarosan maguk mögött hagyták a Vértó völgyét, és jótékony erdő vette körül őket. Amikor egy kisebb tisztásra értek, az egyszemű megállította Leont, gondosan körülnézett, és elvigyorodott.

- Ha egy pillanattal később érkezem, téged péppé vernek és felfalnak. - Leoldotta Leon csuklójáról a kötelet, és barátságosan hátba vágta. - Hogy van merszed ebben az ostoba alakban mászkálni a környéken? Most már visszaváltozhatsz. Ki vagy?

Leon döbbenten meredt az egyszeműre, aki meglepő átváltozáson kezdett keresztülmenni. Két fölösleges karja eltűnt, teste elkeskenyedett, akárha egy léggömb eresztett volna le, s pár pillanattal később egy alakváltó állt ott.

- Ar'mendát megölték. Megtutuk Keorath titkát, de én biztos vagyok benne, hogy az a Silver nevű fickó vissza fog térni ide. Itt kószálok már napok óta és rá lesek. El kell kapnom, hogy Sang elé vigyem. Amikor megláttam a helikoptert, azonnal idesiettem. Az eemsik azonban előbb érkeztek. Szerencsére sikerült észrevétlenül kinyírni a vezetőjüket és felvenni az alakját. Ha ezt nem teszem...

- Mi van, mit bámulsz rám? Valami bajod van?

- Nem. Nincs semmi - préselte ki Leon.

Az alakváltó hirtelen megfeszült, és mereven bámult a sötétbe.

- A mindenit! - suttogta. - Jönnék! Eemsik! Ne változz át!

Gyorsan elkezdett növekedni, és pillanatokon belül ismét az egyszemű, négykarú alakjában állt Leon előtt.

A keskeny erdei ösvényen négy lovas bontakozott ki a félhomályból. Különös, zömök lovakon közeledtek. Az elől haladó langaléta fickó szinte óriásnak tűnt a kis termetű lovon is, és két erős lába mellett két satnyább is lengedezett. Ez az eemsi díszes mellvértet viselt, acélhegyű dárdát a kezében és íjat a hátán, követői rongyokat és kezdetleges fabunkókat. Leon azonnal felismerte.

- Griagrth! - kiáltotta meglepetésében.

Az alakváltó döbbenten meredt Leonra. Leon kihasználta a meglepetését, és rávetette magát. Torkon ragadta, és fojtogatni kezdte.

A lovasok felkiáltottak, odarúgtattak, leugrottak hátasukról, és hamarosan kezek ragadták meg Leont, és Griagrth dárdája feszült a torkának.

- Ki vagy? - mordult fel az eemsik főnöke.

- Követ - kiáltotta Leon. - Otoakhoz tartok. Fontos mondanivalóm van a számára.

- Miért támadtál eemsire? - mutatott a dárdájával a torkát tapogató egyszeműre.

Leon, dacára a dárdának feltápáskodott, és az alakváltó felé köpött.

- Ez nem eemsi. Egy átkozott ghird!

- Ghird! - kiáltotta Griagrth egyik kísérője, és elhátrált az egyszeműtől.

- Megölte az embereteket és felvette az alakját. Griagrth intésére az egyik szőrös fickó egyszerűen fejbe vágta a feltápáskodni készülő alakváltót. Az lehanyatlott, és szépen elkezdett visszaváltozni. Leon keserűen látta, hogy az alakváltók azonosságát vízbefojtás

nélkül is meg lehet állapítani.

Az Elfajzottak vezetője fürkésző pillantást vetett Leonra.

- Honnan tudod nevem?

Leon vállat vont. Esze ágában sem volt elárulni, hogy hetekkel ezelőtt ő volt az egyik fogoly, akit Griagrth fel akart áldozni Otoak oltárán Keorathban. Érezte, hogy nyerhet azon, ha titokzatosan mutatkozik az eemsi előtt.

- Ne érdekeljen. Elégedj meg azzal, hogy jó szándékomat bizonyítandó, lelepleztem egyik embered gyilkosát. Az érdekeink közösek. Fontos üzenetem van Otoak számára. Kérlek, vigyél el hozzá!

- Ghird... te is? - kérdezte gyanakvóan Griagrth.

- Nem. A ghirdnek nekem is ellenségeim. Ők nagyon erősek. Ám tudom a módját, hogyan győzhetnénk le őket.

- Mondod el nekem.

Leon a fejét rázta.

- Csak Otoaknak beszélek.

Griagrth egy pillanatig töprengve nézett rá, aztán biccentett, és intett kísérőinek, hogy kötézzék meg az ájult alakváltót.

Leon megkönnyebbülten sóhajtott fel. Az eemsik ősei valaha emberek voltak. És bár az Elfajzottak java része visszasüllyedt az állati szintre, talán igaz az elgondolása: az eemsiket az átlagnál értelmesebbek vezethetik, akikkel esetleg lehetne józanul tárgyalni.

- Elviszlek Otoakhoz - mondta végül Griagrth. -De ha átversz, ne is imádkozz!

Az ájult alakváltót egy púpos eemsi fektette maga elé a nyergébe, Leont pedig egy háromkarú, szőrös fickó ültette maga elé. A zömök lónak szemmel láthatóan meg sem kottyant a plusz teher, és Leon némi megnyugvással vette tudomásul, hogy most a ló hátára került, nem pedig megkötözve mögé, mint legutóbb.

Nyugat felé lovagoltak egészen addig, míg be nem esteledett. Aztán letáboroztak, és Griagrth kísérői felváltva őrködtek. Az alakváltót nagyon szorosan megkötözték, és az egyik eemsi állandóan rajta tartotta a szemét, nehogy testének formálhatóságát kihasználva kibújjon bilincseiből. Leonnak csak a kezét és a lábát kötözték meg éjszakára, de nem rögzítették oda egy fához, mint a másik foglyot.

Másnap reggel gyorsabb ütemben lovagoltak tovább. Leonnak korgott a gyomra, de reggel sem volt hajlandó lenyelni egy falatot sem abból a gyanús külsejű húsból, amivel fogva tartói kínálták. Inkább csak a környékbeli bokrokról szedett bogyókat evett.

Míg lovagoltak, gyakorta pillantott oldalra, és látta, hogy a púpos eemsi előtt keresztben heverő alakváltó szeme gyakorta kérdően villan rá. Szemmel láthatólag akart közölni valami fontosat. Leon eleinte ingerülten fordította félre a fejét, aztán felülkerekedett benne a kíváncsiság, és elhatározta, hogy az első adandó alkalommal megpróbál szót váltani fogolytársával.

Erre hamarosan sor is kerülhetett, mert amikor ebédkor megálltak pihenni, az eemsik túlságosan elfoglaltak voltak, semhogy távol tartsák egymástól a két foglyot.

Leon odasündörgött az alakváltó mellé, és úgy téve, mintha összekötözött kezével gallyat gyűjtene, odasúgta.

- Mit akarsz?

Az alakváltó keskeny arca kényelmetlenül megrezdült.

- Mi a terved?

- Tervem?

- Csak volt valami oka, hogy engem elárultál? Leon elcsodálkozott.

- Miért ne tettem volna, hiszen... ellenségek vagyunk. Most az alakváltón volt a csodálkozás sora.

- Ellenségek? Hiszen te és én... mindketten egy fajba tartozunk. Egy ügyet szolgálunk.
- Korántsem. El fogok üzni minden alakváltót Cherubionból.
- Minden alakváltót? Hiszen te is...

- Tévedsz, Én az igazi Leon Silver vagyok, nem csak az alakját bitorlom.

Az alakváltó szemében most először félelem villant.

- Hiszen a saját szememmel láttam, hogy a Vértó partján... alakot váltottál!

Leon döbbenten meredt a fickóra. Hazudik. Ugyanúgy hazudik, mint ahogy Sang és Al'thang is hazudtak. Ezzel akarja rávenni arra... Mire akarja rávenni? És honnan gondolta, hogy be tud beszélni neki ilyen képtelenséget? Még hogy alakot váltott! Képtelenség!

Lehet, hogy amikor megpróbált a Vértó partján mentális erejével védekezni a szorongató eemsik ellen, akkor keltett ilyen különös illúziót a távolról figyelő alakváltóban. Elképzelhető.

Talán egy óráig sem lovagoltak nyugat felé, amikor újabb lovasok csatlakoztak hozzájuk, hasonló Elfajzottak, mint Griagrth kis csapata. A jövevények lehetnek vagy húszan. Torokhangon társalogtak Griagrthtal, kérdőn mutogattak Leon és az alakváltó felé, aztán beálltak ők is a sorba, és együtt vágattak tovább a sűrű erdőn át.

Aztán kijutottak az erdőből, és egy szórványos facsoportokkal, térdig érő hangafűvel borított, dombos vidékre jutottak. Egymás után kerülgették a dombokat, és a lassan leszálló estében az egyik dombtetőről váratlan látvány tárult Leon szeme elé.

Hosszan, hosszan, ameddig a szem ellátott, egy nagy lapályos síkságon tábornüzek égtek és rongyos sátrak, hevenyészett lombkunyhók sorakoztak. A tüzek felől monoton dobolás hallatszott, és a legnagyobb tűz körül idomtalan sötét alakok ugráltak.

Ide, ebbe a táborba vette az irányt Griagrth csapata. Leon meredt szemmel bámult, és hirtelen rémület szorította össze a torkát arra a gondolatra, hogy hamarosan találkozik Otoaakkal, az Elfajzottak rettegett vezérével, azzal a szörnyeteggel, amivel még Kevanaar sem bírt el.

Ahogy közeledtek, a dobolás egyre erősödött, és fülsértő sípszavak is hallatszottak. Az egész összhatása ott lüktetett Leon fülében, és szinte szétvetette az agyát.

A tábor szélén a legkülönbözőbb formájú torzszülöttek siettek az érkezők elé, és hangos ovációval fogadták őket. Legtöbbjük idomtalan mozgását még esetlenebbé tette az, hogy koszos rongyaik átvérzett, felkötött végtagokat rejtettek.

Rengeteg volt köztük a sebesült, és Leon szinte fuldoklott attól a szörnyű büztől, mely a kezdetleges sátrak között valósággal fejbe kólintotta. A nyomor, a mosdatlanság, a mocskos bűze volt, és úgy tűnt, a tábor lakóit egyáltalán nem zavarja.

A tüzek mellől egyre többen kísérték az érkező csapatot, és Leon látta, hogy még a súlyos sebesültek is felkőnyökölnek. Azt is megállapította magában, hogy a sebesültek ellátása nem lehet túlzottan magas fokú, mert látott egy szőrös fickót, akinek vérző nyaksebét egy otromba társa heves nyalogatással próbálta meggyógyítani.

Más tüzeknél egészséges alakok ugráltak a monoton dobszó ütemére, nyúlós, vörös folyadékot kentek a pofájukra, és eszelősen üvöltöztek. Leon nem tudta, miféle szertartást üzhetnek, de nem is akarta tudni.

Griagrth egy hatalmas, legalább húsz méter átmérőjű, hat méter magas sátor előtt állította meg a hátsát. Leugrott a nyeregből, és míg társai lekászálódtak és lerakták az időközben magához tért alakváltót meg Leont, habozás nélkül besietett a bőrsátorba.

Leon körülpillantott. Nem tudta megállapítani, hány eemsi táborozhat itt, de a számukat tízezrekre becsülte, ha nem százazrekre. Mindenfelé kezdetleges szekerek árválkodtak, és az igavonók, a zömök lovak egy távolabbi karámban tömörültek.

Időközben a fogoly alakváltót két behemót elvonszolta valahová, Leont pedig betuszkolták a hatalmas főnöki sátorba.

Az ajtón belül lándzsás örök álltak, ugyanolyan gorillaszerű lények, mint amilyenekkel Leon a Vértónál találkozott. Meg akarták állítani Griagrthot, de a mutáns dühösen rájuk mordult, és szétlőkte az acélhegyű lándzsákat.

Odabenn a sátor belsejében nagy volt a csődület és a hangzavar. Leonnak olyan érzése támadt, mintha egy békebeli kocsmába lépett volna be.

Az egész helyiséget füstszag és valami csípős fűszer éles illata lengte be, és mindenfelé lilás, barnás, fekete füst szállongott.

A sátor közepét, s egyben a legmagasabb pontját egy roppant alak foglalta el. Négy cölöpszerű lábát maga alá húzva ült, de még így is lehetett vagy négy méter magas. Roppant testét nem gubancos szőr fedte, mint a körülötte ülőket, hanem olajos, sima, fekete bőr. Rongyait takaró díszes művű vállvértje alól otromba pocak domborodott elő, melyből a rongyok alól kezek tucatjai nyúltak ki. Egy ilyen pár kéz hatalmas pipát tartott, és az óriás csípős szagú, lila füstöt pöfékelt. Busa fejét az első pillanatra teljesen eltakarta a gomolygó színes füst, Leonban mégsem maradt egy fikarcnyi kétség sem, hogy maga Otoaak az, az Elfajzottak vezére.

Körülötte nagy kört formálva nála kisebb, de még így is tekintélyes termetű, idomtalan csodabogarak ültek a földön és szintén pöfékeltek. Egyikük, egy csontsovány langaléta, aki olyan volt, akár egy szöcske, állva kiabált valamit és a kezével hadonászott. Otoaak a képébe fújta a lila füstöt, és mély, kongó hangon keményen ráfordult. Tucatnyi keze ökölbe szorult. A langaléta fickó hátraugrott, és még odarikoltott valamit, majd leült. A földön ülők egyetértően morogtak, és komoran bólogtak.

Egy másik rémalak emelkedett szólásra, az ő testén nem volt semmi különös, csak a feje volt olyan, akár egy húsból készült vödör.

Griagrth odaugrott, félretolta a beszélni készült, és idomtalan testét meghajtotta vezére előtt. Recsegő hangon szólalt meg, hosszan, megfontoltan beszélt, és közben többször is Leonra mutatott. A hallgatóság figyelme szinte egyszerre a fogoly felé fordult. Otoaak elfújta a füstöt a képe elől, és Leon megrettent a hatalmas fejből előmeredő roppant agyarak láttán.

Otoaak két legnagyobb kezével intett.

Griagrth megrántotta Leon bilincseit, és ráfordult.

- Hajolj meg a főkodó előtt!

Leon mindent egy lapra tett fel, és bátran előlépett, csak a fejével biccentett egy pillanatra, de nem hajolt meg. Tekintetét Otoaak sárgás tigrisszemére szögezte.

- Ne tévesszen meg, hogy fogolyként kerültem elé, főkodó! Követként indultam hozzád, hogy szövetséget ajánljak. A körülmények hozták úgy, hogy Griagrth kezébe kerültem. De ő a tanúm rá, hogy jó szándékomat azzal bizonyítottam, hogy lelepleztem egy ghirdet, aki megölte egy harcosodat és az alakját felvéve gázságokra készült... Griagrth bizonyíthatja ezt.

Várakozóan fordult Griagrth felé, gondolván, hogy az majd lefordítja szavait, de a néglábú eemsi egy szót sem szólt, csak bólogatott. Leon Otoaakra pillantott. Az óriás rezzenéstelen arccal bámult rá, nem lehetett tudni, megértette-e a szavait. Leon tudta, hogy akár értette, akár nem, neki most beszélnie kell, különben elveszett.

- Tudok valami olyat, amit te nem, és ami nagy hasznodra lehet. Sang megszerezte az Éj Kardját és ezzel szinte legyőzhetetlenné vált. Csakhogy én tudom a módját, hogyan győzzük le az Éj Kardját. És ha az Éj Kardjának hatalmát megtörjük, elpusztíthatjuk a ghirdekét. Rádadásul, erős sereg tart arMegadown felé. Az én parancsomra várnak. Ha mi ketten szövetséget kötünk Sang és az Éjkard ellen, nincs, ami ellenálljon nekünk.

Otoaak vaskos szemöldöke hirtelen összeszaladt a sárgán villogó szem fölött. Vajon felfogta, mit ajánlottam, töprengett Leon. Vajon van elég intelligens ahhoz, hogy megértse, mit jelentene egy ilyen szövetség? Vagy érzéketlen vadbarom ő is, akárcsak

szőrös harcosai? Vajon mi a célja az invázióknak? Miért arMegadownt támadták meg Keorath helyett? Lehet, hogy ők is tudnak valamit?

- Miért harcolnának a cherubok a ghirdek ellen? -kérdezte váratlanul Otoak mély, kongó hangján, de tisztán, érthetően, alig észrevehető akcentussal. -Miért nem ellenem?

Leon megrezzent. A kérdés feltevése megnyugtató intelligenciára vallott. Attól tehát nem kell tartania, hogy a hatalmas Elfajzott megkérdőzés nélkül darabokra tépi és felfalja.

- A sereg nem csak cherubokból áll - ismerte el Leon. - Melan katonái, Choler teremtményei és Sang testőrnői alkotják a magot. A sereget eredetileg az eemsik megfékezésére és az általa bebörtönzött félistenek kiszabadítására egyesítettem, de azóta megtudtam, hogy nem az eemsik az igazi ellenség, hanem a ghirdek.

Otoak felegyenesedett, kentauruszerű testén rengett hatalmas pocakja, busa feje a sátor tetejét verte.

- Ki vagy te?

- Leon Silver. Hittek már megváltónak, voltam az Éj Kardjának őre, és már-már elhittem magamról, hogy én Kevanaar valamilyen megtestesülése vagyok.

Otoak olyat bömbölt, hogy a sátor beleremegett, és pipázgató alvezérei valamennyien felugráltak, kintről az örök beszaladtak.

- Leon Silver! - ordította Otoak magából kikelten. - Egyesítetted ellenem Cherubion erőit! Kiszabadítottad három legnagyobb ellenségemet! Elfoglaltad a legbiztosabb erődömet! Megölted Illoraqot, a fiamat! És tegnapelőtt éjjel seregeddel orvul hátba támadtad és szétszórtad a ghird várat ostromló csapataimat! Sok ezernyi harcosom fekszik holtan arMegadown körül! Tetemükön a Káosz teremtményei lakmároznak! A te műved! És ezek után még ide merészselsz jönni és szövetséget ajánlani?

- Amit felsoroltál csak részben igaz! - mondta Leon kissé megszeppenten. - Nem én vezettem a sereget ellened tegnapelőtt éjjel. Sang elvette tőlem az Éj Kardját, és valószínűleg egy ghird felöltötte az alakomat, s ő vezette ellened a sereget.

Otoak fújtatott, sárga szeme vérben forgott.

- Miből gondolod, hogy nem fojtalak meg most azonnal?

- Remélem elég megfontolt vagy ahhoz, hogy ne cselekedj ilyen meggondolatlanul. Miért jöttem volna el hozzád önszántamból, ha nem azért, mert tudom, hogy csak így van esélyünk a ghirdek ellen?

- Fogolyként hoztunk - mordult fel Griagrth.

- Valóban? - Leon elmosolyodott. Már régóta ott érezte a fejében a mentális erő lüktetését. Hirtelen megfeszítette a testét, keze körül élénkzöld fényfolt jelent meg, s erős kötelékei rongyként foszlottak le a csuklójáról. Leon hirtelen tojás alakú védőrácsot vont maga köré. Ezt csak egy pillanatig tette, aztán a zöld fénypázmák már el is tűntek. - Úgy gondolod, nem szabadulhattam volna el tőled, ha nagyon akarok?

Griagrth elhátrált, és komoran meredt Otoakra. Az óriás még mindig állt, de dühe már lehiggadt.

- Ki vagy te, Leon Silver? - kérdezte csendesen. Leon vállat vont és sóhajtott.

- Ez egy olyan kérdés, amire rég szeretnék már én is választ kapni...

Otoak végignézett az alvezéreire, valamit morgott, és kezeivel a kijárat felé intett. Az otromba alakok egymás után távoztak. Egy mordulás sem hagyta el a pofájukat.

- Ül le, ha akarsz, Leon Silver - morogta békésen Otoak. - Ha bármit enni vagy inni akarsz, egy szavadba kerül.

Leon nemet intett a fejével, nem ült le, de hátát az egyik combnyi vastag sátoztartó oszlopnak vetette.

- Hosszú út áll mögöttem - mondta Leon lehangoltan -, és mindvégig sötétben tapogatóztam. Szívesen válaszolnék arra a kérdésedre, hogy ki vagyok, de mind közül ez a legtitokzatosabb dolog számomra.

Otoaak brutális képén sanda vigyor jelent meg. Leon megdöbbsen ezen a meglepő megnyilvánuláson. El tudta képzelni erről az óriási baromról, hogy dühöng, hogy tombol, hogy ordít, de az, hogy humorérzéke legyen, hihetetlennek tűnt.

- Én is hosszú utat tettem meg - mondta Otoaak barátságosan. - De én legalább tudom, honnan jöttem és mit akarok.

- Csak találgatni tudok - mondta Leon. - Néhány hónappal ezelőtt úgy tudtam, hogy egy svájci kisvárosban élek és házitanító vagyok. Aztán hirtelen itt találtam magam Cherubionban, többen megváltónak hittek, és belekeveredtem egy fondorlatos játszmába, amelyet Sang eszelt ki. Később elhitették velem, hogy Kevanaar vagyok, valamilyen formában. Aztán egyszerre csak az Éj Kardjának tulajdonosa lettem, és azt hittem, az a feladatom, hogy kiverjem az eemsiket Cherubionból. Amikor Sangot kérdeztem, mit tud a múltamról, előadott egy mesét arról, hogy eszméletlenül talált a palotájában és az egész azelőtti létemet ő táplálta az agyamba. El akarta velem hitetni, hogy én nem a Katasztrófa előtti időből kerültem ide, de most már biztos vagyok benne, hogy hazudott... Amikor megtudtam, hogy eemsi seregeiddel arMegadown ellen vonulsz, nagyon meglepődtem és ugyanakkor meg is ijedtem. Az egyetlen nő, akit szeretek, a várban tartózkodott. Akkor még egyetlen vágyam volt, hogy ellened vonuljak és az Éjkarddal a kezemben... végezzek veled...

- Folytasd! - mondta Otoaak szenvtelenül.

- Attól félttem, hogy a lassú sereggel elkésve érkezem, ezért pár válogatott harcossal és Sanggal wyvernhaton indultam meg. Útközben Sang rám támadt, az Éjkard cserben hagyott. Csak szerencséivel sikerült elmenekülnöm előlük... Bolyongás közben rábukkantam Kevanaar egykori naplójára és sok minden megvilágosodott előttem. Rájöttem, hogy a ghirdek az igazi ellenségeink, ellenük kell összefognunk.

Otoaak rezzenéstelen arccal nézte, mintha azt várná Leontól, hogy még folytassa. Aztán biccentett.

- Mit tudsz a ghirdekről?

- Jóformán semmit. Annyit, hogy ők az alakváltók, arMegadownban tartózkodnak és valamiféle... magasabb hatalommal rendelkeznek.

Otoaak hatalmas agyart csikorgatta.

- Az űrből jött idegen lények. Fel akarták robbantani a Földet, ők okozták a Katasztrófát! Leon megborzongott.

- Micsoda?

- Ősapáink feljegyzéseiből tudjuk. Egy napon hatalmas fémhajók érkeztek az űrből, és felrobbantották a kontinenseket. Őseink valaha nagy városokban éltek. Ezeket a városokat az utolsó szálig megsemmisítették. Akik nem pusztultak el a támadáskor, meghaltak az azt követő sugárzásban. Csak kevesen éltek túl a Katasztrófát, s akik túléltek, alaposan megváltoztak. Valaha, az őseink ugyanígy néztek ki, mint te.

- Igen, tudom.

- Ha a múltból jöttél, meg kell értened bennünket. Mi vagyunk az emberi faj maradványa, az eemsik. Bosszút kell állnunk a ghirdeken, akik azóta is itt tartózkodnak. Te nem vagy eemsi, de ember vagy. Közénk tartozol.

Leon a fejét rázta.

- Nem. Ti már egy más faj vagytok. Eemsik, nem emberek.

- Miért - horkant fel Otoaak -, melyik más fajnak van joga uralkodni a bolygón, ha nem nekünk?

- A cherubok...

- A cherubok állatok! - vágott közbe hevesen Otoaak. - Őseink szolgálai voltak évezredek óta. Szolgák maradnak ezután is.

- Mitől vagytok ti jobbak? Kannibálok.

- Kanni... mik?
- Megecszitek a foglyaitokat! Otoaak elcsodálkozott.
- Az őseink talán nem ettek húst? Ott a múltban, abban a világban, ahonnan jöttél, nem ették meg az állatokat?

Leon hallgatott.

- A Katasztrófa után kevés állat maradt meg alantas helyén. Mindegyik kifejlődött és gondolkodni kezdett. Mi többnyire húsevők vagyunk. Mivel csillapíthatnánk a húséhségünket, ha nem állati hússal?

- Csakhogy ti egymást is megecszitek - morogta Leon.

Otoaak elvigyorodott.

- Erről szó sincs.

- Saját szememmel láttam, amint az egyik szőrös harcosod...

- Az eemsik nem eszik meg saját társaikat. Csak a kunigaamiak. Ők a szolgálaink, nekünk engedelmeskednek, de nem tartoznak közénk. Az őseik egy az emberi fajhoz közel álló állatfajba tartoztak...

- Majmok?

- Meglehet. Nem ismerem eléggé az őshistóriát.

- Akkor sem tartom elfogadhatónak, hogy egy intelligens lény felfalja a másikat. A cherubok.

Otoaak megrázta busa fejét.

- Egyél, vagy téged esznek meg! Ez a törvény. Nem élhetünk növényeken. És ha a növények is intelligenssé váltak volna, mint ahogy egyes fajok Amrikban azzá is váltak, mit ehetnének?

Leon sóhajtott.

- Nem tudom.

Otoaak ismét vigyorgott sanda agyarvillogtatással. Aztán elkomorodott.

- Azt mondtad, szövetséget ajánlani jöttél. Mit ajánlasz?

Leon megrázkódott, és lerázta magáról kétségeit. Csak arra koncentrált, amit kigondolt a hosszú úton.

- Mindkettőnk célja a ghirdek legyőzése - mondta határozottan. - Mint tapasztalhattad, rendkívül erősek, és fondorlattal egész Cherubiont ellened fordíthatják. Ráadásul, náluk az Éj Kardja, mely önmagában is felér egy sereggel. Én tudom a módját, hogyan győzzük le az Éjkardot. Otoaak kíváncsian várt.

- Éspedig?

- Van még egy kard, az Éjkard ellenpárja, a Tomboló.

Otoaak vállat vont.

- Gilgarat kardja. Tudom. Csakhogy a Tomboló örökre elveszett.

- Tegnap a kezemben tartottam. Megöltem vele egy rám támadó... kunigaamit.

Otoaak izgatott lett, az apró kezek hatalmas pocakján egymást szorongatták.

- Hol van most?

- Az a ghir, mely most a fogságodban van, a Vértóba hajította. Tudom, hogy melyik részen, de arról sejtelnem sincs, hogy húzzuk ki. A Vértó szörnyetegektől hemzseg. Azonban, ha akarod, készséggel megmutatom, körülbelül melyik részen lehet.

- Szükségtelen - vigyorodott el Otoaak és szeme megvillant. - Gergrath kódó bármely fémtárgyat ki tud húzni a víz alól, ha tudja, hol keresse. Erős kísérettel máris útnak indítom. Ha jól számolom három napon belül visszaérhetnek. Addig felkészítem a harcosokat az indulásra és megtervezzük a továbbiakat. - Otoaak a fejét rázta, és vigyorgott. - Micsoda váratlan fordulat. Micsoda váratlan szövetség! - Leon felé pillantott. - Most menj, a szolgálaim kijelölnek neked egy szálláshelyet... Utasítom, hogy lássanak el mindennel, amire szükséged van. Holnap folytatjuk a tervezést, nekem most sok

tennivalóm van.

Két legnagyobb kezével akkorát tapsolt, hogy Leon összerezzenett rá. Szinte abban a pillanatban két szőrös mutáns jelent meg. Otoak a jellegzetes morgó-hörrenő nyelven utasításokat sorolt. A két szolga hajlongott, és intettek Leonnak, hogy kövesse őket.

Kiléptek a füstös sátorból, és a két szőrös fickó egy közeli sátorba vezette, ahol rajta kívül nem tartózkodott senki. Mivel már leszállt az éj, a sátorban átláthatatlan sötétség honolt, míg az egyik szolga meg nem gyújtott egy kicsi, rossz szagú fáklyát.

A sátor berendezése rendkívül egyszerű volt. Egy szalmazsák hevert az egyik sarokban durva lószőrpokróccal letakarva. S a sátor közepét tartó oszlopon tenyérnyi faragványok díszeltek. A bejárat mellett a sátor falának egy kerek bőrpajzs volt döntve, mellette egy kopott szőrmenyereg.

Mindez egyértelműen arra utalt, hogy a sátor nem is olyan rég még valaki más birtokában volt, nyilván valami főnöké lehetett, aki elesett a csatában.

A két szőrös fickó eltűnt, s míg egyikük a sátor előtt letelepedett a földre, a másik térült-fordult, s egy gyümölcsökkel és húsdarabokkal megrakott tálcával tért vissza. Morgott valamit, aztán kiment, és letelepedett a társa mellé. Szóval ők őrzik.

Leon nem nyúlt a húshoz, de a gyümölcsöket farkasétvággal falta be az egész napos éhezés után. Nem kellett sokáig erőlködni, hogy álomba zuhanjon. Feje még nem is ért a durva pokróchoz, félig már aludt. Még hallotta, ahogy nagy robajjal lovasok vágatnak ki a táborból, de ez sem zavarta.

Arra ébredt, hogy szuszogást hall a füle mellett. Ahogy odafordult, az egyik szolga közel ülő szempárját pillantotta meg. A fáklya nem égett, csak a csillagok világítottak be a sátor ajtónyílásán.

- Mi van? - nyögte Leon. A fickó nem szólt semmit, csak kihátrált a sátorból, és letelepedett társa mellé.

Az éjszaka folyamán még kétszer ébredt arra, hogy valamelyik őre bejött megnézni. Nem nyúltak hozzá, csak megbizonyosodtak arról, hogy alszik, és máris kimentek.

Ebből Leon arra következtetett, hogy bár nem kötözték meg és jól bánnak vele, mégiscsak fogoly.

Másnap reggel kapott reggelit, most már csak gyümölcsöket. Aztán vizet kért, és azt is hozták neki. A két szőrös alak egy szót sem szólt Leonhoz érthető nyelven, csak morogtak, de nyilvánvalóan mindent értettek, amit ő mondott nekik. Leon hamarosan arra is rájött, miért.

Reggeli után kilépett a sátra ajtaján. Két őre nem akadályozta meg, de mentek vele mindenhová. Leon sétált a messzire nyúló táborban, és kedvére nézelődött a leégett tüzek, az éjszakai esőtől még nedves sátrak között. Többször is ocsmány lakoma nyomait látta, ilyenkor gyorsan elment onnan. Az eemsi harcosok megbámulták ugyan, morogtak rá, de nem bántották. Hogy Otoak hívta-e fel a figyelmüket a jelenlétére, vagy a két kísérijének volt ez köszönhető, az nem derült ki.

Leon épp visszatérőben volt a sátrába, amikor ismerős szavak hatoltak a fülébe. Két kunigaami veszekedett és fennhangon szidták egymást. Leon kissé jobban hegyezte a fülét, és döbbenten fedezte fel, hogy bár a szavak többségét csikorogva, rengeteg torokhanggal ejtik, egy-két kifejezéstől eltekintve tisztán megért mindent. Ugyanazt a nyelvet beszélik, mint bárki más Cherubionban, csak éppen egy kissé eltorzított változatban.

Ezután mégsem tért egyből vissza a sátrába, tett még egy kört a tábor belső részében, és próbált elkapni valamit a beszélgetésekből. Pár perc múltán már annyira hozzászokott az idegen beszédmódhoz, hogy nem okozott különösebb gondot neki megérteni, miről folyik a társalgás.

Legtöbbször a várható nagy összecsapásról beszéltek, fogadkoztak, káromkodtak, vagy

halott társaikat emlegették. Róla kevés szó esett. Ha felé pillantottak, többnyire csak "fehér bőrű"-ként emlegették, és lekicsinylő megjegyzéseket tettek a termetére, az izmaira és az "ocsmány pófájára".

Leon csak mosolygott magában az ellenszenves megnyilvánulásokon, ám elment a jókedve, amikor egy dárdájára támaszkodó eemsi Leon felé pillantva válaszolt egy lovat tisztogató, villogó szemű kunigaaminak.

- Majd ha kiirtottuk a ghirdeket, szétverheted a fejét a buzogányoddal.

Leon sétált tovább, de erősen fülelt, hogy elkapja a gorillaszerű lény válaszát is. Nem sok öröme tellett benne.

- Rühellem ezeket a cherubokat! Ideje megmutatni nekik, hol a helyük!

Az eemsi röhögött.

- Azt hiszed, te is úr leszel?

- Otoaak főkodó úr megígérte, hogy minden kunigaamit felszabadít a szolgasorból, ha Cherubion minden népét leigáztuk. És akkor a kunigaami lesz az úr itten, mint a nemes eemsik Amrikban...

Leon kételyek közt sietett vissza a sátrába. Vajon a szőrös gorilla csak saját vágyait öntötte szavakba, vagy Otoaak igazán ezt ígérte a kunigaamiaknak? Bárhogy legyen is, ennek végére kell járnia.

A nap lehetetlen lassúsággal telt. Leon hamarosan megkapta az ebédjét elfogyasztotta, utána a szalmazsákon ülve, állát a tenyerébe hajtva azon töprengett, mi lehet Chloviával.

Arra rezzent fel tűnődéséből, hogy az egyik őre lép be a sátorba.

- Otoaak - a kunigaami csak ennyit mondott, és intett Leonnak, hogy kövesse.

Otoaak egyedül várt rá a sátrában. Most nem tűnt olyan barátságosnak, mint tegnapi beszélgetésükön, nem kínálta helytel Leont és hangja is idegenebbül csengett.

- Harcosaim, Gergrath kódó vezetésével még tegnap éjjel útnak indultak a Vértóhoz. Gyors iramban haladnak, váltott lovakkal. Remélhetőleg holnaputánra visszatérnek. Úgy készülj, hogy holnapután este indulunk. Addig pihenj, és készítsd az erőidet a nagy összecsapásra.

- Mi mást tehetnék?

Otoaak elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Két nap alatt elérjük arMegadown várát, és megkezdjük az ostromot - latolgatta. - Ha a sereged ellen nem kell harcolnunk, a Tombolóval a kezemben elpusztítom az Éj Kardját, megölöm Sangot, és az utolsó szálig kiirtom a ghirdeket...

Leon kutatóan nézett rá.

- És aztán?

- Mit aztán?

- Ha győztünk... mi szükség lesz akkor rám és a cherubokra?

Otoaak vállat vont.

- Engem aztán nem érdekel. Itt azt csináltok, amit akartok. Ha mi elvégeztük a dolgunkat és megszabadultunk a ghirdektől, hazatérünk Amrikba az asszonyainkhoz. Cherubion a cheruboké marad, Amrik pedig az eemsiké. Békében élünk majd.

Leonban ezzel kapcsolatban némi kétség lakozott, de nem öntötte szavakba. Azok után, amit a táborban hallott, szikrányi kétsége sem maradt afelől, hogy Otoaak hazudik neki. A hatalmas termetű mutánsnak mindaddig szüksége lesz Leon Silverre, míg a Tombolót meg nem szerezte, s míg az Éj Kardját el nem pusztította.

Leon lesütötte a szemét.

- Úgy legyen - mormolta.

Őrei visszakisérték a sátrába. Leon letelepedett a szalmazsákra, és erősen törni kezdte a fejét. Aztán, amikor besötétedett, elfogyasztotta a vacsoráját, és keresgél

kezdett a sátorban. Az ajtó melletti nyereg alatt két éles kovatórt talált, ezeket örömmel vette magához. Aztán leheveredett a szalmazsákra, és betakarózott a pokróccal.

Kivárta, amíg az egyik őr egy idő múlva beoson a sátorba, és hanyag pillantással meggyőződik róla, hogy foglyuk annak rendje-módja szerint álomba szenderült. Leon örömmel nyugtázta, hogy míg tegnap egészen a fejéhez hajoltak az őrök, most már csak az ajtóból vetettek felé egy pillantást. Ez jól jöhet a tervéhez.

Amikor a szőrös gorilla távozott, Leon kicsússzant a pokróc alól, nesztelenül az ajtóhoz osont, és kilesett. A baloldali őr fennhangon horkolt, társa most helyezkedett el az ajtónyílás másik oldalán.

Leon a szalmazsákhoz vitte a nyeret, és alaposan betakargatta a pokróccal, úgy rendezte el, mintha ő feküdne a pokróc alatt. Aztán vigyázva, hogy ne üssön zajt, kovakéseivel felvágta a sátor hátsó bőrfalát. Csak annyi rést vágott, hogy kicsússzanhasson, és amint kibújt a bőrlebernyegét gondosan megigazította maga mögött.

Langyos eső szemerkeült, de ez még inkább kedvezett terveinek. Az Elfajzottak szemmel láthatólag idegenkedtek minden nedvességtől és sátraikba húzódtak. Csak a tábor őrei maradtak az esőben pokrócaikba burkolózva. A hold felhő mögött rejtőzött, s sötétség borult a környékre. Leon majdhogynem vaktában tapogatózott arrafelé, amerre a fogoly alakváltó börtönéül szolgáló sátrat sejtette.

Hirtelen Otoak roppant méretű sátra bukkant fel előtte. Belülről indulatos morranások hallatszottak, többen is kiabáltak. Leon akaratlanul is a nedves fűhöz simult, és közelebb csúszott hason a sátor aljához. Egy keskeny résen belesett, és ismerős kép tárult a szeme elé. Lobogó fáklyák fényében Otoak roppant alakja látszott a helyiség közepén, pipázó alvezéreitől körülvéve.

Éppen az a langaléta eemsi beszélt, akit Leonnak már volt alkalma látni egyszer. Azonban ellentétben az előző alkalommal, most szinte minden szavát értette.

- Ezzel a cherubbal kötött szövetség elégedetlenséget vált ki kunigaami szolgálk között. A kunigaamiak attól tartanak, hogy a nagy Otoak megszegi adott szavát, és a cherubokat részesíti előnyben velük szemben.

Otoak felpattant, roppant tömegén csak úgy rengett a háj, pocakjában a kezei ökölbe szorultak.

- Ilyesmit merészség szóba hozni, átkozott Arb-rah! Szószegéssel merészeled gyanúsítani főkodódat, aki minden eemsik érdekében cselekszik? Tudod te, mekkora erőfeszítembe telik leplezni indulataimat fiam gyilkosa iránt? Tudod te, mekkora lelki erőre van szükség, hogy ne tépjem darabokra, valahányszor a szemem elé kerül? Ha nem lennék az eemsik főkodója, nem uralkodnék érzelmeimen, ám dühömet megköti az a tudat, hogy népem érdekében kell cselekednem. A fehér bőrű máris nagy segítségünkre volt. Ha Gilgarat kardja a kezemben lesz, szembeszállhatok a Denevér-karddal. Ez az egyetlen esélyünk a ghirdek ellen.

Az alvezérek soraiból elégedetlen morgások hallatszottak.

- Mit akartok tőlem? - harsogta dühösen Otoak. -Ha most azonnal megölném Silvert, a seregével is meg kellene küzdenünk. Ha azonban ő velünk tart, nagy esélyünk van rá, hogy őt és a cherubjait dobhatjuk csatába a ghirdek ellen. Aztán, amikor elvégezték a munka nagy részét, leszámolunk velük is.

- És a kunigaamiak? - kiáltotta közbe valaki. - Ha nem akarjuk, hogy ellenünk forduljanak, fel kell szabadítanunk őket!

- A cherubokat kell a szolgálkává tennünk! - kiáltotta valaki más.

- Biztosítékot követelünk! - sipított közbe egy harmadik.

Otoak felkapta a fejét, és dühösen forgatta, hogy felfedezze, ki volt az.

- Miféle biztosítékot? - kérdezte végül.

- Add a szavad, hogy a ghirdek elleni hadjárat végén leigázod a cherubokat, és a kunigaami hűbéreseinknek adod Cherubiont!

Otoaak bólintott, és a fogát csikorgatta.

- Ha legyőztük a ghirdeket, saját kezűleg tekerem ki fiam gyilkosának nyakát. Leon Silver fejét a lándzsám hegyére tűzöm! Erre megesküszöm.

Elégedett morgások hallatszottak. Néhányan felugrottak és tapsoltak, vagy fegyverüket a pajzsukhoz csapkodták.

Leon sietve vonult vissza. Az imént hallottak megerősítették elhatározásában.

Törrel a kezében, dobogó szívvel lopódzott sátortól sátorig, míg el nem jutott ahhoz a bőrkotmányhoz, melynek a túlsó oldalán pokrócokba burkolózott örök álldogáltak. Egy halk nyisszantással felmetszette a bőrt és besurrant a sátor átláthatatlan sötétjébe. Azonban szerencséjére nem kellett sokáig keresgélnie, mert a sátor középrúdjánál keskeny fénypázmák világítottak. Ez megkönnyítette ugyan a fogoly megtalálását, ugyanakkor viszont megnehezítette a kiszabadítását: az alakváltót varázsbilincsek kötötték gúzsba. Nyilván tartottak attól, hogy alakja megváltoztatásával bármilyen átlagos kötél szorításából kicsusszanhat, így Otoaak vagy valamelyik különös képességű kodója mentális kötelékeket rakott rá. Ezek a kötelékek világították be halványan az oszlop környékét.

Az alakváltó megrezzent, amikor meglátta a sötétségből kibontakozó Leont, de egy hanggal sem árulta el magát, csak szürke szemét fordította felé. Leon, biztos, ami biztos, a szája elé tette az ujját, jelezve, hogy ne szólaljon meg. Homlokát ráncolva vette szemügyre a kötelékül szolgáló, világító zöld csíkokat. Amikor kovatőrét hozzáértette, sisterség hallatszott, és a tör egy apró darabja lepattant. Leon még inkább összevonta a szemöldökét.

Összeszedte mentális erejét, és örömmel tapasztalta, hogy az erő ismét ott lüktet a fejében. Megpróbált a szeme előtt pulzáló vörös halmazból keskeny fényujjakat formálni, és felderült képpel vette tudomásul, hogy sikerült. Két fénylő vörös ujj siklott be a zöld zsinegek alá, és egyetlen mozdulattal elszakította. Az alakváltó felszisszent. Leon máris kikapcsolta mentális erejét, és feszülten lesett az ajtónyílás felé. Szerencséjére az eső szöszmötölése elnyomta a szisszenő neszeket.

Leon fejével intett az alakváltónak, és máris bújt kifelé a sátor hátulján. Az alakváltó követte.

Leon eliramodott ahhoz a karámhoz, ahol a zömök felépítésű, bozontos eemsi lovakat tartották. A karámot két kunigaami őrizte.

- Mi is a neved? - kérdezte Leon suttogva a mellette lapuló alakváltót.

- Ar'iem - suttogta vissza az. - Még te sem mondtad meg a tied.

- Ar'leon - füllentette Leon. - Titkos küldetésen járok itt, Al'thang személyes megbízására. Hogy mi a feladatom, nem árulhatom el, de amit tettem, így kellett tennem. Elárultalak, de most hogy megtudtam, amit akartam, kiszabadítottalak. Együtt kell visszatérnünk arMegadownba. Fontos hírt viszek.

Az alakváltó komolyan bólintott. Fikarcnyi kétkedés sem látszott szürke szemében.

- Bízol bennem? - kérdezte Leon. Az alakváltó meglepetten nézett rá.

- Miért ne bíznék? Ghird vagy te is, és azzal, hogy megszöktetted, bizonyítottad, hová tartozol.

- Helyes. Akkor segíts mindenben!

- Bármiben.

- Ki tudnál hozni két lovat a karámból?

- Hogyne - felelte Ar'iem, és alakja máris változni kezdett. Teste megvastagodott, két satnya lábat növesztett, bőréből barna szőrök sarjadtak, és pillanatokon belül úgy nézett ki, mint Griagrth.

- Ott, annál a tisztásnál várlak - súgta Leon, és máris elfordult, hogy leplezze megdöbbenését. Nem most először látott alakváltót átváltozni, de a látvány még mindig megviselte.

Elosont a szitáló esőben a mutatott tisztás felé, és egy bokor mögé rejtőzve türelmesen várt.

Hamarosan patadobogás hallatszott, és egy zömök lovon megjelent Ar'iem, és egy hasonló felnyergelt hátast vezetett kantárszáron.

- Simán ment? - kérdezte Leon, miközben felmászott az alacsony ló hátára.

- Simán - felelte Ar'iem. - De a két őrt meg kellett ölnöm, mert gyanút fogtak. Elfelejtettem, hogy ezek az átkozottak milyen morogva beszélnek.

Csendben lovagoltak kelet felé, aztán egy elágazásnál Ar'iem északnak akarta fordítani a lovát.

- Hé! - kiáltott oda Leon. - Hová?

- Nem azt mondtad, hogy arMegadownba megyünk? Félrevezetésként eddig keletnek lovagoltunk, de most már ideje északnak fordulni és utána északnyugatnak tartani.

- Igen - krákogott Leon. - De előtte meg kell szereznem valamit, ami keletre van.

Az alakváltó csodálkozva meresztette rá szürke szemét.

- Erről eddig nem szóltál.

- Azt mondtad, bízol bennem. Bízz hát tovább! Otoaak értesült arról, hogy Gilgarat kardját a Vértóba vetted. Kiküldött egy keresőcsapatot, hogy szerezzék meg számára ezt a fegyvert. A keresőcsapat keletről fog visszatérni a táborhoz, valószínűleg ezen az úton. Nem engedhetjük meg, hogy a Tomboló Otoaak kezébe kerüljön.

Ar'iem bólintott.

- Egyetértek. Mi a terved?

- Eléjük lovaglunk és elvesszük tőlük.

- Nagyszerű! Hogyan? - Leon elvigyorodott.

- A szokásos módszerrel. Felveszed Otoaak alakját, és rájuk parancsolsz, hogy adják át a kardot.

Az alakváltó összevonta vékony szemöldökét, és töprengő arcot vágott. Leon egy pillanatra elbizonytalanodott.

- Tudod, hogy néz ki Otoaak? Képes vagy felvenni az alakját?

Ar'iem megvonta keskeny vállait.

- Ahhoz, hogy akkora roppant testem legyen, mint Otoaaknak, fel kell fújnom magam. Talán menni fog... de csak három-négy percig. Tovább nem bírom levegő nélkül, menthetetlenül leeresztek.

- Talán elég lesz - töprengött Leon. - Jól kell időzítenünk.

Kelet felé lovagoltak, amíg meg nem virradt. Akkor megálltak pihenni.

- Ha elvettük tőlük a kardot, jó lenne magunkkal csinálni őket, hogy Otoaak minél később értesüljön az árulásról - töprengött az alakváltó. - De az a helyzet, hogy négy percnél tovább semmiképpen nem bírom fenntartani Otoaak hatalmas testét. Ha az eemsik velünk jönnek, azonnal kitalálják, hogy mi a helyzet, amikor leeresztek.

Leon úgy tervezte, hogy az eemsik és kunigaami kísérik rövid időn belül rájönnek a csalásra és megindulnak arMegadown felé, erre megrezzent.

- Hadd menjenek! - mondta tettetett hangon. - Otoaak dühe lecsap majd rájuk.

Az alakváltó a fejét rázta.

- Van rá mód, hogy Otoaak ne értesüljön időben a kard elrablásáról - mondta csillogó szemmel.

Leon összevonta a szemöldökét.

- Nem szükséges késleltetni őket - jegyezte meg. -A tervem szerint sokkal jobb, ha Otoaak időben megtudja, mi történt és seregét összeszedve megindul arMegadown felé.

Ar'iem csodálkozva meredt rá.

- Miért jó ez? - Leon elvigyorodott.

- Fogalmam sincs, de ez egybeesik Sang kívánságával. Én csak engedelmeskedem.

- Miért nem ezzel kezdted? - morogta az alakváltó, és nem kérdezett többet.

Ar'iem hamarosan felmászott egy hatalmas fára, és kelet felé kémlelt. Nem kellett sokáig várniuk. Az alakváltó sietve mászott le.

- Jönnék - zihálta.

- Jól kell időzítened az átváltozást - magyarázta Leon. - Ha valami hibát követsz el, elvesztünk.

Az alakváltó nem felelt. Mélyeket lélegzett, és teste pillanatról pillanatra növekedett. Máris akkora lett, mint az eemsik főkodója, legalább öt méter magas. Alakja fokozatosan alakult át. Feje megnyúlt, szeme sárgás színt öltött, kentauruszerű testén jókora pocak növekedett, melyből kezek tömege állt ki. Leon próbálta felidézni magában Otoaak képét, és úgy találta, a hasonmás talán megfelel a valóságosnak.

Az átváltozás alig fejeződött be, lovasok vágattak be a tisztásra, és ordítva fékezték meg vágató hátasaikat, amikor megpillantották a vezérüket.

A szőrös kunigaamiak élén egy halfejű fickó lovagolt, az ő nyerge mellé kötözve látszott a hatalmas rozsdás kard.

A halfejű megrökönyödve bámult vizenyős szemével a lovak mellett ácsorgó Otoaakra.

- Fő... főkodó... - makogta.

- Csakhogy ideértél végre! - harsogta az ál-Otoaak, és Leon elismeréssel meredt rá. Meglehetős élethűséggel utánozta az eemsik fővezérének kongó hangját. - A sereg indulásra kész. Hol késlekedtél ennyit, öö...

Leon csak most döbönt rá, hogy Ar'iem nem tudja a kutatócsoport parancsnokának a nevét. Gyorsan előrelépett.

- Gergrath kodó, a főkodó és én már órák óta itt várunk rád! Hol a kard?

A halfejű eemsi engedelmesen meghajolt vezére felé.

- Elnézést, nagyuram, de a parton nehézségeink támadtak.

Az ál-Otoaak nem vesztegette az időt fecsegésre.

- Ide a kardot! - csikorogta.

A csoport vezetője már is leugrott a nyeregből, és engedelmesen kezdte lecsatolni a nyereghez kötözött, szőrmékbe bugyolált, hatalmas kardot. Amikor elkészült a munkájával, sietve hozta oda, és lerakta vélt ura elé.

- Azonnal vág tassatok tovább! - parancsolta az ál-Otoaak. - A sereg már megindult arMegadown felé. Értétek utol őket!

A kodó halszerű arcán kétség villant, de nem öntötte szavakba gondolatait. Lerakta a kardot a földre, meghajolt, és már is lóra pattant.

- Tovább! – rikkantotta.

A lovasok megindultak, és hamarosan az utolsó pár kunigaami is elvágatott a tisztás mellett. Leon felsóhajtott.

- Sikerült!

Ar'iem pillanatok alatt leeresztett, mint egy kilyukasztott léggömb. Valamelyik kunigaami épp visszapillanthatott, mert az erdőből artikulátlan üvöltés harsant.

- Lóra! - kiáltotta Leon. Odaugrott a kardhoz, fel akarta kapni, de két kézzel is alig bírta megemelni. Arra nem volt idő, hogy a szőrmékbe csavart fegyvert valahogy a lovához erősítse, mert a távozók felől egyre dühösebb ordítás hallatszott, és már is megjelent egy ló feje a tisztás túloldalán.

Leon maga elé szorítva a kardot, felpattant hátasára, és a nyakára dőlve ösztökélni kezdte.

Egy nyílvessző süvített el a feje mellett, és koppanva csapódott egy közeli fa törzsébe.

- Gyerünk! - ordította Leon, de az alakváltónak nem kellett sok biztatás, máris elvágatott a ritka erdőn át északi irányba. Leon rúgta utána.

Mögötte az eemsik vezetője parancsszavakat harsogott, és záporosóként kopogtak a Leon körül becsapódó nyílveesszők. Szerencséjére sem őt, sem hátasát nem találták el.

Leon lova nyakára dőlve, a kardot szorítva veszettül vágatott alakváltó társa után. Néha már-már azt hitte, elveszíti szem elől Ar'iemet, de szerencséire a gyakori tisztás részeken sikerült megpillantania.

Hamarosan kiértek az erdőből egy hegység közeledtét jelző, magas, kékes fűvel lepett dombvidékre, és itt Ar'iem irányt változtatott. Leon még gyorsabb vágára ösztökelte hátasát, és sikeresen átvágva két nagy bozótos között beérte társát. Csodamód, az üldözők eddigre már elmaradtak mögöttük. Egész éjjel hajszolt hátasaik valószínűleg már túl fáradtak voltak egy ilyen nagy vágathoz.

Ar'iem mindenesetre nem váltott vissza lépésbe.

- Irány arMegadown! - kiáltott vissza. Leon olyan fáradt volt, hogy csak bólintott. Hosszan vágattak, mire végre az alakváltó egy kis patak mellett megfékezte verejtékes paripáját, és leugrott a nyeregből.

- A lovaknak pihenniük kell - mondta, és futva megindult egy magányos domb tetejére.

Leon először nem tudta, az alakváltó mit akar, aztán megértette. Ar'iem felszaladt a csekély magaslat tetejére, és hosszasan nézelődve betájolta magát. Kényelmesen sétált vissza.

- Lemaradtak - közölte, amikor visszatért. - A sziklásabb részen valószínűleg nyomunkat veszítették, és úgy döntöttek, hogy visszatérnek a táborukba. Kíváncsi vagyok, milyen mesével magyarázzák meg Otoaknak a kard elvesztését.

Leon letelepedett a fűbe, ölébe fektette Gilgarat kardját, és vizsgálgatni kezdte. Szörnyű nagy méretű rozsdás pallos volt, itt-ott kicsorbult éllel, a markolatnál érthetetlen vésetekkel. Ar'iem megállt előtte, és kíváncsian nézte, mit művel.

- A méretétől eltekintve nem látszik rajta, hogy varázskard - morogta Leon értetlenül. Felállt, próbálta két kézre fogva használni, de minden erejére szüksége volt, hogy egyáltalán meg tudja emelni. Hirtelen elbizonytalanodott. Sang tudott a kard hollétéről. Nem lehet, hogy ugyanúgy hamis az egész, mint ahogy az Éj Köve volt? Nem lehet, hogy ez is csak Sang valamilyen álnok trükkje?

- Te miért tartod fenn az álcádat? - érdeklődött közönyösen Ar'iem. - Most már semmi értelme erre pazarolni az energiádat. Nem számít, meglát-e valaki.

Leon sandán az alakváltóra pillantott. Nem félt tőle. A kezében a kard, és a fejében ott érezte a mentális erő lüktetését. Ha harcra kerülne a sor kettejük között, valószínűleg az alakváltó húzná a rövidebbet.

- Meglepne, ha azt mondanám, nekem ez az igazi alakom?

Ar'iem hanyagul vállat vont.

- Gondoltam, hogy meg akarod őrizni a kiléted titkát. Ti újak, mind így viselkedtek. Maradj így, ha nem sajnálsz a fáradságot.

Keleten hajnali pír feszült a szunnyadó égen. A nap felébredt zaklatott álmából és felkelni készült.

- Erre nem ismerem a járást - mondta Leon. - Én délen tevékenykedtem. De ha jól tudom, innen három nap alatt arMegadownban lehetünk.

- Lóháton estére ott leszünk. A dombtetőről már látszik a Khaf-folyó, onnan nincs messze a határ.

Leon próbálta maga elé idézni Cherubion térképét, hogy azonosítsa a Khaf-folyót, de végül nem térkép segített. Emlékezett egy nagy folyóra, melyen arMegadown felé tartva, majd később visszafelé a sereggel is átkeltek. Odafele egy tűzvész elől menekülve jutottak át, vissza egy sekély gázlón. Vajon most ugyanazt a gázlót fogják használni?

- Tovább! - mondta Leon.

Az alakváltó határozottan nemet intett a fejével.

- A lovaknak legalább még egy órai pihenésre van szükségük. Túlságosan kimerítette őket az éjszakai vágatás.

- Jó - mondta Leon. - Pihenünk, míg felkel a nap.

Azonban, mint szinte Leon minden döntésébe Cherubionban, ebbe is hiba csúszott. Még öt percig sem heverésztek az esőtől nedves fűben, amikor határozott zörgés ugrasztotta fel őket. Először Ar'iem kapta fel a fejét, de hamarosan Leon is hallotta. Együtt szaladtak fel a közeli magaslatra, hogy megnézzék a zaj forrását.

Körülbelül kétmérföldnyire tőlük, kelet felől ameddig a szem ellátott lovasok és szekerek hosszú sora közeledett. A menet legalább félmérföldnyi széles volt, a hossza pedig még a távoli erdőbe veszett. Rengeteg eemsi és kunigaami harcos nyomult előre, pontosan abba az irányba, ahol ők pihentek.

A sereg előtt haladó felderítők után, erős testőrségtől körülvéve egy hatalmas alak haladt, ő nem lovon ült, mint a testőrei, feje mégis magasabban volt mindannyiójukénál. Kentaurszerű testén páncélt viselt, törzséből kinyúló mindegyik kezében különféle fegyvereket.

- Otoaak... - suttogta Leon.

- Hamar felfedezték a szökésünket - válaszolt Ar'iem a kimondatlan kérdésre. - Be sem várva a kardért küldötteket, a sereg azonnal megindult arMegadown felé. Azonban még így is sikerült megelőznünk őket.

- Gyorsan! - kiáltotta Leon. - Lóra! Nincs kedvem megint versenyt futni velük! Irány arMegadown!

Az alakváltónak nem kellett sok biztatás. Mindketten leszaladtak a kis völgybe, gyorsan felnyergelték a hátasokat, és lóra kaptak. Leon eredetileg azt tervezte, hogy a hatalmas kardot valahogy a nyereghez erősíti, de megint csak nem volt rá ideje.

Lovuk hátára simulva, a dombokat kerülgetve igyekeztek úgy nyargalni, hogy ne kerüljenek szem elé.

Hamarosan átkeltek a folyó kanyarulatánál lévő gázlón, és Ar'iem határozottan északnak fordult. A folyó túlsó partja mentén vágattak.

- Ez az út veszélyesebb, de jóval rövidebb - magyarázta. - Időben figyelmeztetnünk kell Al'thangot a veszélyre!

Rövid vágta után ügetésbe csaptak át, aztán amikor egy sziklás részen eltértek a folyótól és váratlanul vörös buja dzsungelfal jelent meg előttük, lépésben haladtak tovább.

- Ez arMegadown legjobban védett határa - magyarázta Ar'iem. - Biztos, nem jártál még erre. Tégy mindent úgy, ahogy mondom, különben véged.

Leon kényelmetlenül pillantott az alakváltóra. Ha ez most ki akarja játszani, könnyen megteheti, hogy magára hagyja a veszélyes területen.

- Siessünk! - mondta végül.

Az egybefüggő, sűrű dzsungelfal mellett haladtak, és az alakváltó néha lováról leszállva vizsgálta, hol lenne a legalkalmasabb behatolni. Azonban mindahányszor fejét rázva szállt vissza újra a hátasára.

- Túl erős a védelem. A lovak nem bírják ki.

- Ez a rövidebb út? - türelmetlenkedett Leon.

- Nem értem - háborgott az alakváltó, és lováról leszállva, gyalog próbált utat törni az áthatolhatatlan növényfalba. - Nemegyszer jártam már itt, és akkor nem volt ilyen sűrű. Mi történhetett? Csak nem léptették életbe a másodfokú készültséget?... A mindenit! Elkaptak a bokrok!

Leon hirtelen felkiáltott. Az ágak sűrűjébe belesve mintha furcsa lebegő alakokat látott

volna. Eleinte nem tudta kinézni mik lehetnek azok, de egyszerre rádöbbsent. Sötétvörös színű, fejnyi nagyságú gömbök lebegtek a bokrok fölött és a lombok között. Eleinte fel sem tűntek volna Leonnak, ám amint Ar'iem belegabalyodott a bokrok szövevényébe, egyszerre meglódultak. Négy-öt ilyen labda lebegett ráérősen a tüskékbe bonyolódott alakváltó felé.

- Ne! - ordított fel Leon. A karddal a kezében lecsusszant a lováról, és ki akarta szabadítani társát, de hirtelen az ő ruhájába is horgas tüskék akaszkodtak, bokájára indák fonódtak. - Vigyázz!

Nagy pallosát két kézre fogva vadul csépelni kezdte maga körül a ragaszkodó növényzetet, és a rozsdás fegyver súlyos csapásai alatt tucatszám hulltak a tüskés ágak, indák csomói. Minden levágott inda helyett azonnal három újabb tekergett a behatoló felé, és a bíborszínű bimbók bódító illatot leheltek felé. Szörnyű, halálos álmot.

Leonnak az volt a szerencséje, hogy épp csak egy lépésnyire hatolt még be a sűrűbe, így eszeveszetten vagdalkozva sikerült kivágnia magát a növények halálos öleléséből. Félájultan zuhant ki a felkelő nap melegétől párolgó nedves tisztásra, és látta, hogy az erdő még ide is utána nyújtogatja tüskés indás kezét. Kimerülten hengeredett arrébb.

Ar'iem eszelősen sikoltózott. Pukkanások hallatszottak, és a szerencsétlen alakváltó úgy visított, mintha nyúznák. Leon zihálva, támolyogva tápáskodott fel. Iszonyú látvány tárult a szeme elé azon a keskeny résen át, amit ő vágott a kardjával az erdő sötét falába. Ott, ahol nem sokkal ezelőtt még Ar'iem vergődött a tüskék fogságában, most egy sárga portól alig látható rémalak állt. A test megnyúlt, végtagjai lerövidültek, és görcsösen vonaglottak. Az alakváltó eredetileg szürkés teste most zöldesre váltott, és szinte minden porcikájából tekergő indák, ágacskák, levelek, tüskék, gombák, páfrányok kezdtek nőni. Még egy vörös dinnye csapódott neki a haláltusáját vívó alaknak, szétpukkant, sárga porba borította a rémséget, és Ar'iem visítása hirtelen abbamaradt. Mire a sárga porköd elillant, Leon hiába meresztette a szemét, ott, ahol az előbb még a nyomorult alakváltó vonaglott, most csak a bokrok, növények, ágak még sűrűbb szövevénye látszott. Az alakváltó testét magába szívta a dzsungel.

Leon iszonyodva hátrált el, és csak most vette észre, hogy pallosáról vér csöpög a földre. A levágott ágak és indák ugyanúgy véreztek, mintha embereket aprított volna fegyverével.

Meglepett kiáltás harsant.

Alig száz méterre előtte váratlanul lovasok bukkantak elő az erdőből. Nem olyan zömök, bozontos eemsi lovakon ültek, mint Leon és néhai társa, hanem karcsú, hófehér paripákon. Négyen voltak, csontsovány, szürke bőrű alakváltók valamennyien.

Amint meglátták Leont, azonnal feléje fordították a lovaikat. Pillanatokon belül odaértek, és közönyös képpel szemlélték a karddal a kezében védőpozícióba helyezkedő Leont. Az élen lovagló, keskeny arcú fickó, akinek egy bíbor érem lógott láncon a nyakában, leugrott hátasáról, és tiszteletteljesen meghajolt Leon előtt. - Készen állunk, Sang mester.

6.

Leon keze összeszorult a Tomboló markolatán, tekintetével Sangot kereste, de egyszerre rádöbbsent, mi történt. A bíborérmes alakváltó hozzá intézte szavait, és ez azt jelentette, hogy őt Sangnak nézi. Ez csak úgy történhetett, hogy valószínűleg Sang az, aki felvette Leon Silver alakját, és vezette a sereget Otoak elfajzottal ellen.

Leon elkeseredett pillantást vetett a növényé vált Ar'iem felé, aztán a földbe szúrta a

hatalmas pallost, és letörölte homlokáról a verejtéket.

- Hogy állunk? - kérdezte bizonytalanul.

Az alakváltók vezetője kissé összevonta ferde szemöldökét, de nem öntötte szavakba csodálkozását, engedelmesen válaszolt.

- Minden a parancsod szerint, Sang mester. A határvédelmet megerősítettük, a védőberendezéseket maximumra kapcsoltuk. Nagy árat fog fizetni az, aki engedélyünk nélkül merészel belépni a területünkre. A portyázó határvédőkön kívül minden ghird bevette magát a palotába, és felkészült a védekezésre.

- Maximumra? - morogta Leon, és ismét a gyilkos dzsungel felé pillantott, mintha attól tartana, hogy nesztelenül máris indák kúsznak a bokája felé. - Ar'iem nem tudott a maximumról... Én már késve érkeztem. Nem tudtam kiszabadítani.

Az egyik alakváltó halkán szitkozódott.

- Látod, Al'ghard, én mondtam, hogy nem sikerült minden felderítőnket időben értesíteni. Még legalább tízen kinn kószálnak... Al'ghard, az alakváltók vezetője bosszús pillantást vetett kísérője felé.

- Elhallgass! - Aztán elnézést kérően fordult Leon felé. - Sajnálom, Sang mester, mi úgy érezzük, hogy ez túlzott elővigyázatosság. Mint tapasztalhattad, a jó ghirdek is ugyanúgy rajta veszhetnek, ha nem sejtik, hogy teljes védelemre állítottuk a berendezéseket. És miért is van erre szükség? Hiszen nem fordulhat elő, hogy Otoak áttörhessen azon a seregen, ami a te vezetésséddel a folyónál útjukat állja, nagy mester.

- Micsoda? - lepődött meg Leon. Szerencsére az alakváltó úgy értelmezte ezt a kifakadást, mint megdöbbenés kifejezését amiatt, hogy kétségbe merték vonni parancsa értelmét.

- Ha azonban mégis bekövetkezne ez a kellemetlen fordulat - sietett biztosítani Al'ghard -, készen fogunk állni. Ha kell, a szükségállapotra hivatkozva megszegjük a Biztonsági Tanács rendeletét, kinyitjuk a fegyverraktárakat és felfegyverkezünk sugárpisztolyokkal, de semmi esetre sem engedjük, hogy úrhajóink a vadak kezére kerüljenek.

Leon nyelt egyet.

- A sugárpisztolyokról szó sem lehet! Ezzel várják meg az én parancsomat!

Az alakváltó csodálkozva pillantott rá.

- Hiszen már felhatalmaztad Al'thangot, nagy mester...

- Hírvivőt küldök a... palotába, ha szükség lesz a parancs végrehajtására. De nem hiszem, hogy sor kerül rá. Az események szerencsés fordulatot vettek. Nincs szükség a biztonsági berendezésekre. Több bajt okozhatnak, mint hasznot!

- Miféle fordulat, nagy mester?

Leon még inkább kiegyenesedett, és büszkén támaszkodott a kardjára.

- Mindent meg fogsz tudni idejében, Al'ghard - jelentette ki gőgösen. - Most nincs idő magyarázkodásra. Hamarosan mindent megmagyarázok. Addig is, fogadd parancsomat! Térj vissza a palotába, és közöld Al'thanggal az alábbi szigorú utasítást! Megváltoztattam a tervet. Egészen a palotáig csaljuk az Elfajzottakat és ott mérünk majd rájuk döntő csapást! Addig is, kikapcsolni a védőberendezéseket! Mindegyiket! Bárhogy alakuljanak is a dolgok, szigorú parancsot adok rá, hogy addig ne tegyetek semmilyen intézkedést, míg halálomról nem értesültök vagy tőlem parancsot nem kaptok!

A jelenlévők mindegyike eltátotta a száját meglepetésében.

- De... Sang mester! - tiltakozott felháborodottan Al'ghard. - Nem volt még példa arra, hogy kikapcsoljuk a védelmi berendezéseket!

- Most lesz! - szögezte le határozottan Leon. - Az események váratlan fordulatot vettek. Nem szabad hibáznunk! Csak akkor van esélyünk, ha úgy cselekedtek, ahogy parancsoltam.

- Al'thang nem fog engedelmeskedni nekünk -tátogott Al'ghard.

- Tegyé! róla, hogy engedelmeskedjen! - kiáltotta Leon haragosan. - Al'ghard! Titeket teszek felelőssé, hogy minden a parancsaim szerint történjen. Az ügy érdekében teljhatalommal ruházlak fel benneteket abban az esetben, ha Al'thang ellene szegül a parancsomnak. A fejetekkel felelték érte, hogy mire Otoak seregét magunk után csalva megindulunk a palota felé, egyetlen biztonsági berendezés se akadályozza haladásunkat!

Al'ghard sápadtan hajtott fejet.

- Van még más parancsa is, Sang mester?

- Nincs. Illetve... Chloviát, azt a kis cherub boszorkányt azonnal engedjétek szabadon. A ti felelősségetek, hogy vigyázzatok rá...

- De uram! - kiáltotta az egyik alakváltó. - Hiszen Chlovia az oldaladon távozott!

- Igen... - krákolta zavartan Leon. - De amint kikapcsoltátok a védelmi berendezéseket, Chloviát azonnal útnak indítom a palotába, hogy megerősítse a parancsokat és pontosan beszámoljon a helyzetről. Ha Al'thang el akarja fogatni, akkor nektek kell vigyáznotok rá...

- Úgy lesz, nagy mester!

Leon kirántotta a kardot a földből, a vállára vetette, és mielőtt az alakváltók bármit is kérdezhetek volna, már fel is pattant zömök lova nyergébe. Megragadta a másik ló kantárszárát, és összevonta a szemöldökét.

- Siessetek! - sürgette Al'ghardot. - Legjobb tudomásom szerint Ar'menda és más felderítők is hazafelé tartanak. Nem tudnak a fokozott védelemről. Ha gyanútlanul belesétálnak ők is a csapdába, mint Ar'iem... haláluk a ti lelketeken fog száradni!

Ennél nem kellett meggyőzőbb érv. Al'ghard fejet hajtott, lóra pattant, és a négy alakváltó máris visszafelé vágatott arra, amerről jöttek. Valószínűleg lehetett ott egy biztonságos járat.

Leon ernyedten sóhajtott. Aztán megsarkantyúzta a lovát, és vágatva indult vissza a folyó irányába, hogy odaérjen, mielőtt a csata kezdetét veszi.

Kissé zúgott a feje, de megpróbálta összerakni magában a mozaikokat, amiket innen-onnan megtudott. Sang tehát Leon Silver alakjában, az Éj Kardjával a kezében csapdát állított Otoak Elfajzottjainak a folyónál. Ezek szerint Sang is ghird lenne? A tények erre utalnak. Vagy csak azzal vált a ghirdnek vezetőjévé, hogy megszerezte az Éj Kardját?

Mindegy, a lényegen ez semmit nem változtat. Ha Sang az összes ghirdet arMegadown várába parancsolta, az valószínűleg azt jelenti, hogy nem sok lehet mellette az Otoak ellen vezényelt seregben. Legfeljebb egy-két alakváltó, meg az Éj Kardjának Lovagjai. Valószínűleg nem saját híveit akarja bedobni az élvonalba. Ha tehát ő most megjelenik Leon Silverként, és serege számára sikerül bizonyítania kilétét, túlerőben lesznek Sang szolgálai ellen. S akkor már csak Sanggal és az Éj Kardjával kell elbánnia.

Csak, gondolta keserűen. Sang félisteni ereje és az Éjkard legyőzhetetlensége ellen mit lehet tenni? Saját hol előjövő, hol eltűnő mentális hatalma bizonyára nem dacolhat Sang óriási erejével, s mire lesz jó a Tomboló a Denevér ellen?

Sóhajtott. A Tomboló ott hevert az ölében, rozsdamartan, kissé kicsorbultan, és nem sok jót ígért. Ez idáig még egyszer sem mutatta ki a neki tulajdonított varázshatalmat. Sőt, roppant súlya akkora volt, hogy Leon alig bírta megemelni. Nem csoda, hogy amikor kiküzdötte vele magát a gyilkos erdő szorításából, pár másodpercnyi hadakozás a végletekig kimerítette. Ellentétben az Éjkarddal, mely magától röppent a kezében, sőt, még a páncél súlyát is megkönnyítette. Mire fog menni, ha majd a Tombolóval nekimegy a Denevérral felfegyverzett Sangnak? Lerázta magáról csüggedést keltő gondolatait. Itt Cherubionban számos alkalommal volt már alkalma csüggedni, mégis mindahányszor sikeresen került ki a lelegehetetlenebb helyzetekből is. Miért pont most vallana kudarcot?

Ez a gondolat optimizmussal töltötte el. Chlovia bájos arcocskája jutott az eszébe, és sóvárogva gondolt arra, milyen régen szorította magához karcsú testét. Hogyan is késlekedhet most, amikor Chlovia várja Sang táborában!

Hátasával felrúgatatott egy nagyobb magaslat tetejére, ahonnan rálátott a folyó ezüstösen kanyargó sávjára. A nap már magasán állt a keleti horizont felett, és az esti esőzés után az ég olyan tiszta volt, amelyet csak festők vásznain lehet látni.

A folyó túloldalán, úgy másfél mérföldnyire attól a ponttól, ahol Leon lova állt, mintha fekete sáskák lepték volna el a síkságot, Otoaak serege sorakozott. A folyó innenső oldalán ugyanazzal a gázlóval szemben, a hullámozó dombok takarásában egy másik sereg táborozott. Leonnak nem kellett különösebben törnie hozzá a fejét, hogy rájöjjön, ugyan kinek a serege. Ismerős teherautókat látott, sőt egy felhalmozott kőkupac mögött még egy ágyú csövét is felfedezte. A balszárnynon elmosódott, ködszerű alakok gyülekeztek, és valamivel még távolabb nyolc hatalmas wyvern csapkodott a szárnyával. A jobbszárnynon épp egy hatalmas alak sietett végig a sátrak között, több kisebb alak társaságában. S bár ebből a távolságból Leon nem látta jól az illetőt, mégis meg mert volna esküdni rá, hogy Chlovis csörtet valahová hatalmas súlyával.

A seregek valószínűleg már értesültek egymás jelenlétéről, mert a folyó túloldalán az Elfajzottak harcra készültek harci szekereikben s zömök hátasaikon, míg a folyó innenső oldalán az ellenségeik táborában nagy volt a sürgés-forgás.

Leon megsarkantyúzta hátasát, és szélvészsebesen vágatni kezdett az innenső tábor jobbszárnya felé. Ha meglepetésszerűen érkezik, talán meg tudja győzni a cherubokat kilétéről, mielőtt Sang tudomást szerezhetne jelenlétéről.

Levágatatott a magaslatról, két kisebb domb közötti völgyben nyargalt tovább, s nem sokkal később, amikor egy újabb dombot megkerült, máris feltűntek az első sátrak. Nem katonai sátrak voltak, hanem az Elfajzottakéhoz hasonlatos, bőrdarabokból varrott alkotmányok.

A magas fűből hirtelen egy lándzsás keor ugrott elő, és éles hangon felrikkantott.

- Félre! - ordított rá Leon, és nem lassított vágatásán.

- Megállj! - ordította a keor, aztán amikor meglátta, ki ül a lovon, még a száját is eltátotta meglepetésében. Ijedten ugrott félre.

Leon bevágatatott a sátrak közé, és megfékezte fujtató paripáját. A fegyveresen gyülekező, csatára készülő keorok, azénok és más törzsekből verbuválódott cherubok tágra nyílt szemmel meredtek rá. Több ezren lehettek szerte a környéken, Leonnak sejtelve sem volt róla, hogyan és mikor csatlakozhattak a fősereghez. Hiszen őt alig tizenöt keor kísérte el arMenienbe. A jelenlévők izgatottan kiabáltak, mutogattak.

Leon felemelte a Tombolót, és akarata ellenére fáradtsága hirtelen furcsa módon vett erőt rajta. A fejében lüktető mentális erő egy pillanatra elszabadult az agyában, egész testét élénkzöld Szent Elmo tüze ragyogta be, a fényjelenség végigkúszott a karján, áterjedt a fegyverére, s Gilgarat kardja, mintha csak mély álomból ébredne, félméteres zöld lángcsóvát vetett. A bámészkodókból óriási ordítás tört ki, aztán egyszerre mindenki elcsendesedett.

- Hol van Chlovis? - ordította Leon, kihasználva a hirtelen támadt csendet. - Hol van Chlovia?

Mindenki egyszerre kezdett ordibálni, megint csak összevissza zagyváltak, és a tábor belseje felé mutogattak.

- Hol? - ordította elkeseredetten Leon, és minden energiájával azon volt, hogy kihámozza a zagyva szavakból, amit tudni akart.

Ahogy összeszedte magát, sikerült megzaboláznia túlcsoordult mentális energiáját, s az élénkzöld ragyogás pillanatok alatt lefoszlott testéről és fegyveréről. Az előbb habkönnyűvé vált fegyver most ismét ólomsúllyal húzta le karját.

A nagy kavalkádban Leon tömzsi lova megriadt, és nyerítve ágaskodott fel. Leonnak erősen kapaszkodnia kellett, hogy le ne essen.

Egy rojtos bőrzekét viselő, nyúlánk fickó érkezett futva a sátrak közül, keskeny álla volt, hosszú orra, csúcsos füle, lenszőke haja gubancosanomlott a vállára.

- Volodyan! - kiáltotta Leon, és arrafelé rúgta, ahol a mutáns megjelent. - Hol van Chlovis?

Volodyan ferde szeme összeszűkült. Egy pillanat alatt lekapta a válláról az íját és felajzotta. Keményen fogta a felé lovagló Leonra.

- Ne tovább! - csikorogta kegyetlenül. - Állj, ha mondom...

Leon hat lépésre a harcias mutánstól megfékezte a hátasát, és leugrott a nyeregből. Kardját bal kézzel a vállára vetette, és jobbát előre nyújtva közeledett Volodyan felé.

- Maradj, ahol vagy! - reccsent rá a mutáns, és még egy centit feszített az íján.

Leon megtorpant, egy pillanatra zavar villant az arcán. Sejtette, hogy be kell majd bizonyítani kilétét, de zavart értetlenségre számított, nem ilyen határozott ellenségességre.

Az összevissza zagyváló cherubok futva követték, és nagy kört formálva izgatottan kiabálva, hadonászva várakoztak.'

- Leon Silver vagyok! - kiáltotta Leon, egyrészt Volodyannak, másrészt a cheruboknak szánva szavait. - Én egyesítettem a sereget Otoak ellen. Azonban Sang orvul rám támadt és Balamud, az Éj Kardja elárult! Ez, amit itt a kezemben láttok, nem más, mint a hatalmas Gilgarat kardja, mely mindig is Cherubion érdekeit szolgálta. Minden nehézséget leküzdve visszajöttem megakadályozni, hogy a cherubok és szövetségeseik egy szörnyű hibát kövessenek el! Ha Sang oldalán szálltok harcba, megpecsételitek a sorsotokat. Mert nem Otoak Cherubion igazi ellensége, hanem Sang és a ghirde csatlósai, az alakváltók!

Óriási hangzavar támadt, a cherubok fegyvereikkel hadonásztak, ordítottak, éljeneztek, fűjjoltak. A vélemények erősen megoszlottak. Volodyan ferde szeme késpengényire szűkült. Kiáltott valamit, de a hangzavarban nem lehetett érteni, hogy mit. Mégis, amikor Leon ismét megszólalt, a cherubok azonnal elcsendesedtek, és szavai tisztán szálltak az egyre növekvő tömeg feje fölött.

- Cherubok, testvéreim! - harsogta Leon, és még nem tudta, hogyan fogja folytatni. Aztán nagyot sóhajtott. - Megtaláltam Kevanaar naplóját, és sok mindent megtudtam belőle. Ti egy új faj vagytok, Kevanaar bennetek látta Cherubion jövőjét... ezért is rólatok nevezte el leendő birodalmát! Csakhogy élnek itt olyan lények, akiknek ez az elképzelés nem tetszett, és minden erejükkel azon voltak, hogy megakadályozzák a ti fejlődéseteket, hogy meggátolják a Cherub Birodalom létrejöttét. Ezek egy idegen faj küldöttei, a ghirdek, akiket mi mindannyian csak a Káosz népeként, alakváltókként ismerünk. Ők a ghirdek, egy idegen faj küldöttei, akik most harcba küldenek benneteket azok ellen, akik veszélyeztetik a létüket. Nem mondom, hogy Otoak Elfajzott népétől jót várhatunk, de ők legalább olyan ellenség, akivel számolhatunk, és akivel egyezsége juthatunk. Először a ghirdeket kell legyőznünk, akár Otoak segítségével is, aztán visszazavarni az Elfajzottakat oda, ahonnan jöttek: Amrikba. Ha ezt megteesszük, akkor semmi sem gátolja tovább a Cherub Birodalom létrejöttét és a cherubok felemelkedését!

Leon elhallgatott. Éljenést várt, vagy esetleg hangos tiltakozást. Ám a cherubok döbbsent csendben meredtek rá, senki nem éljenzett, senki nem gúnyolta. Vártak. Valamire vártak.

- Cherubok! - kiáltotta gyorsan Leon. - Tudom, hogy sokan próbáltak már benneteket félrevezetni, tudom, hogy árulónak tartjátok Kevanaart, mert cserben hagyott benneteket, de... higgyétek el, Kevanaar nem volt áruló. És én sem vagyok az. Nézzetek rám, és nézzetek meg jól. Itt állok köztetek, a kezemben egy hatalmas fegyver van, mellyel

ellenségeim ezreit, tízezreit pusztíthatnám el, mielőtt elfogy az erőm. Ám én leteszem ezt a kardot és fegyvertelenül fogok állni előttetek. Mentális erőmmel bármilyen nyílveesszőt vagy lövedéket elháríthatnék, ám nem fogom ezt tenni. Tessék, itt vagyok, aki nem hisz bennem, nyugodtan lelőhet... Itt állok előttetek és arra kérlek benneteket, nézzetek meg jól! De ne a szemetekkel, a szívetekkel nézzetek! Leon Silver vagyok, és a cherubok javát akarom!

Eldobta a kardot, és kitárt karral állt. A cherubok némasága megtört. Mennydörgésszerű éljénzés harsant, és pajzsokhoz vert kardok, buzogányok csattogtak. Volodyan leengedte az iját, és homlokát ráncolva meredt rá.

Leon elvigyorodott.

- Ezt vártam tőletek!

Szavait elnyomta az iszonyatos hangzavar. Volodyan sietett oda hozzá.

- A szentségedet, Leon! - ordította a fülébe.

- Elhiszed, hogy én vagyok az? - Volodyan nevetett.

- Ki más lenne képes meggyőzni bennünket arról, hogy csatlakozzunk hozzá?

Átölelték egymást és alaposan megdönggették egymás hátát. A cherubok éljeneztek, most már néhány géppisztolyos katona is előkerült, hogy megnézzék, mi lehet az ováció oka.

Volodyan sietve vont a tábor közepe felé, hogy nyugodtan beszélhessenek, ám a cherubok, dacára minden tiltakozásnak, nyomultak utánuk. Leon felkapta a Tombolót, mielőtt a tömeg elsodorta volna fegyverétől.

- Hol van Chlovis és... Chlovia?

- A haditervet beszéljük meg a főnöki sátorban. Leon arca elkomorult.

- Sang vezérletével? Volodyan a fejét rázta.

- Silver... illetve, izé, Sang a te képedben fellovagolt egy magaslatra, hogy saját szemével mérje fel Otoak seregét.

Leon azonnal felélénkült.

- Micsoda? Ez nagyszerű! Volodyan, hány alakváltó van a seregben?

A keor vándor vállat vont.

- Tudomásom szerint csak Ar'gond és Ar'main, Leon... izé, Sang testőrei. De ők elkísérték a felderítésre mesterüket. A táborban csak az Éj Kardjának Lovagjai maradtak... úgy ötvenen.

Leon elvigyorodott.

- Remek. Kik vesznek részt a főnöki sátorban tartott tanácskozáson?

- Ron Kulukhon, aztán Chlovis, mint a cherubok főnöke, Chlovia, a feketemágus seregeinek vezetője - sorolta Volodyan -, Harris, Melan teremtményeinek élén, Alriena, a testőrnök kapitánya és még néhányan. Például az az Ishabar nevezetű, meg Arbinter, az armelonok királya, és Gormond, az azénok vezére...

Ekkorra egy hatalmas térségre érkeztek, ahol fegyveres katonák várakoztak, akik megütközve néztek a jobbszárny felől érkező cherub tömegre, de legfőképpen az élen lépkedő Leonra és Volodyanra. Szájtátva adtak utat nekik, és egymást kérdezgették, mi történhetett.

A hatalmas főnöki sátorból a hangzavart hallva Chlovis dugta ki a fejét, és megütközve bámult a közeledőkre.

- Mi az? - morogta. - Hisz még most mentél el! Máris? És... hol vannak a kísérőid? Hol a páncéldó?

Leon szó nélkül besietett a sátorba, és az egyre nagyobb számban gyülekező harcosok ovációja közepette megállt a sátor közepén. Egy kézzel rajzolt térkép fölül Ron Kulukhon, Chlovia, Ishabar, Harris, Alriena, meg két idegen arca nézett fel. Ez utóbbi kettő úgyszintén cherub lehetett, de hogy mely fajból, azt Leon nem tudta megállapítani.

- Azt hiszem - vezette be Volodyan a mondandókat -, Leon barátunk meglepő dolgot fog közölni veletek.

- Örülök, hogy újra látlak benneteket - motyogta Leon. Aztán kissé hangosabban tette hozzá. - Nem is tudjátok, mennyire vártam már ezt a találkozást.

- Leon - mondta Chlovia komoran -, mi történt veled?

- Oly sok minden, hogy elbeszélni sem bírom. - Odasietett Chloviához, és dacára a többiek türelmetlen és értetlen pillantásainak, magához szorította. - Szerelmem! Úgy féltettelek!

Chlovia megütközve nézett rá.

- De Leon... Mi... mi ez az egész?

Leon átölelve tartotta asszonyát, úgy nézett végig hű szövetségesein.

- Üdvözöllek benneteket - nyögte ki. - Nem is tudjátok, milyen nehéz út áll mögöttem.

- Nyögd már ki! - türelmetlenkedett Chlovis. - Otoaak megkezdte az átkelést?

- Ez itt az igazi Leon Silver! - jelentette be ünnepélyesen Volodyan. - Eddig Sang parancsainak engedelmeskedtünk.

- Sang rám támadott egy mocsár fölött - sietett magyarázatot adni Leon az értetlen arcok láttán. - Az Éjkard kiröppent a kezemből. Sang meg akart ölni, de sikerült elmenekülnöm. Aztán... hosszú kalandok során megtudtam, hogy valaki felvette az alakomat és a nevemben hadba vezette a csapatot Otoaak ellen. Nem volt nehéz rájönnöm, hogy Sang az. Sang az alakváltók igazi parancsnoka. Egy ghirde!... Az ellenségünk! - Bizonytalanul nézett körül. - Ti nem is tudjátok, hogy a ghirdek Cherubion igazi ellenségei! Én azonban megtaláltam Kevanaar naplóját, és sok mindent megértettem. Kevanaart a ghirdek üldözték el. És a ghirdek azok, akik felhasználnak bennünket saját céljaikra. Az alakváltók... meg az Éj Kardja!

Chlovia megremegett az ölelésében, és egy árnyalatnyit elhúzódott, de azon nyomban vissza is bújta az ölelésébe.

- Furcsa dolgokat beszélsz... Mégis, mióta találkoztunk, most először ölelsz olyan hévvel, mint régen...

A jelenlévők mindannyian egyszerre kezdtek beszélni.

- Azt mondod, te nem Leon Silver vagy? - tátozott Harris.

- Semmit sem értek - mondta az egyik ismeretlen cherub.

- Ha igaz, amit mondasz, hogy kerül az Éjkard a kezébe? - kérdezte bambán Chlovis.

- Azt hiszem, misztifikáció áldozatai lettünk - krákogta Ishabar.

- Hú, ha én ezt otthon elmesélem! - áradozott Ron. Volodyan széttárt karokkal próbálta lecsendesíteni őket. Leon iszonyú fáradtságot érzett a tagjaiban. Majdnem összerogyott a kimerültségtől.

- Kérlek, hallgassatok... meg... - nyögte. Egyszerre csend lett. Mindenki várakozóan nézett rá.

- Higgyetek nekem - motyogta Leon. - Nagy utat tettem meg, mióta utoljára láttuk egymást. Sok mindenre ráébredtem. Eddig vakon vezettelek benneteket előre... most már látok! Tudom, mit kell tennünk, hogy elérjük mindazt, amire szövetkeztünk! Le kell győznünk a ghirdeket! El kell foglalnunk arMegadownt! Lehet, hogy meg fogtok döbbsenni azon, amit most mondok, de kérlek benneteket, bízzatok bennem! Cherubion érdekében időlegesen szövetkeznünk kell Otoaakkal!

Tiltakozó kiáltások harsantak fel. Még Chlovia is tiltakozott.

- Egy frászt! - kiáltotta vöröslő arccal, és indulatosan kibújt Leon karjából. - Ha valóban Leon Silver lennél, sosem kívánnál tőlünk ilyet!

- Leon épp az Elfajzottak ellen egyesített minket! -kiáltotta Harris.

- Ezt meg kell magyaráznod! - morogta Chlovis.

- Silver sosem kívánná tőlünk ilyen árulást! - recsegte Alriena.

- Ez nem Leon! - üvöltötte Ron Kulukhon. - Fogjátok el!
- Megálljatok! - kiáltotta Leon dühösen, és elszántan emelte fel roppant pallosát. - Értsétek meg, a javatokat akarom! Vissza, különben.
- Nocsak! - harsant fel egy érdes hang a sátor bejáratánál. - Te, aki Leon Silvernek mondd magad, fegyvert emelsz a barátaidra?
Sang állt az ajtóban, teljes vértetben, a lángoló Éjkarddal a kezében, Leon Silver ábrázatával.

7.

- Gyanítottam - mondta Sang kissé rekedten, de egyértelműen Leon Silver hangján. - Mindig is tudtam, hogy az alakváltók a döntő pillanatban elárulnak bennünket. És azt is tudom, ki bújik meg az én arcom mögött! Al'ghard, te áruló kutya! Azt hiszed, meg fogja védeni a tyúkszaros életedet az a rozsdás penge az Éj Kardjával szemben?

- Chlovia! - sikoltotta Leon. - Ron, Chlovis, Harris! Segítsetek!

- Azt hitted? - röhögött fennén Sang. - Azt hitted, nem jönnek rá azonnal, hogy áruló vagy? Azt hitted, kiadhatod magad Leon Silverként? Azt hitted, örökre rejtve marad előttem, hogy te Otoak bérence vagy? Al'ghard! Elfajzottabb vagy az Elfajzottaknál! És bűneidért a végzeted lesújt rád!

Sang előrelelendült a díszes csatapáncélban, és a bíborszínben lángoló Éj Kardja süvítve szelte a levegőt.

Leon csak annak köszönhette az életét, hogy hátraugrott, hiszen még súlyos kardját sem volt ideje a csapás elé kapni. A fejében lüktető mentális erő hirtelen élénkzöld fénnel vonta be testét. Szeme zöld szikrákat lövellt, és ahogy a fűszínű sugár áterjedt kardjára, már nem érezte fegyvere roppant súlyát.

- Megállj! - ordította hevesen Chlovis. - El kell döntenünk, ki az igazi!

- A halott alakváltó vissza fogja nyerni igazi alakját! - rikkantotta Sang, és veszett támadásba lendült. Vadul felröhögött, és oldalról csapott Leon felé, hogy derékban kettészelve. A támadás olyan villámgyors volt, hogy Leonnak nem maradt ideje félreugrani.

Ösztönösen rántotta a csapás irányába roppant pallosát. Az Éj Kardja ellen nem sok jóban reménykedhetett, ám az eredmény minden várakozását túlszárnyalta.

A bíborszínben izzó Éjkard roppant lendülettel vágódott Gilgarat rozsdás kardjának. Leon biztos volt benne, hogy a varázskard lendülete elsöpri az ő pengéjét. Ám amikor a két kard találkozott egymással, iszonyatos rikoltás hallatszott és olyan csendülés, mintha egy harang szakadt volna le egy templom tornyáról. Leon úgy érezte, mintha az ütközésbe egész teste beleremegne. És a remegés valóságosan is rázta, mintha áram ütötte volna meg. Iszonyú visítás, sistergés hallatszott, aztán üveges csörömpölés! A legendás Éj Kardja apró darabokra tört, mintha csak üvegből lett volna. A darabok fölött egy bíborszínű denevér elnyújtott teste jelent meg. A sátor teteje felé kúszott, aztán akárcsak a kard, a denevér teste is megmerevedett, és apró darabokra hullott. Bíborszínű üvegcserepek borították be a sátor földpadlóját, és a fáklyák vörös fényében vérszínűen csillogtak. , Sang dermedten állt, kezében a legendás kard markolatával. Bénultságában még arra sem volt ereje, hogy mentális pajzzsal védje magát, amikor Leon kezében a Tomboló, szinte magától cselekedve, lecsapott rá.

Iszonyatos reccsenés hallatszott, és Sang páncélja kettérepedt, mintha csak vékony falemezből lett volna. Sang hanyatt zuhant, mellkasa szétnyílt. A résből egy amorf, fekete szörnyeteg türemkedett elő. Mielőtt Leon kardja ismét lecsaphatott volna, a szörnyeteg

felvijjogott, a levegőbe emelkedett és kisuhant a sátor ajtaján. Odakinn dühös ordítás harsant.

Leon futva rontott az ajtóhoz. Még látta, ahogy az amorf, fekete szörnyeteg eltűnik a sátrak fölött északnyugat felé, arMegadown irányába.

- A mindenit! - suttogta Chlovis mellette. Leon a sátorban tartózkodók felé fordult.

- Azt hiszem, a kilétem nem szorul további bizonyításra.

Hűséges szövetségesei büntudattal sütötték le a fejüket. Leon elnevette magát rajtuk. Aztán elkomorodott.

- Sang arMegadown felé repült. Nincs időnk! Az Éj Kardjának Lovagjait fogjátok el, és tartsátok fogva őket. Sang két alakváltó kísérőjét úgyszintén... Bár kétlem, hogy megtaláljátok őket. - Sóhajtott. - Kérek két önként vállalkozót, aki elkísér Otoaak táborába!

Chlovia máris előrelépett, megelőzve mindenkit.

- Nem - mondta határozottan Leon. - Nem te.

- Dehogynem! - vitatkozott a lány. - Ha megint elválok tőled, honnan ismerlek fel, ha legközelebb feltűnik egy másik Leon Silver?

Többen is vállalkoztak volna, de Leon rövid megfontolás után Volodyant választotta.

- A többiek készítsék fel az egységeiket az indulásra! - parancsolta. - Otoaak seregeivel együtt megostromoljuk arMegadown várát. Ha eljutunk odáig...

Hamarosan Chloviával és Volodyannal az oldalán elérte a széles Khaf-folyót. Az Elfajzottak előőrsei épp ekkor készültek megindulni a gázlón át, ám a három közeledő lovas láttán megtorpantak.

Leon megállás nélkül lovagolt át a gázlón. Két társa mögötte. Az Elfajzottak fegyverüket készen tartva várták őket, bár el sem tudták képzelni, hogy három lovas meg merésznélne támadni népes csapatukat.

Egy széles vállú, három szemű eemsi penderült Leon elé.

- Megállj! - parancsolta.

Leon, még a folyó szélén, megállította a lovát, és határozottan kiáltott oda.

- Otoaakkal van beszédem. Méghozzá azonnal! A nevem Leon Silver! Mondd meg neki, hogy itt várom!

A név hallatán az eemsi lóra kapott, és elvágatott. Leonnak és társainak öt percre sem kellett várakozniuk, a szőrös harcosok közül máris felbukkant Otoaak gigászi teste. Ő nem lovon ült, kentauruszerű teste feleslegessé tett mindenféle hátast. Négy lábán közeledett a gázló felé. Tucatnyi alvezére kísérte.

- Üdv néked, eemsi király! - kiáltotta felé Leon már messziről. - Felismeresz engem és ezt a kardot?

- Mit akarsz, Leon Silver? - zengte vissza az eemsi fővezére.

- Szövetséget, mint ezelőtt! Az eemsi és kunigaamiak harcoljanak a cherubok mellett a ghirdek ellen! Ez a feltétele annak, hogy a hadjárat végén bűneitek megtorlása nélkül távozhassatok vissza Amrikba. Ha nem szövetkeztek velünk a ghirdek ellen, otthon árvák és özvegyek sokasága fog könnyet hullatni utánatok! Ez itt a kezemben a Tomboló, a hírhedt varázskard, mellyel alig pár percre zúztam darabokra az Éjkardot, a Denevért! Most már senki sem állhat az utamba. Ismerem a szándékodat, Otoaak, de hajlandó vagyok megbocsátani árulásodért, ha jóvá teszed vétkeidet! Mit választasz, szövetséget vagy halált?

Otoaak egészen előre lovagolt a folyó partjáig. Gigászi arcán elfojtott indulat tükröződött.

- Elszöktél tőlem!

- Rájöttem a csalárdságodra. Azt hitted, kihasználhatsz engem! Tévedtél! Most döntened kell! Velem tartasz, vagy ellenem! Öt percet adok. Seregeim itt várnak a folyónál, de máris vonulnak tovább arMegadown felé. Ezzel a karddal a kezemben akár

egymagam is feltartóztathatnám az egész kompániádat, de rám máshol lesz szükség. így hát, azt javaslom, ha nem lépsz szövetségre velem, jobb, ha máris visszafordulsz és Amrik felé menekülsz, mert ha végeztem a ghirdekkel, az eemsik felé fog fordulni a dühöm. És azt tanácsolom neked, Amrikban is jól bujdoss el, mert sereget gyűjtök, és ugyanazt fogom tenni, amit te tettél Cherubionban. Lemészárolom a népedet, fogságba ejtem az asszonyaidat és a gyerekeidet! Elejét veszem annak, hogy valaha is Cherubion földjére merészed tenni a mocskos lábadat!

Otoaak csak tátogott. Leon magabiztossága és ez a hirtelen lerohanás meglephette kissé.

- Nem várok tovább! - kiáltotta Leon Silver. - Dönts a sorsotok felől! Ha a szövetséget választod, keljtek át a folyón és küzdjetek velünk vállvetve, hogy jóvá tegyék, amit a föld ellen vétkeztek. Ha ellenségem akarsz lenni, fordítsd vissza a hátasaidat és tűnj a szemem elől, amíg megteheted!

Leon megfordította a lovát, és a gázlón át a túlsó part felé vágatott. Nem kellett hátra fordulnia, hogy érezze, Chlovia és Volodyan milyen tiszteletteljes pillantásokkal követi.

Ahhoz sem kellett hátrapillantania, hogy lássa, amint Otoaak serege megkezd az átkelést. Nem bízott teljes mértékig ebben az erőltetett szövetségben, de abban biztos volt, hogy az Elfajzottak messzemenően segítségére lesznek arMegadown elfoglalásában. Hogy aztán mit terveznek? Az már egy másik kérdés, amivel ráér akkor szembenézni.

Mire visszaértek a táborba, már a teljes sereg felszedelőzködött és útra készen állt.

- Előre Cherubionért! - kiáltotta Leon és kardjával északnyugat felé intett. - Vessünk véget Cherubion évszázados éjszakájának!

A sereg élére állt, és vágatva igyekeztek arMegadown felé.

Ő lovagolt az élen, Volodyan és Chlovia társaságában, és az alvezérei ott vágattak a háta mögött. A fejük felett nagy szárnycsattogással húztak el a wyvernek, hátukon arctalan lovasaikkal. Ishabar biztosította Leont, hogy a kellő pillanatban ott lesznek, ahol kell.

Harrisék teherautói nagy port verve fel az utóvédben robogtak, és az egyik ilyen kocsi vont a maga után a sereg egyetlen ágyúját és cipelte a megmaradt muníciót. Lehet, hogy nagy szükség lesz rá?

A ritkás dombvidék hamarosan véget ért, és sűrű dzsungel állta útjukat. Az út, amelyen haladtak, zavartalanul folytatódott tovább a buja őserdő belsejébe is.

Leon megállította a seregét, és töprengve meredt a sűrűbe. A gyilkos erdő járt az eszében, mely oly pillanatok alatt ölte meg a behatoló Ar'ietet. Vajon sikerült Al'ghardnak és három alakváltójának kikapcsolnia a védőberendezéseket? Ezóta már bizonyára elérték a palotába.

Ha nem...

Leon szívfájdalom nélkül előreparancsolta a lefegyverzett lovagokat, és a dzsungelbe küldte őket. A lovagok minden bántalom nélkül lovagoltak be a dzsungelbe vezető úton, és Leon fellélegzett. Tehát sikerült! Azonnal indulást parancsolt, és a sereg nagy iramban megindult az úton arra, amerre arMegadown vára sejtett.

Hamarosan egy verejtékező lovú felderítő érte utol Leont.

- Nagyuram - közölte kimerülten a cherub. -, Otoaak seregei megkezdtek az átkelést a gázlón.

Leon sandán elvigyorodott.

- Ideje volt.

Hamarosan egy kiugró sziklapárányhoz érkeztek, ami furcsamód ismerős volt. A sziklapárány egy széles ívű hegyvonulat belső szegélyén helyezkedett el, amely egy hatalmas, üde zöld völgykatlant ölelt körül. A távolban egy kisebb magaslaton fekete

várkastély emelkedett a magasba: arMegadown. Fekete bazaltbástyáin nyoma sem látszott mozgásnak, ebből a távolságból olybá tűnt, mintha a palota lakatlan lenne.

Leonnak eszébe jutott, hogy amikor először járt erre, egy patak medrében tették meg az utat az azóta már halott, csecsemőszerű Godefroy vezetésével. Most, a védelmi berendezések kikapcsoltával lényegesen egyszerűbb volt megközelíteni a palotát: semmi sem háborgatta őket a széles földúton.

Hamarosan ahhoz a tágas tisztáshoz értek, mely az egész fekete várat körbevette. Fejük felett idomtalan madárszörnyekként keringtek a wyvernek és lovasaik, érzékeltetve, hogy lecsapnak, amint szükség lesz rájuk.

Leon jobb szerette volna, ha most is bombákat cipelnek, akárcsak arMenien ostrománál, de erre most nem volt mód, mivel legutóbb az összes bombát felhasználták.

A ballusztrádák és a bástyafalak bonyolult struktúrája fölött a félelem átható bűze fertőzte a levegőt. Leon szíve összeszorult a fekete palota láttán, de kezében érezte a Tomboló kemény markolatát, és ez erőt adott neki.

Már a síkságon lovagoltak, amikor meglepetve tapasztalta, hogy a vár roppant méretű bronzkapui kitárulnak és nyúlánk természetű alakváltók özönlének ki rajta, és felsorakoznak a várárok előtt, mintha szembe akarnának szállni a közeledő roppant sereggel.

Ha több ezer alakváltó sorakozott volna fel, Leon nevetve száll szembe velük, ám most aggodalom szorította össze a szívét. Az alakváltók százan alig lehettek. És ha százan szembe mernek szállni ezzel a többezres sereggel, plusz Otoak legalább negyvenezer harcosból álló hadával, az csak egyet jelenthet: olyan fegyverük van, ami ilyen túlerő ellen is bizalmat adhat. Sugárfegyverek. Plusz az udvarban úrhajók, ki tudja, milyen romboló fegyverekkel?

Leon elszánt arccal harsogott parancsokat alvezéreinek, és serege szétterült a síkságon, hogy minél nagyobb felületen támadja meg a várat. A várárok mellett a ghirdek, látva az ellenséges hadmozdulatot, szintén szétnyíltak és nagyobb távközöket vettek fel.

Leon aggódva nézte az előkészületeket, és eddigi optimizmusa kezdte cserben hagyni. Az alakváltók között egy különös alak lovagolt, aki még ilyen távolságból is ismerősnek tűnt. Ezüst haján megcsillant a napfény, és bár valószínűleg nem kacagott, hátborzongató kacaját Leon még ilyen messziről is hallani vélte. Sang volt, kétségkívül!

Leon utasításokat osztogatott, és elrendezte seregét. A géppisztolyokkal és egyetlen ágyúval felszerelt katonák fogják alkotni a derékhadat. Chlovis cherubjai a jobbszárnyat és Ishabar lidércei, szörnyei, zombijai a balszárnyat. Legyenek is az alakváltók bármilyen szörnyű fegyverekkel felszerelve, nem győzhetnek a roppant túlerővel szemben.

Leon erről győzködte magát, de valahányszor a sugárpisztolyokra gondolt, mindannyiszor elbizonytalanodott. Az ő katonáinak legtöbbje közelharcra van berendezkedve, mit tehetnek az alakváltók ellen, ha azok leszedik őket, mielőtt a közelükbe juthatnának?

Míg ezen töprengett, két lovas vágatott mellé. Az egyik egy cherub felderítő volt, a másik egy eemsi kodó, akit látásból ismert Otoak alvezérei közül.

- A nevem Ggandith - mondta a kodó tényszerűen. - Otoak követe vagyok. A főkodó elfogadja a szövetséget. Harcosaink készen állnak, hogy Leon Silver parancsára harcoljanak.

Valóban, a környező erdőből ezrével özönlöttek elő az Elfajzottak, és szabályos csatasorban helyezkedtek el Leon széthúzott seregeinek hézagaiban. Maga Otoak, számos fegyverrel a kezében a derékhad élén helyezkedett el, Harris mellett. Roppant teste kimagaslott a harcosok tömegéből.

Váratlanul a távolból Sang éles hangja hangzott fel. Valami erősítő berendezésbe beszélhetett, mert úgy hallatszott, mintha az ég is az ő hangjától zengene.

- Leon Silver! - harsogta a hang. - Egyszer már legyőztél, de ne hidd, hogy ezzel vége!

Rájöttem a trükködre és visszakapcsoltattam a védelmi berendezéseket! Eljutottál idáig, de visszafelé már nem vezet út! Nincs más választásod, csak támadni és lemészároltatni a harcosaidat. Sugárfegyverekkel várunk benneteket. Gyertek csak! Gyertek! Túl sok bosszúságot okoztál nekem. Alig várom már, hogy revansot vehessek. Látszatra sokszoros túlerőben vagytok, de ne áltasd magad! Egyetlen harcosod sem marad, aki hírét vihetné vereségednek!

Leon arcán égővörös pír villant. Felemelkedett a nyeregben, és a Tombolóval a vár felé intett.

- Cherubionért! Előre! Senkit se kíméljete!

Ami ezután következett, az olyan volt, mintha álomban látná. Az Elfajzott harcosokkal, kiegészített több tízezres sereg dübörögve indult meg a Megadown vára felé. Leon, amikor végigpillantott a mellette vágató elszánt lovasokon, azt hitte, nincs erő, mely szembeszállhatna velük. Úgy tűnt, ez a sereg a várat is elsodorja, mintha soha nem lett volna. Ám az alakváltók nem adták olcsón az életüket.

Amikor a támadó lovasok élcsapata ötvenméternyire ért a várak előtt felsorakozott ghirdekhez, gyilkos villámok suhantak elő szisszenve a sugárfegyverekből, és a roham szinte azon nyomban megtört. Az alakváltók gondosan céloztak, és már az első sortűzre lovasok sokasága zuhant ki a nyeregből. Aztán a második sortűz még inkább megtizedelte a támadókat.

- Előre! - üvöltötte Leon, és szinte észre sem vette, hogy mentális ereje ösztönösen védőpajzsot formált páncéltalan teste elé. Csak akkor figyelt fel e különös jelenségre, amikor élénkzöld mentális pajzsáról sisteregve pattantak le a sugárlövedékek. - Tovább! - ordította megszállottan, és nem nézett oldalra, hogy ne lássa kizuhanni a nyeregből hű embereit.

Nem tudta, csak remélte, hogy Chlovia, utasításai szerint, hátul lehet valahol, hogy a sereg balszárnyát irányítsa.

- Előre!

A ghirdek ördögien pontosan céloztak, és százával szedték ki a nyeregből a támadókat. Csakhogy ellenfeleik nem ezren, de több tízezren voltak, és kevés kivétellel nem futamodtak meg a szörnyű veszteségek láttán. Az első lovasok elérték a térdelő ghirdeket és közelharcba bocsátkoztak velük.

A sugárlövedékek sziszegve villogtak és még mindig szedték áldozataikat. Ám ugyanakkor otromba kardok is villantak, és ghird sikoltások is belevegyültek a cherubok és eemsik halálsikolyaiba.

Leon Sangot kereste.

Almazöld fényvértjéről sorra csúsztak le a sugárlövedékek, és Leon egyre közelebb jutott a várakokhoz. Mire odaért, már tucatnyi harcosát látta közelharcba bonyolódni az ellenséggel.

- Sang! - ordította vérszomjasan. - Itt jövök!

Egy vékony alakváltó került a lova elé, és meglepetten emelte rá sugárpisztolyát. Leon feléje csapott hatalmas pallosával. Érezte, hogy a sugárlövedék sisteregve mállik szét energiapajzsán, aztán már csak azt érezte, ahogy kardja keresztben kettémetszi a ghird derekát.

- Sang! Hol vagy?

Ismét sugárlövedék sistereg védőpajzsán, de az ütés meg sem kottyan neki. Ezúttal nem látja, ki lőtt rá. Hirtelen egy hatalmas test vágódik be a látóterébe. Otoaak. Minden kezében veszedelmes fegyvert forgat. Kardot, lándzsát, íjat, buzogányt. A testét vérvörös fénysugár vonja be, sisteregve, sziszegve csúsznak le róla a lövedékek. Egyszerre két tör is kiröppen kezeiből, s ugyanakkor maradék kezeivel íjat feszít. Egy bőszen ordító alakváltó bukik fel a közelben, teletűzdelve törökkel és egy nyílvezzővel. Egy másik

meglepett alakváltót Otoak egyszerűen eltipor roppant lábaival. Ám ekkor egy ezüsthajú alak bukkan fel, és oldalról lő Otoakra a fegyverével. Nála nem csak egyszerű sugárpisztoly van, hanem valóságos sugárágyú. Vörös lángokat okád Otoakra, és a lángok egybevegyülnek az eemsi vezér védőpajzsával. Otoak felordít, kezei segélykérően vonaglanak. Robbanás hallatszik. A sugárágyú tüze áttör az eemsi védőpajzsán, s roppant testét cafatokká veti szét.

Sang felröhög, és egész sor lovast lekaszáll öldöklő fegyverével.

Leon feléje csap- pallosával. Gilgarat kardja sziszegve szeli át a félisten citromsárga védőburkát, és kiüti a veszedelmes mordályt Sang kezéből. Sang felordít. Csak most vette észre támadóját. Két kézzel kap felé. Sikerül megragadnia Leon karját, mielőtt az újra lecsaphatna fegyverével.

A közelben egy kunigaami harcos veti rá magát egy veszettül tüzelő ghird hátára és a véres füre rántja. A ghird alakot vált, kisiklik a szőrös fickó szorításából, és fegyvere szisszenve szól. A kivágódó fénysugár szétégeti a szerencsétlen kunigaami mellkasát. Ám a ghirdnek nincs ideje diadalát ünnepelni. Egy arra vágató kunigaami belevágja a kovahegyű dárdáját.

Leon elkapja Sang nyakát. A kard markolatával gyomron vágja. Ám Sang fortélyosabban harcol, mint Leon várta. Ujjait Leon szeme felé böki. Leon kénytelen elengedni ellenfelét, ha meg akarja kímélni szeme világát. Azonban a következő pillanatban Leon meglepetéssel roppant pallosát és lefelé sújt. Sang hátraveti magát. Jobb keze a porba hullik. Sang felüvölt.

Leon fel térdel, és vérszomjasan ütésre emeli fegyverét. Eredeti elhatározása, hogyha elkapja Sangot, megadásra szólítja fel az alakváltókat, semmivé foszlik. Már csak a gyilkos köd lebeg a szeme előtt, és a gyilkolás lehetősége.

Ám amikor feltérdepelt, hogy egyetlen csapással levágja ellenfele fejét, olyasmit lát, amitől úgy érzi, elveszti józan esztét.

A palota komor fekete bástyái mögül egy vörösen izzó úrhajó érkezik, és lefelé ereszkedik a vértől vöröslő síkságra.

Az úrhajó hangszóróiból acélos hang harsan:

- Mindenki tegye le a fegyvert! Tíz másodpercet adok. Aztán szétégetem az egész síkságot! Egy... kettő...

Az ismeretlen beszélő nem várja be a tíz másodperc leteltét. Iszonyatos dőrej hangzik fel, és az úrhajó fém testéből borzalmas lángnyelvek villannak. Fehéren izzó villám mar bele a csatamező közepébe, és a megperzselt helyről fekete füst száll fel.

Leon úgy érzi, mintha egész teste kicsavarodna a belsejéből. Látása elhomályosul, orrát rettenetes bűz csavarja, fülében hangosan zakatol a vér. Érzi, hogy valami megváltozott benne, valami rendellenes történt a testével, de nem tudja, hogy mi. Dűhtől elvakultan emeli fel pallosát a fél karját elvesztett, kiszolgáltatott Sang fölé. És ekkor a cikázó villámok fényében megpillantja saját árnyékát. Felordít iszonyatában. Árnyéka nyúlánk, végtagjai csontsoványak, egy alakváltó áll ott. Ő is ghird! Gyűlöletes ellenség!

Leon ordítva marja magát, és érzi, hogy teste ismét Leon Silverré változik.

- Hiába! - motyogja Sang, és vadul röhög. - Hiába...

8.

Az úrhajó a vértől szennyezett fű fölött lebegett alig tízméternyi magasságban, és időnként mennydörgő robaj kíséretében villámokkal szántotta fel a csatateret. A küzdelem pillanatokon belül véget ért. Az a tízegynéhány alakváltó, aki még nem esett áldozatul a

támadók dühének, eldobta sugárpisztolyát és sietve húzódott a vár kapujához. Az eemsik, a cherubok és a többi harcosok bénultan álltak, és a föld felett lebegő csodálatos fémszörnyeteget szemlélték. Még Harris katonái is, akik láttak már repülő és helikoptert, megilletődve bámultak a roppant fémalkotmányra. Ekkora űrhajó még számukra is idegen volt.

Egymás után esett ki kezükből a fegyver.

- Jól van! - mondta a hangszórón át az ismeretlen hang. - Most leszállunk. Mindenki maradjon, ahol van! Itt a Ghird Birodalom Biztonsági Tanácsa! A saját érdekükben adják meg magukat!

Mindenki döbbsen állt.

Leon elkeseredetten szorította Sang nyakát. A félisten folyamatosan vérzett, és a vérvesztéségtől eszméletét veszítette.

Az űrhajó nem messze Leontól szállt le, közvetlenül a Megadown bejárata elé, és a győztesek néma döbbenetben figyelték, ahogy a roppant légi jármű zsilipje szétnyílik és alakok jelennek meg benne.

Hófehér egyenpáncélba öltözött, sugárfegyveres alakváltók tódultak ki belőle. Őket hasonló fegyverzettel ellátott alacsony, furcsa emberkék követték. Nők és férfiak vegyesen, mindannyian zord arccal, elhivatottságuk tudatában. Leontól nem messze Ron Kulukhon keserveset csuklott.

- A bolwoonok! És én nem vagyok köztük...

Aztán a leereszkedő hídon tekintélyes alakok jelentek meg. Egy bíborbársonyba öltözött kopasz férfi, egy szintúgy kopasz nő, rendjelekkel lapos mellén, és legvégül...

Leon alig akart hinni a szemének!

A két tekintélyes alak mögött közvetlenül egy vékony, görbe orrú emberke lépkedett, mosolyogva, bólogatva, szikrázó szemmel!

A két tekintélyes alak félrelépett, és utat engedett a mosolygó sólyomképűnek. Az megállt a híd tetején, körülpillantott, egy apró készüléket emelt a szája elé, és beszólt.

- Cherubion népe! Örvendjete! Uratok, Kevanaar visszatért hozzátok! Itt vagytok!

Leon jószívet az sem tudta, mi történik. Az űrhajóból kisiető fehér páncélos harcosok villámgyorsan lefegyverezték a még harcolni szándékozókat, szép sorban megbilincseltek az alakváltókat, és két harcos megkülönböztetett gonddal rakott lila színű fénybéklyót Sangra, és kísérté be az űrhajó belsejébe.

Leon csak azt tudta, hogy őt feltámogatták, hogy hamarosan Chlovia ugrott sírva a nyakába, és hosszan, hosszan ölelkeztek, csókolóztak. Őket is a hatalmas űrhajó belsejébe kísérték. Ez azt jelentette, hogy egy nagy fejezet lezárult. Leon torkában dobogó szívvel, rettegve gondolt arra, hogy nem sokkal ezelőtti alakváltása való igaz volt, nem csak felajzott képzelete játéka. Nem, nem bírta elhinni! Aztán korábbi képek villantak az eszébe. Amikor Baot a hordóba dugta! Nem változott át akkor is? Mielőtt végleg beleőrült volna a töprengésbe, szolgák érkeztek, friss ruhákat hoztak, mindkettőjüket felöltöztették, majd egy nagy terembe kísérték.

A hatalmas fémfalú terem nagy részét egy asztal foglalta el, melyet színes tógás, keskeny képű alakváltók ültek körül. Az asztalfőn az a bíborba öltözött kopasz férfi ült, akit Leon az űrhajóból kiszálló legtekintélyesebb embernek tartott. Jobbján az a kopasz nő ült, akit Leon a kiszállásnál mellette látott, a balján pedig az a sólyomarcú ember, aki Kevanaarnak mondta magát. Ez utóbbi hálás mosollyal biccentett feléje.

Leon és Chlovia közvetlenül Kevanaar mellett foglalt helyet.

- Mi... - kezdte Leon, de Kevanaar leintette.

Az asztalfőn ülő bíbor köntösű férfi ünnepélyesen felegyenesedett, meghajolt először a nő felé, aztán Kevanaar felé, majd jelképesen a többi asztalvendég felé, és megszólalt.

- A Ghird Birodalom nevében ezennel deklarálom, hogy segítségünkkel és jelen lévő

barátaink jóvoltából az ősi Föld hosszú éjszakája véget ért. A munka nagy része elvégeztetett. Kevin Aare úrnak és Eam'err úrnak köszönettel tartozunk dicső tettükért. A bűnösök ítéletükre várnak, az életben maradottak pedig felvirágzásukra. Kapja meg mindenki, amit érdemel!

Udvarias taps kísérte a rövid beszédet. A kopasz férfi leült, és barátságosan intett az asztaltársaságnak. A díszes ruhákba öltözött alakváltók egymás után álltak fel, rövid köszöntőket szavaltak, majd egyenként kezet fogtak Kevanaarral, Leonnal és Chloviával. Aztán mosolyogva visszaültek a helyükre. Leon többször is kérdezni akart, de Kevanaar mosolyogva intette le.

- Most enni illik, Eam'err. A kérdések ideje később következik.

- Eam'err?

A sólyomarcú Kevanaar elmosolyodott.

- A legnagyobb hálával én tartozom neked, Eam'err. Ha te nem lettél volna, Cherubionban örökké tartana a hosszú éjszaka.

Leon idegesen harapott az ajkába.

- Te tudod, ki vagyok?

- Igen. A legnemesebb lény, akivel valaha is találkoztam.

- Ghird... igaz?

- Egyél, Eam'err, és gondoldj arra, hogy ez az első ünnepi ebéded a szabad Cherubionban!

Az étel idegen volt Leon számára, de ízletes. És mivel a csata alatt eléggé megéhezett, nem túrtóztette magát, és többször is szedett az idegen húsból. Chlovia töprengő arccal ült mellette, és néha aggódó pillantásokat vetett rá. Nyilván a lány sem tudta, mi történik.

Az étkezés egy távoli gongszóra véget ért, az asztalfőn ülő kopasz férfi felállt, felsegítette a nőt, ünnepélyesen biccentett, és kivonult a szobából. A rejtélyes asztaltársak nagy része hamarosan elszivárgott az oldalajtókon. Kevanaar visszafogta a feltápáskodni készülő Leont.

- Maradj, Eam'err! A császár engem bízott meg, hogy helyre állítsam kihagyó emlékezetedet.

Leon döbbenten meredt a távozók után. - Császár?

- Igen. Saját ajkával mondott köszönetet neked, és ezt az ebédet a te tiszteletedre költötte el a Ghird Birodalom főrangjai társaságában. Ennél nagyobb dicsőség nem létezik, barátom. Számíthatsz rá, hogy magas hivatal vár rád őfelsége udvarában. Bármely kívánságodat teljesítik.

Leon zavartan meredt maga elé, aztán Chloviára pillantott. A kis mutáns boszorkány cinkosan mosolygott, de nem szólt semmit.

- Mire emlékszel? - kérdezte Kevanaar, miközben összehúzott szemmel egy bronzkupa vöröslő tartalmát méregette. - Mit tudsz?

Leon sóhajtott.

- Azon kívül, amit a naplódban olvastam... semmit.

Kevanaar meglepetten pillantott rá.

- Te jártál a rejtekhelyemen? Megtaláltad a naplót? Az Éj történetének hiteles leírását?

Leon bólintott.

- Akkor döbbentem rá, hogy a ghirdek Cherubion legnagyobb ellenségei. És most kiderült, hogy... én magam is ghird vagyok.

- Ejthetnéd több büszkeséggel is a fajtád nevét! - nevetett Kevanaar, kortyolt a borából, aztán átölelte a kínlódo ifjú vállát. - Ne ítéld el a népedet azok alapján, amit néhány fajtársad önkényesen cselekedett. A legjobb indulatú társadalomban is léteznek árulók, akik a vezérelvek ellenében cselekszenek. Sang Al'rahim ezek közé tartozott.

- Sang is... ghird volt?
- Nem. Mergháni. - Leon a fejét rázta.
- Ez a név semmit nem mond nekem.
- Sokáig nekem sem mondott - nevetett Kevanaar. - De aztán szép sorjában megtudtam, mily erők rejteznek az események mögött.
- Nem tudhatnánk meg mi is? - kérdezte angyali hangon Chlovia, és még jobban befúrta magát Leon hóna alá.

Kevanaar ünnepélyesen az üresen hagyott asztalfő felé emelte a poharát, fenéig ürítette, megtörölte a száját, aztán az asztalra könyökölt, és csillogó szemmel elevenítette fel a régmúltat.

- Amit most elmondok nektek, az én születésem előtt kezdődött, évszázadokkal, vagy talán egy teljes évezreddel ezelőtt. Sok minden homályos volt előttem, ám Grachiában, a Ghird Birodalom fővárosában számos dolog megvilágosodott. Abból, amit ők tudtak, és abból, amit én tapasztaltam, sikerült összeraknom a képet. - Sóhajtott. - Megközelítőleg nyolcszáz évvel ezelőtt a Föld volt az egyetlen emberiség által lakott bolygó az univerzumban. A Föld volt az, ahol a hajnalok hajnalán kisarjadt az élet és az első őskreatúrák kimásztak az óceán anyaméhéből. Az ember fejlődése évmilliókig tartott, kultúrák pusztultak el és tűntek el a történelem süllyesztőjében, miközben újabb kultúrák nőttek ki a tudatlanság homályából. Nyolcszáz évvel ezelőtt a Földön egy olyan kultúra uralkodott, mely uralta a tudást a gépek fölött, ám nem tudott parancsolni a testének, és fogalma sem volt a fejében lakozó mentális erő létezéséről. Akadtak azonban olyan egyedek, akiket akkoriban fenoménoknak neveztek, akik már megsejtettek valamit arról, hogyan használják az agyukat. Egy nagy társaság, az ESP óriási pénzeket fektetett a fenoménok kutatásába és egy félreeső helyen... az Északi-sarkon felépített egy világtól elzárt építményt, egy hatalmas Üvegpiramist. Tudósok sokasága tanulmányozta a fenomének viselkedését és tulajdonságait, s azok képességei egyre növekedtek. A kísérlet nagyon szépen haladt. Csakhogy ezzel egy időben történt a hatalmas technikai robbanás, a Csillagkor kezdete, amikor az emberiség végre felfedezte a csillagok közt való utazás térgörbítésen alapuló lehetőségeit. Az addig elérhetetlenül messze lévő csillagok most egyszerre elérhetővé váltak, és az első nagy felfedezések után valóságos elvándorlási hullám indult a túlnépesedett Földről egy új, zöldellő, ígéretes paradicsom, a Ghird felé. Miközben az Üvegpiramis lakói élték csodákat halmozó, fejlődő életüket, a kalandvágyók, ügyeskedők, úttörők birtokukba vették az új világot. A Ghird tejjel-mézszel folyó kánaánnak bizonyult, és úgy tűnt, nem csak az odatelepülők, de az itthon maradottak energia- és élelmezési problémáit is hosszú távra megoldja. Ám ekkor bekövetkezett az, amit sokan előre megjósoltak. A Ghird, hatvan év alatt megszilárdította gazdaságát, és már nem volt hajlandó a Föld gyarmataként adózni. A Föld gazdasági válságot élő országai nem akartak egyezkedni: továbbra is ingyen követelték az élelmiszerszállítmányokat. Kitért a Nagy Függetlenségi Háború. Az előjelek arra mutattak, hogy a Ghird fiatal világa egy ilyen háborúban, csekély csillagközi flottájával nem lehet ellenfele a harcra berendezkedett anyavilágnak. Azonban hamar kiderült, hogy semmi sem ilyen egyértelmű. A Föld egyes hatalmai, kihasználva, hogy erősebb társaik nagy energiát és sereget áldozva az úrháborúra, úgy próbálták enyhíteni saját népük gazdasági problémáit, hogy behódoltattak másokat. Miközben a világűrben dühöngött a Nagy Függetlenségi Háború, a Földön kitért az úgynevezett Harmadik Világháború. Régi ellentétek újultak fel, egyezményekben megszabott határok váltak vitatottá, és az addigi acsarkodó szomszédok most nyíltan egymásra támadtak. A totális káosz még csak fokozódott, amikor a vereség szélén álló Ghird védelmében hirtelen feltűntek a merghániak, egy közeli csillag idegen lakói. Amorf, többnyire denevér alakot öltő, fejlett faj. Ők voltak az emberiség történetében az első idegenek, akikkel kapcsolatot sikerült

teremteni. Azonban ez a kapcsolatteremtés végzetes lett az emberiség bölcsője számára. A merghániaiak szétverték a hozzájuk képest elmaradott földi űrflottát, és a Föld felé repültek. Hogy a Föld katasztrófáját mi okozta, az a ghird tudósok szerint még ma sem tisztázott. Egyes vélemények szerint a merghániaiak robbantották fel, mások arra esküsznek, hogy a Föld lakosai már a merghániaiak és a ghirdek megérkezése előtt megsemmisítették magukat. Azonban ez a Katasztrófa, bár elpusztította a kultúrát és a civilizációt, nem irtotta ki teljesen az emberfajt a Földön. A sarkvidéken élő eszkimók sértetlenül megúszták, és egyes kontinenseken akadtak nagy területek, ahol túlélő csoportok vívták küzdelmüket az életben maradásért. A földi emberiség maradványai pár évtized alatt száználmas állatokká süllyedtek, s az állatfajok némelyike felemelkedett a tudatlanságból. Elsősorban az évszázadok óta az emberek mellett élő háziállatok fejlődtek ki. Ám ők még túlságosan tapasztalatlanok voltak ahhoz, hogy önálló kultúrát teremtsenek és úrrá legyenek a Földön uralkodó kaotikus állapotokon... Ezenközben, a merghániaiak segítségével, a Ghird bolygó emberei beléptek a Galaktikus Unióba, és rohamléptekkel fejlődtek olyan szintre, amiről egykor a Földön álmodni sem mertek. Az Unió, a galaxis értelmes lényekének közössége szigorúan vigyázta a rendet, és keményen bánt el a viszálykodókkal, a háborúskodókkal. Mivel a részben elpusztult Földet a potenciális veszélyforrások között tartották nyilván, úgy döntöttek, hogy egy megfigyelőcsoportot küldenek a helyszínre, ami felügyelni hivatott a földlakók helyes irányú fejlődését. Mivel a földlakók gondolkodásmódjához a ghirdlakók gondolkodásmódja állt legközelebb, lévén, hogy ők is az emberi fajból fejlődtek ki, a Galaktikus Unió a ghirdeket jelölte ki a bolygó felügyeletére. Mivel a ghirdek még tapasztalatlan fajnak számítottak az Unióban, az Unió a biztonság kedvéért az ő felügyeletükről is gondoskodott, ezt a feladatot a merghániaiak látták el. Hatszáz ghird és egy tucatnyi mergháni érkezett a Földre, s a jelenleg Cherubionnak nevezett kontinens északnyugati csücskében állították fel erős védelmi berendezésekkel körülvett főhadiszállásukat. Ám mivel a ghirdek és merghániaiak többsége ismerte és megtanulta az önmegváltoztatás technikáját, ügynökeik emberi alakban az egész Földet behálózták. A feladatuk eredetileg az lett volna, hogy bábáskodjanak a Katasztrófa után újra sarjadó civilizáció jó irányba fejlődése felett, de az események másfelé hajlottak. Az Unió Biztonsági Tanácsában heves viták zajlottak afelől, hogyan ítélik meg a Földet. Legtöbbször az újra kialakuló civilizáció ellenőrzését és befolyásolását látták a legcélszerűbb megoldásnak, de sokan akadtak, akik éppen a ghirdi emberiség védelmében amellet kardoskodtak, hogy a földlakókat örökre el kell pusztítani, mert háborúskodó természetükkel az egész galaxisra veszélyt jelentenek. Végül az átnevelés mellett kardoskodók győztek, de az ellenzők nem adták fel. S az egyik ilyen nagy ellenző Sang Al'rahim volt, a merghániaiak neves főembere. Talán épp bizalmatlansága miatt esett rá a választás, hogy saját szemével győződhessen meg, helyes irányba fejlődik-e az általa elítélt földi emberiség. Mint kiderült, a Tanács nagy hibát követett el, hiszen ezzel a húzásával Sangot tette meg a bolygó legfőbb ellenőrének. És Sang, bár lemondott a földlakók azonnali elpusztításáról, egy sokkal fortélyosabb megoldást eszelt ki. Saját kezűleg gondoskodott arról, hogy a Föld soha többé ne jelenthessen veszélyt az Unió számára. Minden eszközzel arra törekedett, hogy a Föld soha többé ne térhessen magához a Katasztrófa utáni sötétségből. Mindent elkövetett, hogy a világ megmaradjon barbár formájában. Ezzel kezdetét vette a Föld legsötétebb éjszakája, s Sang buzgón gondoskodott arról, hogy soha többé ne keljen fel számunkra a nap. A vadak közül egyre-másra emelkedtek ki a birodalmat kovácsolni szándékozó hatalmas emberek, ám Sang fortéllyal, csalárdsággal, orvtámadással elpusztította őket, és az ébredező embereket visszazüllesztette a vadságba. A felügyeletére bízott ghirdekkel nem volt sok gondja, hiszen az új világ emberei tanítómestereikként, istenekként tisztelték a merghániaiakat, akiktől annyi jót kaptak, annyi

mindent tanultak. Azonban a többi mergháni hamarosan megsejtett valamit arról, min ügyködik vezetőjük és protestáltak. Sang egymás után gyilkolta le őket. Csak jó barátja, Balamud maradt meg, akivel a kezdetektől fogva összejátszottak. A ghirdek, akik az idők folyamán egyre tökéletesebbé csiszolták alakváltó képességüket, vakon engedelmeskedtek istenüknek, és ezáltal Sang a Föld teljhatalmú helytartója lett. Időközönként jelentést kellett tennie a Tanács felé, de mivel senki sem volt itt ellenlábasai közül, hogy ellenőrizhesse a jelentések hitelességét, az Unió illetékesei elégedetten nyugtázták, hogy minden a terv szerint folyik... Sang pedig árgus szemekkel figyelte a világot, és ha valahonnan egy-egy megszilárduló rendről kapott hírt, azonnal odasietett, és gyorsan megszabadult a veszélyes elemektől. Csakhogy a sugárzás nem csak elcsökevényesítette a földlakókat, de egyeseket csodás képességekkel látott el. Olyan képességekkel, melyek ellen már Sang sem merészelt nyíltan szembeszállni. Ráadásul szinte egyazon időben egyszerre három krízis is emelkedett. Amrikban feltűnt egy hatalmas alak, aki Otoak néven emlegette magát, és aki szinte egyetlen év alatt behódoltatta és követőjévé tette Amrik teljes északi részét. Ugyanakkor Amrik déli részében megjelent Rőt Asbard, aki talán még Otoaknál is nagyobb veszedelmet jelentett. Sang sietve kelt át Amrikba, és tapasztalta, hogy az ő hatalma már kevés ahhoz, hogy elpusztítsa Rőt Asbardot és Otoákat. Ekkor született meg benne először a felismerés, hogy a két nagy vezért kijátssza egymás ellen. Ghird hívei segítségével és az alakváltó trükkökkel sikerült elérnie, hogy Otoak öldöklő háborút hirdessen Rőt Asbard ellen. Egész Amrik remegett a gyilkos összecsapásoktól, melynek eredményeképpen Rőt Asbard elpusztult, birodalma elenyészett. Csakhogy a győzelmével Otoak még inkább megerősödött. Sang elkeseredésében már-már megszegte a Biztonsági Tanács előírását és a vészhelyzetre tartogatott sugárpisztolyokhoz nyúlt. Ezeket a fegyvereket semmilyen módon nem lett volna szabad a bennszülöttek ellen használnia. Arra az esetre voltak itt, ha külső támadás érné a Földet eddig ismeretlen idegen lényektől. S ha Sang felbontotta volna a fegyverraktárt lezáró kódot, a Tanács azonnal értesült volna róla. Így hát Sang gondterhelten vonult vissza. Többször is kísérelt meg merényletet Otoak ellen, de mindahányszor kudarcot vallott. Nem maradt más megoldás, csak az, amit Rőt Asbard elpusztításához alkalmazott. Keresni egy erősebb ellenfelet, aki végez Otoakkal. Méghozzá olyan erősebb ellenfelet, aki azonban nem túl erős ahhoz, hogy utána el lehessen pusztítani. Sang arra is rájött, hogy ezt hogyan érheti el. Nem egyetlen erős ellenfelet kell találni, hanem egy szövetséget, amit Otoak leverése után különböző trükkökkel szét lehet zúleszteni és az egyes tagokat meg lehet semmisíteni. Talán véletlen volt, talán Sang manipulációja, nem tudom, de tény, hogy erre az időszakra esett megjelenésem az Üvegtoronyban... Ha olvastad a naplóm, tudod, hogyan kerültem a bolwoonok törzseiből a fenomének társadalmába. Tanítómesterem sugallatára... vagy talán Sang egyik szolgájának sugallatára... fellázítottam a népet, és kitörtünk az évszázadok óta otthonunkul szolgáló Üvegpiramisból. Azt képzeltem, rendet teremthetünk a szétzilált világban és új birodalmat kovácsolhatunk. Ám hamarosan rá kellett jönnöm, hogy nem így van. Hű társaimat egymás után vitte el az új kontinensen dühöngő ismeretlen ragály. Mentálisan erősek voltak ugyan, de a járvánnyal szemben semmit sem tehettek. Hogy én hogyan maradtam életben, nem tudom, de rajtam kívül az ifjú és bolondos Sang volt az, aki dacolni tudott minden betegséggel. Akkor még nem tudtam, hogy ez az ifjú nem közülünk való, ma már tudom. Hogy hogyan tettem szert Cholerre, Melanra és Gilgaratra, az a naplóból bizonyára ismert már számodra. S az is, miképpen próbáltam, valószínűleg Sang sugallatára, erős birodalmat kovácsolni... Sang jól számított. Alig volt időnk megerősödni, az Elfajzottak küszöbön álló támadása bekövetkezett. Mint ismeretes, a Kaskah völgyében csaptunk velük össze, és bár szinte a teljes haderőm elpusztult, sikerült visszaverni Otoákat és mutánsait Amrikba. Olyan

veszteségeket okoztunk nekik, hogy aligha volt kétséges, nem egyhamar tudnak ismét megerősödni. Viszont mi is olyan végzetesen meggyengültünk, hogy hosszú évekig nem bírtuk összeszedni magunkat. Aztán jött a végzetes ragály, és megmaradt embereink is sorra pusztultak. Mint ismeretes, tanítványaim és én különböző módon próbáltuk ismét benépesíteni az általunk uralt kontinenst. Én a cherubokra esküdtem, és a háziállatokból kifejlődött ígéretes új faj igazolni látszott elképzeléseimet. Azonban optimizmusom korainak bizonyult. Sang nem engedhette meg magának, hogy Otoak ellen létrehozott szövetsége túlságosan megerősödjön. Épp kedvenc hívemnél, Romin'yaraknál, a leguánból lett hreeir főnöknél időztem, amikor Sang és ghird szolgái álnok módon rám támadtak. Minden erőmet felhasználtam, hogy védjem magam, mégis ott pusztultam volna, ha meg nem jelenik egy ghird... te, Eam'err! Ugyanígy néztél ki, mint most, és én eleinte nem is gyanítottam, hogy te nem a támadóim közé tartozol. Csak amikor már magunk mögött hagytuk Hreeirathot, akkor tájékoztattál, elég szűkszavúan. A ghirdek a vesztedet akarják, mondtad. Én is közéjük tartozom, de nem engedhetem meg, hogy ez megtörténjen. Egészen a palotám határáig kísértél. Mindketten azt hittük, hogy e mágikusan védett várban biztonságban leszek. Ám te nem tudtad, hogy mergháni főnököd Sang néven az én tanítványom, én pedig nem gyanítottam, hogy Sang nevű tanítványom egy mergháni főnök. Újfent bajba kerültem. A ghirdek körülfogták a palotát, és minden mágikus hívást megakadályoztak, Rádásul, Sang, mint bizalmasom, ismerte a palota mágikus védelmének kulcsát, így nem volt nehéz betörnie. Képelem, milyen bosszús lehetett, amikor a trónteremben a hűlt helyemet találta! És ezt ismételten neked köszönhetem, Eam'err. Amikor rájöttél, hogy Sang képes bejutni a biztonságosnak hitt palotába, megjelentél, és sikeresen kimenekítettél a palotát átfésülő ghirdek között. Egy mocsárbeli odúba vittél, ahol egykor Romin'yarak élt, még tudatlansága idején. Azt mondtad', várjak és semmivel se áruljam el magam. Aztán nem sokkal később egy úrhajó szállt le értem, hogy a Ghird bolygóra vigyen. Megbízható barátaid vezették ezt az úrhajót, s hamarosan velük együtt távoztam a Földről. Egyenesen az Unió Tanácsához repültünk, hogy beszámoljak a helyzetről. Csakhogy ez az út, még a legkorszerűbb hajóval is rengeteg időbe tellett. A relativitás még hosszabbra nyújtotta az itt eltelt időt. S mint kiderült, a Tanács elé jutni sem volt könnyű dolog... De hagyjuk! Térjünk vissza arra, mi történt időközben Cherubionban! Te nem tartottál velünk. Azt mondtad, maradnod kell, hogy megakadályozd Sangot a gáztetteiben. Elhatároztad, hogy megpróbálsz késületlenül találni és csapdába ejteni... Hát, igen. Ghird voltál, nem ismerted egészen a merghániak észjárását. Mint később megtudtam, a következő történt. Ismerve a palotám védőkódját, megpróbáltál az éj leple alatt beosonni. Csakhogy Sang volt annyira fortélyos, hogy megváltoztatta a kódot, és a mágikus védelem teljes erejével csapott le rád. Kész csoda, hogy nem pusztultál, bele. Valahogy, talán a hatalmas akaraterődnek köszönhetően, sikerült élve bejutnod, de elvesztetted az öntudatodat, és minden emléked kitörlődött. Az agyad a hatalmas sokk jóvoltából olyan üres lett, mintha kiradírozták volna. Sang egy kisebb szobában talált rád, és érezvén a nem e világi kisugárzásodat, nem tudta mire vélni az ottlétedet. Ha nem lett volna olyan fortélyos, első haragjában bizonyára elpusztít. Csakhogy ekkortájt a jó Sang már komolyan törte a fejét. Ugyanis az én eltűnésemen még csak-csak túltette magát, de amíg velem foglalkozott, két másik tanítványom, Choler és Melan oly mértékben megerősödött, hogy ez újabb problémákat vetett fel. Nyíltan támadni ellenük botorság lett volna. Sang megpróbálta a két tanítványt kijátszani egymás ellen, csakhogy ez a régi trükk ezúttal nem vált be. Egyrészt a két tanítvány nem bírt egymással, másrészt, ha bármelyikük is győz, az pillanatokon belül oly mértékben megerősödik, hogy sokkal nagyobb kihívást jelent majd, mint maga Otoak. Sang csak egy dolgot tehetett. Igyekezett úgy intézni a dolgokat, hogy Choler és Melan csatája kiegyensúlyozott legyen. Mindig a gyengébbet segítette, és tőle telhetően

gondoskodott arról, hogy mindkét fél a lehető legjobban meggyengüljön. Leste az alkalmat, hogy lecsapjon valamelyikükre, ám egyre inkább kezdett rádöbbenni, hogyha a két marakodó tanítvány közül bármelyiket elintézi, a másikkal sohasem fog bírni. Meg kellett hát találnia a módját, hogy egyszerre végezessen mindkettőjükkel. Csakhogy Kevanaar titokzatos eltűnése után mind Choler, mind Melan bizalmatlanná vált, és senkit sem engedett a közelébe... Ekkor tűntél te fel öntudatlanul, kitörölt memóriával, s idegenes kisugárzással Sang palotájában. Sang nem habozott. Kitalálta a mesét az én hagyatékomról, a világ sorsát eldöntő varázsszerről szektát alapított, híreket terjesztett. S közben a te agyadba egy nem létező, régmúlt világ képeit sugározta, hogy befolyásolhassa a cselekedeteidet. Mint értesültem róla, te, bár nem pontosan oly módon, mint Sang számította, az elképzelései szerint cselekedtél. Odacsaltad Melant és Cholert arLiannon völgyébe, ahol Sang csapdát állított. Meglepetéssel lecsapott a két marakodó tanítványra, ám ekkor olyasmi történt, amire Sang sem számított. Amíg Choler és Melan ellen ármánykodott, megfélekezett Otoakról. És az Elfajzottak vezetője sokkal hamarabb lábalt ki a Vértónál történt vereségből, mint azt józan emberi számítás szerint sejteni lehetett. Meglepetésszerűen jelent meg újra Cherubionban, és a három egymásnak feszült tanítványomat foglyul ejtette. Méghozzá olyan mágikus kötelékkel, melyet csak egy mergháni képes feloldani. Itt következett be Balamud feladata. Sang hű mergháni szolgája, aki időközben egy mágikus kard lelkeként lakozott a fémbe, értesült mestere fogságba eséséről, és megindult, hogy kiszabadítsa. Balamud korántsem volt olyan fortélyos, mint mestere, és a fémmel való hosszas azonosulása még inkább tompította esztét. Mint az Unió jelképes fegyverét, az Éj Kardját évek óta mindig egy ghird birtokolta. Ez volt a garancia, hogy a ghirdekre felügyelő merghániak nem lépik túl hatáskörüket. A Kard Ura ekkoriban egy Myor Thurgos nevű ghird volt. Balamud tudta, hogy Myor Thurgos és ghird kísérei egymagukban képtelenek lennének kiszabadítani rabságba vetett urát. Csak egy dolgot tehetett: elindult, hogy megkeresse az azóta már legendává vált Leon Silvert, akit sokan velem, Kevanaarral azonosítottak. Balamud, aki korábban denevérként egyaránt bejárta Melan és Choler udvarát, nem volt túl ravasz, de azt gyanította, hogy nem bánhat egyszerűen veled. Ezért egy olyan megoldást választott, ami még Sangot is meghökkentette volna. Elrabolta a barátnődet, Chloviát, és arra kényszerített, hogy megpróbáld kiszabadítani. Minden lehetséges eszközzel próbált segíteni, hogy eljuss arMegadownba és önbizalmat szerezz. Míg rád várt, megdolgozta Chloviát, és felkészítette, hogy befolyásoljon a döntésedben. Amikor megjelentél, megölte Myor Thurgost, és látszólag a kezébe adta magát. Ekkor hitted azt, hogy te vagy Cherubion leendő ura. Méltó voltál Balamud bizalmára. Mindent elkövettél, hogy kiszabadítsd valamelyik félistent. Balamud gondoskodott róla, hogy Sang legyen az. És kihasználva a lehetőséget, megölte Cholert. Ezek után kénytelen volt a legégetőbb fenyegetés felé fordulni. Otoak már arMegadownt fenyegette. Szerencséjére neked legalább annyira sürgős volt, féltetted Chloviát. Pontosán azt cselekedted, amit vártak tőled. A lehető leggyorsabban arMegadownba akartál jutni. Sang ügyesen rávett, hogy a ghirdekkel vidd magaddal. Aztán amikor eljött a megfelelő alkalom, rád támadt. Most már nem játszottál semmilyen szerepet a terveiben, meg akart ölni. Valahogy megmenekültél. Nem tudom, hogyan. Sang azon nyomban felvette az alakodat és visszatért az útra készülődő sereghez. Természetesen nyomban megölte a tehetetlen Melant. Már rég készült erre a leszámolásra. Az általad egyesített sereg élére állt, és sietve arMegadown felé vezette őket. E pillanatban Otoak jelentette számára a legnagyobb fenyegetést, de tudta, hogy ha a sereg élén ez nem okoz neki nagyobb problémát. Így is lett: arMegadownnál hátba támadta Otoakot, és akkora veszteséget okozott neki, hogy a mutánsvezér és serege fejvesztetten menekült. Sang hosszú idő után ismét nyeregben érezte magát. Tudta, hogy Otoak nem adja fel ilyen könnyen. Meg akarta ölni a nagy hatalmú vezért és

csapatát megritkítani, visszaterelni az óceánon túlra. Ha ez sikerült volna neki, négyszáz év fáradtságos munkáját végezte volna be. Megszabadulva tőlem, Cholertől, Melantól, Otoaaktól, Cherubion ismét visszasüllyedt volna a sötét barbarizmus korszakába. Valószínűleg újabb évtizedekig vagy évszázadokig nem fenyegetett volna, hogy egy újabb hatalmas vezér tűnik fel a homályból. A Föld nem jelentett volna potenciális veszélyt az Unió tagvilágai számára... Csakhogy ekkor megjelentél te a legváratlanabb pillanatban, és tönkre zúztad Sang minden elképzelését. Gilgarat egykori mágikus kardjával elpusztítottad Sang legerősebb segítőjét, Balamudot, s majdnem megölted Sangot is. A mergháni, veszve látván mindazt, amiben nyolcszáz éve mesterkedett, visszamenekült arMegadownba, és elkeseredésében a vészhelyzetre tartogatott fegyverekhez nyúlt. Tudta, hogy hosszú évekre telik, mire az Unió Biztonsági Tanácsának erői ideérnek kivizsgálni az ügyet. Valószínűleg azt gondolta, hogy addigra kitalál valami megfelelő magyarázatot. Csakhogy elgondolásába hiba csúszott. Nekem és ghird útítársaimnak sikerült meggyőzőnöm a Tanácsot arról, milyen gazság folyik a Földön. A Tanács a Ghird Birodalmat bízta meg az ügy kivizsgálásával. Hosszú időbe telt, de úrhajónk újra megjelent a Föld körül. Mivel Sang jelentéseiből a Tanács úgy tudta, hogy jelenleg elvadult állapotok uralkodnak a Földön, az Üvegpiramisba kellett mennünk, hogy bizonyítani tudjam a Ghird Birodalom császáranak, hogy az itt élők igenis civilizált életet élnek. Készülve a várható csatára a bolwoonokat felfegyvereztük és magunkkal vittük. Hosszú időbe telt, mire a Tanács megbízottját sikerült meggyőzőnöm a beavatkozás szükségességéről. Meh'g'h'ihht nagyúr engedélyezte a beavatkozást, s épp időben érkezünk. Eddigre te harcképtelenné tetted Sangot, a ghirdek megadták magukat. Ők most a foglyaink és ítéletükre várnak. Te pedig, Eam'err, a legnagyobb kitüntetésre számíthatsz, amit csak a Ghird Birodalom császára valaha is kiadott.

Leon megvakarta az orrát, és tanácstalanul pillantott Chloviára.

- Ezek szerint... én is ghird vagyok?

- Ghird vagy ember, oly mindegy! - magyarázta Kevanaar. - E kettő egy és ugyanaz, csak éppen a ghirdek fejlettebbek. Nem az számít, mi vagy, Eam'err, hanem az, hogy mit gondolsz. Külsőre ghird vagy, de a szívedben földi maradtál. És mindent megtettél azért, hogy a Föld hosszan tartó sötét éjszakája véget érjen. Legyőzted Sangot, az Éj Istenét, és általad Cherubion felvirágzik. Én, Kevanaar, most visszatértem és új tudással a fejemben arra törekszem, hogy a fejlődés útjára lépjünk. A Föld ezentúl a cherubok világa lesz, és az emberiség minden bűnétől mentesen hamarosan csatlakoznak majd a Galaktikus Unióhoz! Ezt megígérhetem!

- És én...

Kevanaar elmosolyodott.

- Te válaszút elé kerülsz, Eam'err. Elfogadod a császár udvarában felkínált jelentős posztot, vagy itt maradsz velem Cherubionban? Vagy valami egészen mást kérsz...

Leon határozatlanul meredt maga elé. Aztán Chloviára pillantott, és asszonya szemében meglátta a helyes választ.

- Maradok. Ha már ennyit küszködtem, tanúja akarok lenni a cherubok felvirágzásának. Chlovia arcán leírhatatlan öröm jelent meg. Szemében könnyek csillogtak.

- És Svájc? És Le Sentier?

Leon a homlokát ráncolta. Kevanaar segítette ki zavarából.

- Ilyen helyek a valóságban talán sohasem léteztek - jelentette be. - A múltban talán. De számodra csak illúzió lehetett, amit Sang ármányos bűbájával bocsátott reád. Felejts el mindent! Te mindig is közénk tartoztál!

Leon behunyta a szemét és elvigyorodott.

- Persze hogy nem léteztek. Képzeltam az egészet. Hiszen én... ghird vagyok. De... mégis olyan nehéz elhinni... Chlovia hirtelen megragadta a kezét.

- Leon! - kiáltotta. - Ébredj fel! Ébredj...

9.

Leon, mintha mélységes mély álomból ébredt volna, megrázta a fejét, és határozottan motyogta:

- Cherubiont választom!

Chlovia, aki az ágya szélén ült, most felugrott, az ég felé vetette karjait, és élesen felsikoltott. Sikoltásában legalább annyi öröm rejtezett, mint ijedség.

- Doktor úr! - kiáltotta. - Wollheim doktor! A páciens magához tért! Beszél!

- Hogyan? - kérdezte Leon.

Szakállas férfi sietett be fehér köpenyben. Pattanásos arca furcsán groteszk volt a bizonytalan fényben.

- Leon Silver úr... emlékszik, mi történt magával?

- Hogy a fenébe ne! - háborgott Leon. - Hát, lehet ezt elfelejteni?

A fehér köpenyes bizonytalanul elmosolyodott.

- Ne haragudjon, Silver úr! Számunkra kissé régen volt...

Leon idegesen forgatta a fejét. - Hova tűnt Kevanaar? Hol az istenben vagyok? Chlovia...

- Mit beszél? - kérdezte csodálkozva az a lány, akit Leon Chloviának vélt.

- Nyugalom! - intette a fehér köpenyes. - Másfél évig volt kómában. Nem várhatjuk el tőle, hogy magához tértekor értelmesen beszéljen. Másfél év hosszú idő. A páciens agya élt. Ki tudja, milyen különös világban kalandozott.

- Hol vagyok? - suttogta Leon döbbenten.

- Kórházban - mondta a fehér köpenyes megnyugtatóan. - Ön kimászott a tó jegére egy titokzatos fényjelenség után. A jég beszakadt maga alatt. A vízből halásztuk ki. Nem volt eszméleténél. Legyen erős... ennek már másfél éve. Uram, ön másfél éve kómában van. Nem tudom, hol járt ezalatt a másfél év alatt, de nem lepne meg, ha egy képzeletbeli világot talált volna ki. Pácienseink nagy része ugyanis... Leon döbbenten bámult körül.

- Chlovia... - suttogta Leon. - Mi ez az egész? Az ápolónő barátságosan bólogatott.

- Louise vagyok. Én viseltem gondját napi tizenkét órán át. Örülök, hogy magához tért! Leon megrándult.

- De én Cherubiont választottam! - kiáltotta. - Nem akartam visszatérni ide!

- Félrebeszél - állapította meg a fehér köpenyes.

A Chlovia kinézetű ápolónő legyintett, és egy kimondottan "Chloviás" megjegyzéssel zárta le az ügyet.

- Egy frászt! - jelentette ki. - Még mindig nem ébredt fel!

Az orvos megszorította Leon vállát, és biztatóan mosolygott rá.

- Kész csoda, hogy ennyi idő után magához tért. Tudom, nehéz elhinni, hogy másfél éven át ebben az ágyban feküdt. Nem tudjuk, mi játszódhatott le az agyában, hol járhatott lélekben, míg a teste nem mozdult. De mindaz csak álom volt, ez itt a valós világ. Emlékszik, mikor zuhant bele a tóba? 1996. január 24-én. És most 1997. augusztus 11-ét írunk. Nézze! Az orvos kikapta köpenye zsebéből az összehajtogatott újságot, és odamutatta Leon felé a címlapot.

Valóban, az újság fejlécén ott szerepelt az említett dátum. Leon figyelmét azonban nem ez ragadta meg, hanem egy vastag betűvel szedett főcím: Parafenoménok fogják lakni az ESP Társaság Északi-sarkon épülő Üvegpiramisát!

Leon döbbenten pillantott az ápolónőre, és a fiatal nő visszamosolygott rá.

